

Léčba ionty stříbra a mědi.....	153
Kvalita vzduchu.....	155
Prostředky na zvýšení imunity.....	156

Čtvrtá kapitola: Praktické metody očisty organismu od parazitů

Očista od parazitů podle Naděždy Semjonovové.....	161
Léčba Místů podle Taťány Abramovské.....	173
Metodika antiparazitárního léčení podle Haldy Clark.....	180
Očista od parazitů elixírem Trojčátka.....	181
Ruská varianta elixíru Trojčátka.....	187
Detoxikace pelyňkem podle A. I. Afanasjeva.....	188
Odčervení koňákem a ricinovým olejem.....	191
Odčervení dětí.....	192
Hladovění a antiparazitární léčba.....	205

DRUHÁ ČÁST: ENERGETIČTÍ PARAZITÉ.....

Pátá kapitola: Co jsou to energetičtí parazité?.....	230
Očista životního pole a mimovědomé formy života.....	233
Principy očisty životního pole.....	234
Metodika očisty životního pole.....	245
Šestá kapitola: Démoni, běšové a jak se jich zbavit.....	253
Co je to parazit životního pole?.....	253
Příčiny pronikání parazitů do lidského organismu.....	262
Septimá kapitola: Jak se zbavit uhranutí, ufknutí, ošarování a dalších.....	272
Co je uhranutí?.....	272
Čím se vyznačuje uhranutí.....	272
Ochrana před uhranutím a parazity životního pole.....	278
Jak se chránit před uhranutím.....	280
Osámá kapitola: Energetický vampyrismus.....	286
Co je vampyrismus a kdo je upír.....	286
O psychických upírech.....	286
Závěr.....	295
Poznámky.....	297

Místo předmluvy

Obranný schopnost organismu

Tato kniha předkládá širokou škálu hodnotných rad a doporučení, jak se bránit parazitům různého druhu. Boj s parazity je záležitostí záležitostí. Na jednu stranu je jednoduchý a spočívá hlavně ve správném užívání antiparazitárních prostředků a různých receptů: užijte je a budeš mít pokoj. Avšak podíváme-li se na věc z jiného zorného úhlu, zjistíme, že je všechno mnohem složitější. Každý člověk je hostitelem různých parazitů – virů, bakterií, plísní, hub, hlístů a dalších. Vždyť všichni žijeme ve světě založeném na vzájemném využívání, kdy každý živý tvor žije na úkor nějakého jiného živého tvora. Člověk si žije svůj život – a parazit (virus, mikrob, houba, hlišt) pobývá v jeho organismu a také si žije svůj život. Mezi organismem hostitele parazita (člověka) a samotným parazitem existuje zvláštní vztah. Parazit hostitele potřebuje, neboť bez něho by nemohl žít. Ale i hostitel potřebuje parazita, aby si mohl udržovat funkční obranný systém (imunitu) na vysoké úrovni. To je normální a přirozený způsob života. Nepřirozeným se stává v případě, jestliže se rovnováha mezi imunitou hostitele a cizopasníky naruší, neboť tehdy hrozí takzvaná *parazitóza*. Některé druhy parazitózy bývají obzvláště nebezpečné, a po-

kud se nemocnému nedostane závčas pomoci, může i umřít.

Tady narážíme na tři pojmy, s nimiž budeme pracovat: *nezbytné znalosti*, *imunita* (obrné síly organismu) a *parazité*.

Nejprve se obrátím ke starobitetskému traktátu zvanému *Čud-ši*, jehož učení trochu poupravím a dále v něm budu hledat vysvětlení. Aby si člověk udržel zdraví na určité úrovni, je k tomu nutný určitý vzájemný poměr mezi choroboplodným prvopočátkem (parazit), tělesnými silami a nečistotami. Skutečnost, zda tyto komponenty zůstávají ve svém obyčejném stavu, nebo zda se změny, určuje, jestli organismus bude zdravý, anebo onemocní. Ke zmiňovaným *tělesným silám* patří imunita organismu, *nečistoty* znamenají usazené vnitřní toxiny a odpadní produkty a *choroboplodný prvopočátek* představují různí parazité.

Na kvalitu tělesných sil a míru nečistot mají největší vliv naše emoce, způsob života, zvyky, stravování, věk, klima a takzvaní *démoni* čili *energetičtí parazité*. To je sedm aspektů, které ovlivňují, zda se v našem životě objeví nemoci, či zda zase odejdou.

Každý člověk má vždy nějaké parazity, ať už jde o mikroby, viry nebo hlísty. Ovšem zdaleka ne každý kvůli nim onemocní; to hrozí pouze těm, kteří si nevhodnými emocemi, životním stylem, zvyky a stravováním znečištěli organismus a oslabili si obranný systém. Člověk si sám ve svém organismu vytváří podmínky pro nemoc: zvyšuje se u něho celková míra intoxikace a snižuje se imunita, takže parazité, kteří se až dosud v tichosti a mírumilovnosti skrývali v hostitelově těle, nyní za-

čnou vystrkovat růžky, zdárně rostou a svou životní činností mu škodí, vyvolávají řadu různorodých nemocí, a v nejhorším případě mu mohou způsobit dokonce i smrt.

Podle všeobecně uznávaných statistických údajů umírá nejvíce lidí na nemoci srdce a cév, na druhém místě jsou onkologické nemoci a na třetím místě pak mozkové příhody – mrtvice. Parazitózy nacházíme „až“ na čtvrtém místě. Pokud bychom však odhlédli od statistik, podívali na věc z hlediska příčiny a následku a hledali důvod vzniku prvních tří kategorií chorob, zjistili bychom, že nemoci srdce a cév, nádory a mrtvice představují jen konečný článek řetězce. Řetězec příčin a následků začíná nevinnými a skrytými články a *prvním* z nich je absence důležitých vědomostí a nedostatečná kultura života. *Druhý článek* řetězce, který je zároveň následkem toho prvního, je *intoxikace organismu* a ukládání škodlivých a odpadních látek, což jsou věci, které přitahují parazity a potlačují imunitu. *Třetí článek*, jenž je následkem druhého, spočívá v tom, že se u člověka skryté rozvíjejí parazitózy. Cizopasníci se v tichosti a takřka bez povšimnutí usazují v organismu a – kolonizují jej. Rozmnožují se v krvi nebo cévách, vyvolávají různé nemoci a napadají intoxikované a opotřebované orgány, jež si podmaňují a tvoří v nich kolonie – *tumory*. Ucpávají cévy a způsobují proděravění jejich stěn, čímž vytvářejí podhoubí pro mozkovou mrtvici. Tudiž můžeme konstatovat, že srdeční a cévní nemoci, rakovina, AIDS, cukrovka, skleróza, náhlé cévní příhody a další takzvané *civilizační choroby* vyvolávají parazité usazení v organismu.

Nebezpečné jsou také *jednoduché houby, plísňe a prvoci*, z nichž jmenujeme například *bičenký*, protože právě z nich vznikají nádory. Virus lidského imunodeficitu (HIV) nachází spolehlivou ochranu před obrannou reakcí organismu člověka – v tělech bičenek. Žije a rozmnožuje se v nich a přitom je doslova nutí k agresivnějšímu chování.

Výzkum krve pacientů se srdečními a cévními chorobami prokázal, že jejich organismy trvale hostí bičenký, houby, plísňe a další mikroparazity, kteří jim požírají červené krvinky, zavrtávají se jim do cév, narušují je a vytvářejí nebezpečné krevní sraženiny – *tromby*. Odsud pramení infarkty, mozkové mrtvice a další srdeční i cévní choroby.

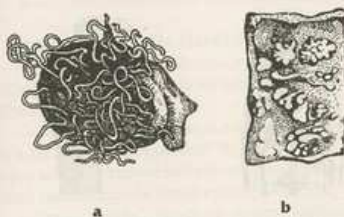
Celé kolonie cizopasníků se dostávají do pojivových tkání, kde způsobují řadu dalších onemocnění, zejména kloubních, například *artritidu* a další.

Mikroparazité jsou také příčinou různých vrozených a dědičných nemocí. *Bičenký poševní* žijí v plodové vodě těhotných žen, takže se v nich nenarozené dítě doslova koupe. Pronikají mu do tělčka ústy, konečníkem, plícemi, očima i kůží. Děti se nakazí už před narozením v matčině lůně nebo při porodu a nemůžeme se divit, že některá novorozena přicházejí na svět s vrozenými srdečními vadami, cévními nemocemi, a dokonce i nádory a AIDS.

Dále uvádím několik obrázků, na nichž názorně vidíte, jakým způsobem parazité ničí organismus.

Obranné síly organismu

Základní obrannou silou člověka je jeho *imunita*; alespoň tak se to oficiálně uvádí. A je to pravda, ale jen zčásti, protože ve skutečnosti je nejdůležitější obrannou složkou člověka jeho *vědomí*. Musí být však správně orientované, naladěné a řízené; v opačném případě nenormální emoční činnost rychle naruší vnitřní harmonii, oslabí organismus a vytvoří předpoklady k tomu, že ji napadnou různí parazité.

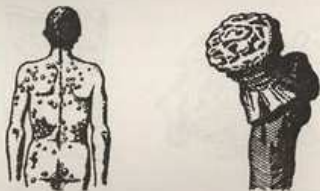
Obrázek č. 1

Hliště se ponoří do některé tkáně lidského organismu a začnou se v ní rozmnožovat, a tím vyvolávají specifické nádory. Na obrázku a vidíme otevřený vyoperovaný nádor s klubkem hliště, na obrázku b se hliště usadili na stěně konečníku a vytvořili nádor.

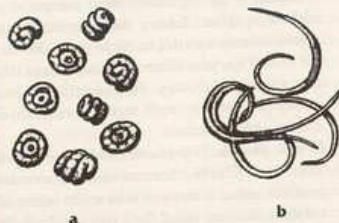
Obrázek č. 2

Játra a žlučník jsou oblíbenými místy pro parazity. Na obrázku je znázorněn žlučník zasažený askariádou.

Obrázek č. 3 Takhle to vypadá, když se parazité zabydli pod kůží.

Obrázek č. 4 Mikroparazité se snadno dostanou do chrupavčitých tkání a způsobují dystrofické změny. Na tomto obrázku vidíte, jak se změnila hlavička stehenní kosti – tak vzniká artritida a artróza.

Obrázek č. 5 Když se člověk začne léčit z parazitózy a pročistí si organismus, začnou z něho vycházet různé cizopasníci v podobě zatočených patvarů, šluků, sněčků nebo borovicového jehlčí (na obrázku).

První obranná síla člověka – vědomí

Vědomí pracuje se smyslovými orgány, pamětí a rozumem. Bez vědomí by nemohly probíhat žádné životní procesy.

Co znamená, když je vědomí nesprávně orientované a jak může člověku uškodit? Stane-li se to, pak namísto toho, aby vhodně řídilo životní procesy, přináší různá neštěstí: nejprve skrytá a potom i otevřená.

- **První zásada.** Smyslové orgány představují funkční nástroje k určování kvalitativních a kvantitativních vlastností předmětů okolního světa. Dodávají člověku „příjemnou“ i „nepříjemnou“ informaci. Například vjem chuti je pro člověka nezbytný, aby uspokojil pocit hladu. Někteří lidé jej však rozvíjejí nadměrně, podřizují se mu

a zvykají si na něj, načez ztratí schopnost jej správně využívat. Takový člověk neustále mlsá nějaké dobroty a přejídá se, takže se mu tělo víc a víc znečišťuje, jeho obranné síly organismu slábnou a jsou potlačovány. To jsou příhodné podmínky pro parazity, kteří se v člověku zabydli a začnou plodit nemoci.

- **Druhá zásada.** Pokračování rodu je doprovázeno slastí. Člověk chce onu nádhernou rozkoš prožívat znovu a znovu a vrhá se do intimních vztahů s různými lidmi. Tu a tam se od něhoho nakazí venerickou nemocí, to ale v dnešní době a naší úrovni medicíny není zdaleka ta nejhorší věc, která ho může potkat. Mnohem horší je *výměna mikroflóry* při polibcích a během sexuálního styku. Proč? Každý člověk má svou mikroflóru přizpůsobenou k podmínkám jeho těla a ta když se dostane do jiného těla, vypukne jakási válka parazitů. Pokud se mikrobi ocitnou v cizím organismu, jsou nuceni vydobýt si své místo u místních mikrobů, a proto se chovají mnohem agresivněji než v domácím organismu. Místní mikrobi, kteří dříve jen mírumilovně dělali v těle hostitele, rovněž odpovídají zvýšenou agresivitou, protože se nechtějí vzdát svých pozic. Dříve přízniví mikrobi jsou proto nyní škodliví a začnou vyvolávat řadu nemocí. A nyní si představte, nakolik se zvýší agresivita mikroflóry u člověka, který má řadu pohlavních kontaktů s různými partnery. Takový nešťastník přenáší obzvláště škodlivou nákazu, jejíž účinky

mohou být nedozírné – mohou doslova skolit několik generací. Toho si naši předkové byli dobře vědomi, a proto bylo cizoložství zakazováno.

Jak se vlastně rozšířila nemoc AIDS? Existuje teorie, že se vyvinula jako důsledek pohlavních styků Afričanů s opicemi. Mezi mikroflórou lidí a opic se rozhořel boj a objevil se velmi agresivní druh mikroorganismů, jenž se v důsledku sexuálních kontaktů mezi bílými lidmi a Afričany dále rozšířil do celého světa. Vidíte, kam až může dojít slepá touha po ukojení perverzních choutek – až ke vzniku nové zákeřné nemoci.

- **Třetí zásada.** Je to příklad nesprávné péče o zdraví. V organismu člověka přežívají druhy, které jsou si vzájemně nepřátelské – bakterie a plísně. Při nadměrném a nepravdělném stravování zahrnujícím hodně sladkostí se v organismu hromadí hleny, jež představují vhodné podhoubí pro růst a rozmnožování bakterií i plísní. Člověk je nachlazený a bolí ho v krku (hleny mají tendenci shromažďovat se v horní části těla): je nutné nasadit antibiotika, která mění plísně v houby. Navíc ale ničí veškeré bakterie, škodlivé i užitečné, a slouží jako potrava houbám, jímž už nyní v nekontrolovaném růstu a rozmnožování nic nebrání (jejich úhlavní nepřítelé – bakterie – jsou zneškodněny). Tak vznikají plísněová onemocnění. Užívání hormonů stimuluje rozmnožování mikroorganismů, které tím získají dodatečný podnět k dělení a růstu. Stejný efekt má ozařování, které potlačuje přirozené obranné síly organis-

mu, a také chemoterapie. Zato hormonální léčba podněcuje (dodatečnou energii) růst a dělení jednoduchých parazitů. Takováto „lčba“ má za následek to, že nemoc je ještě zhoubnější a rychle se zhoršuje.

- **Čtvrtá zásada.** Jaký následek mají nevhodné emoce. Alexandr Leonidovič Čiževskij ve své knize *Pozemské následky slunečních bouří* popisuje souvislosti mezi epidemiemi na Zemi a sluneční aktivitou. Při zvyšování sluneční aktivity se totiž silně mění energoinformační prostředí na Zemi – a to tak, že se tvoří vhodné podmínky pro mikroorganismy. Právě v tomto období často vypuknou těžké epidemie, například mor, cholera, tyfus, chřipka nebo další infekční nemoci. A s emocemi člověka je to podobné jako se sluneční aktivitou: emoční činnost má za následek specifickou explozi energie organismu. Vylučované energie přitahují různé druhy parazitů a vytvářejí vhodné prostředí pro rozmnožování. Týká se to nejen mikrobů a plísní, ale také jmnohmotných parazitů.
- **Pátá zásada.** Když se sloučí rozum a emoce, zrodí se různé programy, například program uražení, rozzlobení, pomsty, nespokojenosti či sebezničení, které navíc rodiče předávají dětem. Při analogickém srovnávání s počítačem to vypadá takto: tělo dítěte (ale i dospělého) představuje harddisk, hlavní životní program odpovídá operačnímu systému Windows a malý přidruže-

ný program uražení, nespokojenosti nebo zlosti se nevědomě přimíchá do hlavního životního programu jako *vir*. Takovýto vir usazený v těle dítěte brání jeho normálnímu rozvoji a životní činnosti, způsobuje různé zdravotní potíže, nemoci, vrozené anomálie a tělesné hendikepy, přitahuje parazity všeho druhu a nakonec dítě ponouká k nepromyšleným činům sebezničení nevyjimaje. Zkrátka od počátku negativně ovlivňuje osud dítěte.

Po rodičích se dětem předává také *dědičná paměť o původcích nemocí lidstva*. Konkrétní příklad: pokud se předek léčil na určité nemoci, jeho potomci zdědí jak paměť o samotné nemoci, která se projevuje sklonem k tomuto onemocnění, tak paměť o užitych lécích. Lékařka a vědkyně Olga Jelisejeva vypráví příběh dítěte, které bylo od tří let neustále nemocné, mělo zahleněný nos a ucpané nosní dutiny, začaly se mu kazit zuby a trpělo bolestmi hlavy a páteře. Diagnostika dítěte s pomocí speciálních přístrojů prokázala nadbytek rtuti v organismu a počínající syfilis! Odkud by mohlo mít tříleté dítě syfilis? Zjistilo se, že touto nemocí trpěl jeho praděd a dlouho se na ni léčil. Nemoc i následná léčba zanechaly na dětském organismu stopy (předaly se dědičně) a při odpovídajících faktorech v organismu se také projevil.

Také otec homeopatie Samuel Hahnemann se věnoval problematice dědičné paměti nemoci

vyvolaných parazity a také dospěl k závěru, že se tyto choroby mohou objevit i dědičně. Osobně si myslím, že tato teorie platí v případech pacientů, kteří onemocněli a léčili se před tím, než měli děti. V organismu se nahromadí informace o nemoci a o léčení, jež se předávají potomkům.

Dále platí:

- Pokud někdo v rodině onemocněl svrabem, jeho potomci budou náchylní na různá kožní onemocnění.
- Pokud měl někdo v rodině kapavku, jeho potomci mohou mít nádor (lipom, myom, bradavice a další).
- Pokud měl někdo v rodině syfilis, jeho potomci mohou mít v různých orgánech vředy.
- Pokud měl někdo v rodě tuberkulózu, jeho potomci budou trpět různými vředy v jakýchkoli orgánech.

Jistá teorie hlásá, že každá buňka má svůj vlastní paměťový aparát a v něm uchovává informace nejen o organismu, ale o všech ostatních mikroorganismech a také o zvířatech. Jestliže se organismus dostane do nerovnovážného stavu, dědičná paměť se změní tak, aby se vytvořily příhodné podmínky pro rozmnožování mikroorganismů. A ty se začínají rozvíjet od primitivních forem (jednoduchý organismus) k vyšším (kolonie a mnohobuněčný organismus). To vyvolává různé nemoci: v první fázi je infekce způsobená několika jednotlivými mikroorganismy (různé

záněty) a ve druhé celými koloniemi (různé nádory).

Tyto nemoci dále způsobují následující jevy: dědičnou paměť o nemocích, zhoršují zdravotní stav organismu (intoxikací, zanesením produktů odpadu, stravováním), a především ovlivňují emoční život člověka. Jakmile začnou převládat negativní emoce, které potlačují obranný aparát buněk, ihned se aktivuje dědičná paměť patogenních mikroorganismů. Jejich dalšímu vývoji nejvíce nahrávají nečistoty uvnitř organismu, nadměrná spotřeba jídla a slabá imunita.

Z toho si můžeme udělat závěr, že rodiče před svými dětmi nesou obrovskou morální i fyzickou odpovědnost. Pokud se necháme ovládat vlastními egoistickými a nerozumnými přáními, onemocníme z toho, a navíc nemoci přeneseme na budoucí generace. Chceme-li své děti ochránit před nemocemi, změňme svůj postoj k životu a udělejme všechno, co je v našich silách, abychom si svým vlastním nerozumem neuhnali nějakou nebezpečnou nemoc.

- **Šestá zásada.** Sociální napětí. Lidstvo vstoupilo do třetího tisíciletí a mělo by být rozumné, ale nic tomu nenasvědčuje, ba spíše všechno vypovídá o opaku. To je zákonitý důsledek panujících celospolečenských vztahů, které jsou ve svém jádru nesprávné. Dokud bude společnost ovládána materiálními hodnotami a peněžním systémem, lidstvo zůstane trvale nespokojené a v napětí. Neustále se bude vynofo-

vat stejná otázka: proč někdo žije lépe než já? A doprovázet ji bude stejné přání: chci ovládnout jakýmkoli způsobem to, co si vydobyl jiný člověk, a není důležité, jakým způsobem, zda čestně, či nikoli, hlavní je, že ten druhý má víc, a je tedy nepřítel.

Z výše uvedeného se zrodil obrovský vynucovací aparát, uzákoněný jako – *instituce státu*. Stát plodí sociální napětí, které utlačuje každého člověka od prezidenta republiky až po obyčejného občana. Tlak společnosti tvoří ve vědomí člověka skrytý nebo viditelný emoční stres a dlouhodobé prodlívání v tomto stresu si vynucuje nadměrnou spotřebu nervové i životní energie.

- **Sedmá zásada.** Nesprávné metody řízení průmyslu a zemědělství otrávil vzduch, půdu i vodu. Chlorování vody je na první pohled prospěšné, ale – organismus se kvůli němu zasytí různými sloučeninami chloru. Pravidelné užívání chlorované vody několika generacemi za sebou má za následek oslabení obranyschopnosti organismu.

Vzduch, který běžně dýcháme, a zejména pak ten městský, je nasycen různými karcinogeny. Je plný spalin z automobilů, dýmu z cigaret, odpadu z kuchyní a kotelů, freonů z ledniček a ventilátorů a dále výparů z linolea i jiných syntetických materiálů, laků z nábytku či prachu a stavebnin; to vše se dostává do organismu a škodí mu.

- **Osmá zásada.** Potraviny a nápoje obsahují látky, které jsou pro organismus nepřírodní a zanášejí jeho tkáň. Vylučovací orgány se s takovou zátěží nedokážou vyrovnat a organismus nefunguje, jak má.

Oděvy, obuv, kosmetika, chemické přípravky pro domácnost či různé dekorativní předměty člověku nic dobrého nepřinášejí, ba naopak se podílejí na jeho celkovém oslabení. Některé kosmetické přípravky, deodoranty nebo prací prášky pronikají hluboko do organismu, kde se ukládají, a my se pak divíme, proč jsme nemocní a odkud se berou všechny ty nepochopitelné nevyléčitelné nemoci a alergie, vznikající zdánlivě bez příčiny.

Různá rozpouštědla, technický líh a olovo se usazují ve slinivce břišní a lákají tam zvláštního parazita, který způsobuje *diabetes mellitus*. Ano, používám slovo *lákat* záměrně, protože někteří parazité milují mlsání stopových prvků. Benzol se ukládá v brzlíku, přitahuje parazity a ti ničí jeden z nejdůležitějších orgánů imunitního systému. Rozpouštědla typu toluol nebo xylole často poškozují mozek, methylethylketon a methylbutylketon likvidují pohlavní orgány a způsobují různé zánětlivé procesy. Konzumace jídel z kovového nádobí vnáší do organismu řadu nežádoucích kovů. Zubní plomby s obsahem rtuti a thalia i plastové plomby pomalu otravují organismus. Na tepelnou izolaci se používá azbest

a skleněná vata, které se vylučují do vzduchu a mohou vyvolávat plicní nádory. Zvláště nebezpečné jsou freony, pokud unikají byť jen v malých dávkách z ledniček a ventilátorů, protože se z nich tvoří mimořádně zhoubné nádory. Některé mycí prostředky obsahují arzén, který proniká do organismu skrze kůži a pomalu jej otravuje. Nebezpečný je také formaldehyd, hojně využívaný při výrobě syntetických matrací, polštářů, obrouček na brýle a kontaktních čoček, protože způsobuje kožní alergie, zánět spojivek a plicní nemoci. A to zdaleka není konec seznamu škod, které přinášejí člověku předměty, jež jej obklopují.

Co tady vlastně smíme využívat? To, co bylo prověřeno časem – jednoduché a přirozené prostředky a metody.

- **Devátá zásada.** Škodlivé masové užívání hormonů a antibiotik. Medicína uvěřila lživému předpokladu, že antibiotika pomáhají organismu bojovat s infekcí a že hormony jej posilují, ale následkem byl přesný opak – organismus ztratil přirozenou schopnost s nemocemi bojovat. Jak vlastně tento škodlivý mechanismus působí, na to se podíváme v následujícím příkladu: Člověk onemocní a organismus na to hned odpovídá – zvýší tělesnou teplotu, a tím aktivuje obranné síly, zejména leukocyty a enzymy, určené k ničení cizorodých látek. Po užití antibiotik se tato přirozená reakce organismu naruší: je

už nyní nepotřebná, a v důsledku jejich užívání mizí. Jenže se infekce mezitím změní, zmutuje a přizpůsobí se přijatým antibiotikům, začne být agresivnější a více odolává léčení. Zásadou antibiotik si v sobě vypěstujeme takové druhy bakteriálních kultur, které se v přírodě běžně nevyskytují. Na svět přicházejí noví rařinováni parazité a člověku slábne imunita. AIDS je toho smutným důkazem. Ale co víc, parazité se umí spojit a vytvořit samostatný jedolný živý organismus, jenž má jediný cíl – přežít, kolonizovat a podrobit si (zkonsumovat) organismus svého hostitele – člověka.

Medicína se pokouší léčit část nemocí zvýšenými dávkami hormonů, ale tím dosáhne jen toho, že organismus přestane produkovat vlastní. Po takové léčbě je organismus stále závislejší na umělých hormonech, a čím jich člověk užívá víc, tím víc slábne jeho přirozená hormonální soustava. Kromě toho jejich vysoké dávky dostávají organismus do hormonální nerovnováhy a z toho pramení další nemoci.

Navíc hormony stimulují růst a rozmnožování mikroorganismů, neboť je to pro ně mimořádně výživný roztok a příhodné prostředí.

Důležitý závěr. Pokud člověk nevyužívá svůj nejdůležitější obranný prostředek – vědomí a rozum, snadno zahyne a jeho rod vymře.

Druhá obranná síla – imunita

Slovo *imunita* pochází z latiny a znamená *osvobození se od něčeho*. My však imunitu chápeme jako schopnost organismu rozpoznávat, ničit a odstraňovat geneticky cizorodý materiál. Jeho nositeli jsou bílkoviny, které se z nějakého důvodu dostaly přes bariéru jater až do krve; a dále viry, bakterie, jednoduché mikroorganismy, helminti⁴, cizí buňky a zmutované vlastní buňky. Pokud se kterýkoli z výše uvedených činitelů dostane do těla, tělo jej vnímá jako cizorodý prvek a spustí se imunitní reakce (rozpoznání, zničení a vyloučení).

Funkci imunity plní *imunitní soustava*, která sestává z orgánů a tkání s rozpoznávacími schopnostmi. Odlišuje, co je vlastní (vlastní tkáň) a co je cizí (například bílkoviny cizího původu, viry, bakterie a další). Hlavními výkonnými identifikátory a „demoliční četou“ cizorodého genetického materiálu jsou *lymfocyty*, speciální buňky imunitní soustavy, které se tvoří nebo dozrávají v orgánech imunitního systému.

Lidská imunitní soustava je celkem složitá a má různé orgány, nicméně obrazně ji dělíme na dvě části: *primární* (k níž se řadí především brzlík a kostní dřeň) a *sekundární*.

Primární imunitní soustava. V brzlíku dozrávají *T-lymfocyty*, schopné zničit veškeré cizorodé prvky, zejména viry a pozměněné buňky. V kostní dřeni zase dozrávají *B-lymfocyty*, které působí na cizorodé prvky svými protilátkami. Vůči každému cizorodému vetelci se vytváří speciální protilátka. Oba dva druhy lymfocytů se snadno pohybují krevními cévami

a štěrbinami mezi tkáněmi a pronikají do míst, kde se shlukují geneticky cizorodé látky, jež zneškodňují.

Třetím typem buněk imunitní soustavy jsou *makrofágy*. Mají vlastní enzymový aparát, jímž dokážou zničit, ba doslova přetavit veškeré cizorodé látky.

Všechny buňky imunitní soustavy, tedy *T-lymfocyty*, *B-lymfocyty* i *makrofágy*, fungují koordinovaně, neboť tak se jim lépe daří chránit organismus. Lidský organismus je tedy doslova přeplněný od hlavy až k patě imunitními buňkami, které jsou připravené v libovolný okamžik napadnout geneticky cizorodý materiál (i vlastní pozměněné buňky, viry, plísňe, bakteriální parazity, helminty a další).

A nyní se vrátíme k **sekundární imunitní soustavě**, která zahrnuje slezinu, lymfatický systém, lymfatické uzliny, lymfu, lymfoidní tkáň a krev. Ve slezině probíhá syntéza protilátek: slezina filtruje krev, a tím dodatečně ničí všechny cizorodé prvky, především bakterie a houby. V lymfatické soustavě převládají *T-lymfocyty* (mimořádně lymfocyty tvoří jedno procento celkové hmotnosti těla). Lymfatické uzliny „kontrolují“ jednotlivé úseky organismu, a pokud do některého z nich proniknou cizí tělíska nebo jiné látky, mohou včas zareagovat. Buňky imunitní soustavy se pohybují organismem spolu s krví a lymfou. Lymfoidní tkáň se nachází v takových místech v organismu, kde dochází ke kontaktu s vnějším prostředím (kůže, oční, nosní a krční sliznice, sliznice pohlnutých orgánů, plíce a trávicí trakt).

Věnujme se i **dalším obranným nástrojům organismu**. Zdravá, nenarušená pokožka spolehlivě brání

cizorodým prvkům a mikroorganismům proniknout do těla. Významnou roli tu hraje *pot*, v němž má kyselina mléčná ve spojení se sekretem tukových žláz silný baktericidní účinek. Sliznice aktivně ochraňuje organismus před průniky patogenních mikroorganismů a podobných vetřelců. Sekret sliznice je baktericidní: slzy chrání oči, *lysozim*³ obsažený ve slinách chrání sliznici v ústech a kyselina solná zase žaludeční stěny. Také v pochvě je kyselé prostředí a ochranný hlen. Normální mikroflóra trávicího traktu, a především tlustého střeva ničí choroboplodné mikroby, které se do ní dostali s jídlem. Také moč zabraňuje, aby skrze sliznici močovoudu pronikaly bakterie, protože má zvýšenou kyselost a v takovém prostředí přežije jen málo mikroorganismů. Jako doplněk k výše uvedeným způsobům ochrany bych dodal ještě *ochranné biopole* neboli energetický štít těla (auru). *Aura* působí jako stěna, přes níž se parazité ani různé mikroorganismy nedostanou ven, a prostor kolem člověka je díky ní bezpečnější. Vědci tento přirozený obranný systém člověka (působící skrze kůži, sliznici, moc, mikroflóru nebo auru) nazývají různými jmény – *vrozená* nebo *nepřirozená imunita*. A specifická imunita začne působit teprve tehdy, pokud je tato obrana (nepřirozená imunita) oslabená.

Jak už víme, imunita se tedy dělí na specifickou a nepřirozenou. *Specifická imunita* probíhá díky takzvané *imunitní paměti*. Odpovídají za ni hlavní buňky imunitní soustavy T-lymfocyty, B-lymfocyty a makrofágy. Její specifická vlastnost tkví v tom, že se vytvoří teprve poté, co se buňky lymfatické soustavy dosta-

nou do přímého kontaktu s geneticky cizorodým materiálem, jež identifikují jako cizí. To vyžaduje určitý čas, od několika hodin do několika dní, a potom je vetřelec zničen. Nicméně organismus si o tomto cizorodém prvku uchová v paměti informaci, a pokud by se do něj prvek opakovaně dostal, bude neprodleně zničen.

Nepřirozená (přirozená) imunita funguje na jiném principu: některé buňky imunitní soustavy ničí geneticky cizorodý prvek spontánně, anebo v sobě vypěšují jiné prvky, napomáhající zničení vetřelců. V takovém případě je geneticky cizorodý materiál, který se dostal do organismu jakýmkoli způsobem nebo se tam vytvořil v důsledku buněčné mutace, do několika hodin, nebo dokonce minut zničen. V jiných případech to nestačí a dále se zapojuje specifická imunita.

Nepřirozená imunita se od specifické imunity odlišuje třemi parametry:

1. Rozpoznává veškerý geneticky cizorodý materiál, a tím se liší od specifické, která funguje pouze na „staré známé“. Tudiž nádorové buňky většinou zaznamenává přirozená imunita.
2. Přirozená imunita působí na rozdíl od specifické okamžitě a nevyžaduje bezprostřední kontakt.
3. Přirozená imunita se aktivuje spontánně a na všechny druhy cizorodých látek.
4. Nemá specifickou paměť.

Přirozená imunita má mimořádně silné rozeznávací schopnosti, například si všimne i ojedinelých nádorů.

rových buněk v těle. Specifická imunita má mnohem slabší rozpoznávací schopnosti a nádorových buněk si všimne teprve tehdy, až jich je již několik desítek.

Hlavní činnou silou přirozené imunity jsou buňky podobné lymfocytům, jimž se říká *přirození zabijáci* neboli *NK buňky*⁴. Z organismu vylučují buňky napadené virem, nádorové buňky nebo takové, které jsou pozmeněné z jiných důvodů. Proti nádorovým buňkám a virům jsou mimořádně efektivní, sledují a kontrolují počet zdravých buněk v organismu a neškodí vlastním tkáním.

Zvláštní roli v imunitním systému hraje krev a pojivová tkáň (85 % celkové hmotnosti organismu). Zdravé krevní složky objevují, ničí a pohlcují bakterie a cizorodé částice. Pojivová tkáň organismu také vylučuje zvláštní látky schopné ničit viry a bakterie. Reakce pojivových tkání na vetřelce určuje, jak zareaguje celý organismus. To závisí také na tom, zda je pojivová tkáň zdravá a čistá.

Nyní už víme ve zkratce, jak funguje a z čeho se skládá imunitní soustava, a podíváme se na to, co ji oslabuje a potlačuje.

Funkční nedostatečnost imunitní soustavy, která se projevuje sníženou odolností, nese název *imunodeficit*. Imunodeficit může být prvotní čili vrozený, nebo druhotný čili získaný. My se podíváme především na druhou variantu, tedy když se člověku sníží odolnost v průběhu života.

Příčiny získaného imunodeficitu:

- *První – stresové situace*, zejména pokud se často opakují. Stres obecně vnáší do vědomí člověka napětí, které vzniká pod vlivem nějakého dojmu, emoce nebo vnějšího působení.
- *Druhý – nezdravá strava*, přejídání a konzumace netypických jídel a potravin, které intoxikují pojivové tkáně organismu a způsobují deficit biologicky aktivních prvků, minerálů, vitamínů a podobně.
- *Třetí – antibiotika*. Dlouhodobé užívání antibiotik, jež mají působit jako „umělá imunitní soustava“, přirozenou imunitu snižují.
- *Čtvrtá – chemikálie*. Chemické látky také zhoršují přirozenou obranyschopnost, a navíc znečišťují prostředí, v němž člověk žije.
- *Pátá – geopotogenní a technopotogenní zóny*, především takové, které vylučují *ionizační záření* (televizní obrazovky, jež využívají katodovou paprskovou trubici), a vysokofrekvenční elektromagnetická pole.
- *Šestá – nesprávné léčení* ozdravními preparáty, které potlačují činnost lymfoidních tkání (cytostatika při léčbě onkologických onemocnění a *imunosupresiva*, užívaná zejména při transplantacích orgánů).
- *Sedmá – těžké úrazy a chirurgické operace*. Nejhorší jsou takové, při nichž musí být vyjmut brzlík nebo slezina.

Jak si posílit imunitu

Naštěstí existují léčebné metody, jak se zbavit získaného imunodeficitu, i profylaktické k jeho předcházení.

První příklad. Moderní člověk se stresu prostě nevyhne. Čekají ho nepřijemnosti v práci, tedy pokud ji má. A pokud ji nemá, tak přichází chudoba a ruku v ruce s ní rodinné problémy, mezilidské problémy, sociální nejistota a další potíže. Vlivem stresu člověk myslí negativně a prožívá různé obavy, emoce zla, uražení a nespokojenost. To všechno člověk potlačuje, ale někdy silné emoce vytrysknou na povrch a projeví se jako krizová situace.

Brzlík neboli *thymus* je těsně spojen s nervovou soustavou. Proto má dlouhodobý stres vliv především na činnost brzlíku, a v důsledku toho se narušuje tvorba T-lymfocytů (jsou defektní). Organismus je pak nechráněný před virovými a houbovými infekcemi či tuberkulózou, je náchylný k různým alergiím a nádorovým onemocněním. Praxe ukazuje, že právě negativní prožitky a duševní trápení jsou nejčastější příčinou výše uvedených nemocí.

Jak se tedy chránit před stresem? Nejprve je třeba změnit postoj k probíhajícímu událostem a potom pracovat s některými vlastnostmi – těmi, které reagují na vaši neutěšenou situaci v každodenním životě a zasévají vám do duše strach, nenávisť, zlost a nespokojenost. Na každou situaci se dá reagovat bez emočního stresu a trápení. Ničeho se nebojte a na nic se nevažte, prostě se jen naučte, jak efektivně postupovat. Dej-

me tomu, že na vás je někdo hrubý: vy byste neměli hned vyskočit jako čert z krabíčky, nýbrž reálně zhodnotit situaci. Možná jde jen o obyčejné hulváství, a to je možné pustit jedním uchem dovnitř a druhým ven. Musíte procítit vnitřní svobodu, směle se pouštět do činů, otevřeně milovat a ničeho se nebát, to je ten nejlepší lék a profylaktický prostředek proti stresu.

Na celkovou energetiku organismu mají neblahý vliv různé zlozvyky a vášně včetně narkomanie, alkoholismu, kouření a neaktivního životního stylu. Potlačují ji, snižují obranyschopnost biopole, a tak působí na imunitu. Proto radím: udělejte všechno, co je možné, abyste se těchto negativních vlivů zbavili.

Druhý příklad. Bičem dnešní doby je přejídání, zejména potravou, která není člověku jako biologickému druhu vlastní (to je další cesta k získání imunodeficitu). Největší nebezpečí představují čišťené a rafinované produkty – cukr a jiné potraviny obsahující sacharidy, hladká mouka, různé oleje, umělé tuky a jejich směsi s bílkovinami. Když se člověk přejídá, jeho organismus se přeplní živinami a nakonec jich je v něm tolik, že už je tělo, respektive jeho humorální složky: krev, lymfa a další, neuřídí. Přijatá potrava bez problémů uživí nejen člověka samotného, ale i jeho vetřelce – různé parazity a mikroorganismy, kteří žijí ve velkém množství v krvi a v lymfě. A zahleňený organismus (připomínám, že zahleňení je důsledkem nadměrného příjmu potravy) představuje nejideálnější prostředí pro vývoj parazitů.

Organismus člověka se sníženou imunitou v důsledku humorálních faktorů napadají bakterie (stafy-

lokoky, streptokoky). Navenek to poznáme například podle toho, že na kůži vyskakují různé uhříky, vyrážky, vrásky, nežity a další projevy onemocnění krve. Následuje nachlazení v různých podobách a plicní choroby, a pokud se k tomu přidruží nedostatek protilátek v krvi, člověk se často může těšit na alergii, nádory a artritidu.

Konzumace nezvyklé stravy má za následek také dysbakteriозu. V žaludku, střevech a celém trávicím traktu se usazují cizorodé a patogenní mikroorganismy, které pokládají člověka, jeho tkáně a buňky za potravu a pohodlné „bydliště“. Činnost makrofágů a neutrofilů⁹ je potlačena, a to znamená příležitost pro viry, bakterie, houby a plísňe. Pokud ji využijí, způsobují nemoci, jež přecházejí do chronického stadia, čas od času nastává zhoršení a nemoc je stále těžší a těžší.

Neodpovídající a nezvyklá strava je prvním článkem celého zhooubného řetězce. Spouští se proces růstu cizorodého materiálu, bakterií a plísni v trávicím traktu. Ovšem ne všechny potraviny jsou stejně škodlivé: na první místo podle škodlivosti stavím chléb a pečivo, jelikož obsahují kvasnice, a za ně cukr, protože vyvolává v organismu kvasné procesy. Jakmile se bakterie nebo plísňe pevně usadí ve střevech a žaludku, začnou se odtud šířit do celého organismu a hledají si příhodná místa, kde by se jim nejlépe žilo a kde by mohly založit kolonie. V některých orgánech se hromadí určité prvky a ty lákají jisté typy parazitů. Usazená měď přitahuje jeden druh parazitů, železo jiný a průmyslový lih třetí. Pak z toho tento orgán one-

mocní určitou chorobou. Plísňe, mikrobi či jiní parazité začnou požírat buňky tohoto orgánu, rostou v něm a vytvářejí choroboplodné podhoubí, které je moderními přístroji často charakterizováno jako onkologické. A všechno začalo zdánlivou maličkostí: nesprávným stravováním (a nesprávné stravování začalo snahou vyhovět vlastním chutím).

Při antiparazitární léčbě vyřadíme z jídelníčku kravské mléko, neboť obsahuje kasein⁸, a proto je špatně stravitelné. Lidský organismus už v dětství ztrácí enzymy nutné k trávení mléka, takže se zcela nevstřebává, a nestrávený kasein představuje živnou půdu pro řadu parazitů.

Maso a masné výrobky jsou při antiparazitární léčbě rovněž tabu – to proto, že mohou být samy silně nakažené parazity. Zde uvádím přehled zjištěného množství bakterií v jednom gramu masa a masných potravin podle druhů. A pro zajímavost dodávám, že stejné množství obsahuje i mrva domácích zvířat!

Bífeček – 1 500 000
 Sekaný řízek – 75 000 000
 Vepřová játra – 95 000 000
 Čerstvá telecí mrva – 15 000 000
 Čerstvá koží mrva – 20 000 000
 Čerstvá koňská mrva – 30 000 000

Vzorky masa k měření pocházely ze sedmi různých tržišť, bylo čerstvé a přímo od producenta. Ukázalo se, že obsahují stejnou nebo velmi podobnou skladbu bakterií jako chlévská mrva. Nechyběly mezi nimi ani takové, které jsou charakteristické pro člověka s nemocným střevním traktem.

Mnohé bakterie jsou velmi odolné a přežijí i vysoké teploty, běžně používané při přípravě jídla. Na jejich zničení potřebujeme minimálně 115 stupňů Celsia a alespoň dvouhodinové tepelné působení. Zde se naskytá otázka: jak tedy máme maso připravovat, aby bylo zdravé a neškodné pro konzumaci? Aby nás maso neotráвило, je třeba vědět, jak správně porazit zvíře, jak jeho maso upravit, připravit z něj pokrm a také s čím je potom jíst.

Zvíře by při porážce v žádném případě nemělo trpět stresem, tedy měla by to být rychlá, nečekaná a bezbolestná smrt. Po porážce a následné úpravě je nutné maso zbavit krve a nevhodnější metodou je kaserování.

Odsud vyplývá, ať si to přejete či nikoliv, imuno-deficitu se člověk zbaví především tak, že začne užívat potraviny, které jsou typické pro jeho druh. A to je ovoce a zelenina, případně šťávy z nich, ořechy, bylinky, krupice, obilniny, med a další včelařské produkty, v některých případech pak vajíčka a kysané i nekysané mléčné výrobky, ale spíš jen jako výjimky.

Není třeba to s množstvím jídla přehánět: objem jednoho denního jídla by se měl vejít do dlani člověka. Každé sousto dobře pokousejte, až se vytvoří kašička, a jezte v souladu s biorytmologickou aktivitou trávicích orgánů (od sedmé do deváté hodiny ranní a od třinácté do patnácté hodiny odpolední).

Velmi zdravé je provádět pravidelné hladovkové kúry: střednědobé čtyřadvacet až dvaadvacet hodin jednou za dva týdny a dlouhodobé hladování o délce

sedmi až čtrnácti dnů jednou za tři až čtyři měsíce. Při hladování je nutné brát ohled na věk, klimatické podmínky a zvláštnosti individuální konstituce¹⁰. Hladování je rychlá a účinná metoda k upevnění a posílení imunity. Opakovaná šestatřicetihodinová ozdravná hladová kúra zvyšuje aktivitu lymfocytů i jejich schopnost ničit cizorodé organismy.

Pokud ve vašem jídelníčku z nějakých důvodů nejsou biologicky aktivní produkty, můžete je dodávat v kvalitních přirozených potravinových doplňcích. Všechna doporučení platí dvojnásob pro nemocné a uzdravující se osoby a také pro ty, kteří k ozdravení organismu teprve přistoupili.

Jak nám škodí antibiotika

Škodlivost antibiotik spočívá v tom, že tlumí přirozenou aktivitu imunitní soustavy. Abyste si to lépe představili, krátce popíšu, jak vlastně funguje imunitní soustava, pokud se do těla dostane infekce.

Dejme tomu, že infekce pronikla do těla a začala se rychle šířit. Imunitní soustava na to odpovídá zvýšenou teplotou a aktivací tvorby imunitních buněk – T-lymfocytů, B-lymfocytů a makrofágů. Naskytá se otázka, proč tělo potřebuje zvedat teplotu, když bez tak aktivuje lymfocyty? Teplota se zvedá proto, aby se nevytvořily maximálně příhodné podmínky pro rozvoj infekci (kvůli vysoké teplotě se okysličuje vnitřní prostředí organismu a brání rozmnožování patogenních mikroorganismů), a také proto, že některé enzymy, využívané buňkami imunitního systému k napadání infekce, jsou mnohem účinnější při teplotě, která

je o trochu vyšší než normální teplota lidského těla, tedy osmáctic až čtyřicet stupňů Celsia. Dále zvýšená teplota aktivuje cirkulační procesy v organismu, například pocení, močení nebo průjem, jež pomáhají vylučovat z těla toxiny. Následkem toho je člověk celkově slabý a malátný, má pocit, že zvěšují se mu lymfatické uzliny a jsou bolestivé a on se silně potí, často močí a defekuje. To jsou normální projevy ozdravné krize. Pokud organismus pracuje v tomto „pohotovostním režimu“ dva až tři dny, podaří se mu zcela zbavit toxinů i infekce a poté se úplně uzdraví.

Jak působí antibiotika? Vypukne krize a teplota těla se zvyšuje, a to je doprovázeno dalšími nepříjemnými jevy, důsledky aktivace imunitního systému. Antibiotika doslova zabíjejí patogenní mikroorganismy, normalizují teplotu a odstraňují symptomy ozdravné krize – bolesti, slabost a další. Zdálo by se, že to jsou samé pozitivní jevy, ale podívejme se na celou věc do hloubky:

1. Až antibiotika ukončí v těle svou práci, musí se vyloučit ven.
2. Vylučovat se ovšem musejí i uhynulí mikrobi, a to je ve skutečnosti pomalý proces. Zde tkví příčina celkové intoxikace organismu.
3. Po několika opakovaných příjmech antibiotik vlastní imunitní soustava ochabne a člověk prostě zapomene používat vlastní obranné síly. Už neumí aktivně produkovat imunitní buňky, jež jsou navíc línější a méně aktivní, a nestihá včas zvednout teplotu. Zde působí stejný neomylný

biologický zákon a funkce atrofuje. Tohle dělají s imunitní soustavou antibiotika.

4. Zároveň bakterie, které se dříve daly úspěšně potlačit antibiotiky, se natolik změní a zmutují, až jsou vůči lékům rezistentní a mohou na organismus v budoucnu znovu zaútočit – a protentokrát mnohem úspěšněji. Organismus pak bude bezbranný a nic nezmůže.
5. Lidský organismus je hustě osídlen jak bakteriemi, tak plísněmi. A s antibiotiky je jeden jediný problém: a sice že působí pouze na to první, ale nikoli na to druhé. Pro plísně jsou antibiotika naopak potravou! Je známo, že po antibiotikové kúře zcela vymizí bakteriální infekce, ale o to silněji se projeví infekce plísní, jinými slovy se člověk dostane z louže pod okap.
6. Antibiotika ničí normální mikroflóru organismu, a tím pádem napomáhají (po léčebné kúře) vzniku dysbakterií.

Jak vidíme, následkem užívání antibiotik se rozpadá a atrofuje imunitní systém.

Na imunitu působí negativně také některé chemické prvky: patří sem prostředky proti hmyzu, například naftalin, prostředky na mytí nábytku, čisticí prostředky, prací prášky nebo kosmetické přípravky a deodoranty. K další skupině se řadí chemikálie z ledniček a ventilátorů (unikající chladicí plyn proniká i těmi nejmenšími štěrbinami chladicího agregátu), automobilové oleje, palivo a další materiály. Všechny tyto výše jmenované látky pronikají do organismu plicemi

a kůži a usazují se v něm. Po uplynutí nějakého času se z nich vyvinou alergie, zdravotní potíže a choroby.

Když se člověk dlouhodobě nachází v geopatogenních nebo technogenních zónách, jeho organismus začne slábnout a buňky se začnou měnit. Na to existuje jedna rada – nenavštěvujte tyto zóny, pokud opravdu nemusíte.

Léčení a chirurgický zásah přicházejí na řadu jedině v případě krajní nouze, a navíc se netýkají brzlíku ani sleziny; s vlněním těchto orgánů byste nikdy neměli souhlasit, bez nich je organismus odsouzen k velkému trápení a jisté smrti. Prudce vzrůstá nebezpečí zhoubných nádorů. Ještě nebezpečnější však jsou transplantace orgánů a následná léčba imunopresivou (za účelem potlačení obranné reakce, aby tělo proti novému orgánu nezačalo produkovat protilátky). Riziko vzniku nádorového onemocnění je u takovýchto lidí v porovnání s obyčejnými lidmi desetkrát až tisíckrát vyšší. Dále radím – nechte si vyndat z úst veškeré amalgámové plomby, protože obsahují rtuť a v podstatě člověka pomalu otravují. Obecně platí, že jakákoliv léčba by měla probíhat v souladu s přirozenými silami organismu a přírody.

Prostředky k posílení obranyschopnosti organismu

Jsou to:

- antiparazitární léčba s pomocí elixíru Trojčátko¹¹, petrolejem a dalšími preparáty
- očista tlustého střeva¹² (různé klystýry)
- očista krve a lymfy (pára a čerstvé šťávy)

- očista pojivové tkáně (hladovění, pití čerstvých šťáv, pára)
- očista dutiny ústní (cucání oleje a žvýkání česneku)
- očista, ozdravení a posílení pokožky (pára a vtírání odpařené uriny¹³, tím získáte pevnější ochrannou kůži)
- šank prakšalána – posiluje imunitu, protože čistí sliznici žaludku a střev od patogenních mikroorganismů (nemají rádi solný roztok, který se užívá při tomto cvičení)
- přechod na stravu, která je vlastní člověku jako druhu (druhá strava); tím se zlepší mikroflóra trávicího traktu a vyrovná se hodnota pH sliznic
- pro ženy: promývání pochvy urinou, protože normalizuje kyselost v těchto místech a zlepšuje její obranyschopnost
- dostatečný pohyb a otužování, vodní procedury (kontrastní sprcha, kontrastní polévání vodou, pára)
- dostatečný pobyt na čerstvém vzduchu

Budete-li dodržovat tyto body, vytvoříte si a udržíte vysokou odolnost organismu proti nemocím.

Starší lidé a děti do sedmi až deseti let nemají tak silnou imunitu jako dospělí, proto jsou pro ně daná doporučení důležitá dvojnásob.

Poznámka. Pamatujte, že existují tři linie obrany imunity – ochrana biopolem, kůží a sliznicí; přirozená imunita a specifická imunita, se kterou může

me a také bychom měli pracovat samostatně. Každý člověk dokáže udržovat všechny tři linie obrany na vysoké úrovni vědomě a samostatně jen s pomocí jednoduchých ozdravných metod a prostředků.

Jak říká starodávní léčitelé, lymfa, krev, svaly a imunita tvoří takzvané *sily těla* – a ty musejí být čisté a zdravé. V těle by mělo být jen minimum nečistot (týká se to bakterií v kalu, kyselosti moči a složení potu), protože tak přinesou organismu další ochranu.

Nakolik budou sily těla čisté a výkonné, to záleží na každém člověku a na jeho znalostech a také na tom, jak si uspořádá emoční život, zda se bude správně stravovat a jaký životní styl bude vyznávat. Nakonec může kontrolovat choroboplodnou podstatu ve svém těle a plnit důležitou funkci – aktivaci imunity.

První část

Fyzičtí parazité

První kapitola

Co jsou parazité
a co o nich musíme vědět

V roce 1988 udělala americká lékařka přírodní medicíny Hulda Clark senzační objev, který dodal nový rozměr lékařské diagnostice. Sestavila převrtný přístroj *sychrometr*, jímž se dala měřit elektromagnetická rezonance veškerých přírodních objektů se specifickým spektrem elektromagnetického vyzařování: toxinů, mikrobů, medikamentů, nádorových buněk a tak dále. Tak se zrodila *magnetická rezonance pro diagnostiku a terapii (MR)*.

První měření Hulda Clark prováděla sama na sobě a byla nepřijemně překvapená: přístroj poukázal na přítomnost obrovského množství parazitů, mikrobů, virů a dalších vetřelců v jejím těle, kteří si tam v klidu žili a nedali se jinými metodami identifikovat, dokonce ani metodou Reinharda Volla¹⁴. Aby toho nebylo málo, ukázalo se, že Hulda Clark má všechny orgány intoxikované *ekotoxiny*, toxiny ze životního prostředí – těžkými kovy, herbicidy, radioaktivními izotopy, konzervačními přísadami, medikamenty a dalšími odpady.

Hulda Clark se rozhodla otestovat s pomocí svého přístroje i jiné lidi a vždy získala stejné výsledky. Tak dospěla k závěru, že všichni lidé v sobě nosí masy pa-

razitů všeho druhu a mají organismy znečištěné ekotoxiny, takže jim v důsledku toho hrozí nemoci. Nakonec zjistila, že devadesát procent veškerých chronických nemocí má dvě příčiny – parazity a ekotoxiny. Tím potvrdila základní tezi starověkých léčitelů, že bez očisty není uzdravení, a také to, že základem nemocí u člověka je jeho vlastní nevědomost, která k němu přitahuje parazity.

Slovo *parazit* pochází z řečtiny od slova *parasitos* a znamená *cizopasník, příživník* čili *organismus, který ke svému životu využívá jiný živý organismus, odebírá mu živiny a škodí mu*. Využívá k životu svého hostitele, jímž může být rostlina i živočich, ve kterém nebo na němž dočasně (temporální parazit) či trvale (permanentní parazit) pobývá.

To je také jeho životním cílem – pohodlně a nepozorovaně užívat života v jiném organismu, například lidském. V širším slova smyslu se jako *parazit* vůči člověku chovají *choroboplodné bakterie a viry, v užším slova smyslu se za parazity považují především prvoci, červi, členovci, ale i koryši, pavoukovití a hmyz*.

Parazit se žije tělesnými šťávami, tkáněmi nebo potravou z trávicího traktu člověka. Dělí se na cizopasné živočichy – *zooparazity* a rostlinné cizopasnky – *fytoparazity*. Navíc je dělíme podle toho, v jakém místě v organismu hostitele přebývají, na *ektoparazity* čili vnější parazity a *endoparazity* čili vnitřní parazity.

Ektoparazit se usazuje na povrchu těla hostitele jen dočasně na omezenou dobu, aby se nakrmil; k nim patří komáři, pijavice či ovádi. Ale jsou i takovi,

kteří se drží na těle a využívají je dlouhodobě, například vši. Někteří parazité se usazují především v kůži (kožní parazité) či v tělesných dutinách otevřených vůči vnějšímu prostředí, jako jsou nosní dutiny, uši, ústa a oční spojivky (dutinoví parazité).

Endoparazité mohou žít fakticky kdekoli v těle hostitele, v jakékoli tkáni nebo orgánu. Ovšem dělí se podle lokalizace.

- *Endoparazité orgánů*, které jsou v kontaktu s vnějším prostředím, například plic, střev a součástí urinogenitální soustavy, počínaje ledvinami a konče močovými trubicemi. Jsou to *měňavky (améby)*, *červi* a *bičíkovci*.
- *Krevní parazité*, kteří se dále dělí na ty, již obývají krevní plazmu, erytrocyty nebo lymfocyty. Jsou to *mikrofarmie*, *hemosporidie* a *trypanosomy*¹⁵.
- *Tkáňoví parazité* neboli *endoparazité tkání* žijí v různých tkáních hostitelova těla, kupříkladu v příčné pruhovaných svalech jako *sarkosporidie*¹⁶ a *trichiny*, v mozku jako *trypanosomy*, v chrupavkách a pojivové tkáni jako *výtusenky* (myxozoa) a dále v nervových vláknech i jiných orgánech. Patří k nim i tasemnice.
- *Endoparazité dutin*, které nejsou ve styku s vnějším prostředím.

Výskyt a rozšíření parazitů

Parazité jsou hojně rozšířeni ve světě živočichů i rostlin a jen stěží bychom hledali nějaký živočišný nebo rostlinný druh, o němž bychom mohli směle prohlásit, že je od cizopasníků zcela oprostěný. Na úkor člověka žije nepřeberné množství parazitů, počet jejich druhů je fenomenální a vědci neustále odhalují nové a nové cizopasnky a objevují i mechanismy, jak v nás vyvolávají nemoci.

Největším životním úkolem parazita je pevně se držet svého hostitele. Proto se jim nejvíce vyvinuly různé *úchytné orgány* – lepkavé nožky, obrovský ústní otvor, speciální přívěsky, háčky, drápky, silné přísavky ze svaloviny a další. Ale mají i velmi mocné „chemické zbraně“. Sliny a trávicí šťávy různých krvelačných parazitů obsahují silné *antikoagulanty* (látky zabraňující srážení krve), jiné vylučují *proteolytické enzymy*, ničící tkáně hostitelových orgánů. Takoví jsou prvoci *amébové dysenterie*, kteří naleptávají tlusté střevo, nebo *cerkarie* (larvy motolic) z čeledi *schistosomatidae*, které pronikají přes kůži přímo do cév. Střevní parazité mají silné protienzymové vlastnosti, které jim umožňují přežít v těle hostitele a ubránit se před mocí jeho trávicích šťáv – to umějí mnozí červi.

Někteří parazité si zvykli na prostředí bez přísunu volného kyslíku zvenčí (hlísti tlustého střeva) a dýchají kyslík, který se uvolňuje při procesu rozkladu potravin, například glykogenu. Během látkové výměny v anaerobním prostředí se chemický rozklad některých živin

zastaví ve stadiu, v němž se vytváří různé přechodné látky s toxickými vlastnostmi (mastné kyseliny). Odsud vyplývá, že anaerobní způsob života některých cizopasných červů způsobuje, že jimi vylučované produkty odpadu jsou toxické, a když se vsakují do organismu hostitele (člověka), chronicky jej otravují.

V důsledku přirozeného výběru druhů se u parazitů vyvinuly takové vlastnosti, které jim umožňují snáze se dostat do nějakého hostitelského organismu. Proto mají cizopasnici velmi vysokou plodnost. Například *hlístice* z čeledi měchovcovitých (*ancylostomatidae*) nakladou za den až pětadvacet tisíc vajíček, *motolice stěvnice* (*fasciolopsis buski*) do osmačtyřiceti tisíc, a *škrkavky* (*ascaris*) dokonce dvě stě tisíc vajíček! Ale to ještě nic není, dospělý jedinec *tasemnice bezbranné* (*taenia saginata*) naklade až čtyři miliony devět set tisíc vajíček za den a čtyři sta čtyřicet milionů vajíček za rok. Tito parazité mají silně vyvinuté rozmnožovací orgány, zatímco jiné, jež se pro ně ukázaly nepotřebné, časem zmizely. Parazitický koryš *kořenohlavec* (*sacculina*) představuje vak nabitý vajíčky a jeho přežrálá děloha vytlačí všechny další části pohlavní soustavy.

Parazité, kteří nejvíce ovlivňují život člověka

Věnovali jsme se zatím spíše méně rozšířeným parazitům, a proto se nyní podíváme na zoubek těm, s nimiž se člověk setkává v životě poměrně často. Za-

čneme od nejmenších, pouhým okem neviditelných, a přejdeme k velkým a viditelným.

První skupina – viry (latinsky *virus* znamená *jed*) spolu s mikroorganismy představují nitrobuňčné parazity. Známe virus chřipky, hepatitidy, polyomyelitidy¹⁷, oparu, lymfogranulomatózy¹⁸, AIDS a dalších. Ne všechny viry a mikrobi na organismus působí zhoubně, ale řada z nich způsobuje těžké nemoci.

Viry a mikrobi dělíme na *infekční*, které ničí buňky, a *nádorové*, které buňky přímo neničí, ale mění je a způsobují nádory.

Viry pronikají do organismu prostřednictvím kůže a sliznice, proto je mimořádně důležité, abychom měli tyto části těla, které navíc tvoří obranu proti parazitům, zdravé a v pořádku. Čím víc jsou oslabeny, tím je organismus zranitelnější.

Viry a mikrobi většinou nesnášejí vysokou teplotu a většina jich uhynie při padesáti až šedesáti stupních Celsia do půl hodiny až do hodiny. Ničí je rovněž kyslík obsažený ve vzduchu. Dále nesnášejí změny pH vnitřního prostředí organismu směrem ke kyselému, ultrafialové záření, rostlinná barviva a přímo se bojí některých chemikálií, například obyčejné kyseliny askorbové (vitamin C).

Ovšem parazitující mikrobi nejsou jen nepřátelé a leckdy mají i pozitivní vliv při procesu přirozeného výběru silnějších a lépe adaptovaných organismů. Usazují se jen ve znečištěných a intoxikovaných organismech a jejich cílem je tyto nečistoty zpracovat. Proto se masově drží v místech silného výskytu nečistot, například ve vodojemech a v půdě. Totéž platí

o organismu člověka: jestliže se správně a v klidu stravuje, je čistý a jeho tkáně neobsahují toxiny, mikrobi se v něm nemohou usadit.

Druhá skupina – prvoci. Patří sem houby, bakterie, hlenky (*mycetozoa*) a mimochodem také kvasinky, jež se řadí k houbovým mikroorganismům. Mikroorganismy se dělí na dvě skupiny: *rostlinné*, k nimž se řadí bakterie, vodní řasy a houbovitě mikroorganismy, a *živočišné*, které se dále dělí na čtyři druhy: *měňavkovití*, *řasinky* (například nálevníci, známá *trepka velká*), *krvíčkovky* (mikroorganismy, které se rozmnožují nepohlavně a způsobují těžké nemoci, například malárii) a *bičkovci* (mají živočišné i rostlinné znaky, například bičenky).

Velké množství mikroorganismů na někom cizopasí a většinou je to na úkor mnohem větších a silnějších organismů. Ve vztahu ke slabším a menším organismům se chovají jako dravci.

Prvoci pronikají do organismu kůží a sliznicí stejně jako viry, a pokud v něm najdou příhodné prostředí, začnou se vyvíjet. Například zahlazené dutiny poskytnou útočiště různým hnisavým bakteriím. Změna pH prostředí na kůži směrem k zásadě zase vyhovuje houbám způsobujícím houbovitá onemocnění pokožky. Droždí potlačuje přirozenou mikroflóru a napomáhá vzniku dysbakterií, změna kyselého prostředí v tlustém střevě směrem k zásaditému je vhodná pro rozvoj patogenní mikroflóry, za níž se dále tvoří sliz, polypové a další nešvary. Parazité zvaní *chlamydie* procházejí stěnami krevních cév a ničí je, vyvolávají infarkt myokardu a řadu dalších těžkých nemocí, na-

příklad záněty pohlavních orgánů, neplodnost, zánět slinivky břišní, jater a dalších orgánů.

Třetí skupina – cizopasní červi, jiným slovem *helminți* z řeckého slova *helmins* – *červ* nebo *hlíst*. Je známo kolem sto padesáti druhů lidských helmintů, a dokonce tvoří specifickou *helminťofaunu*. Dělí se na tři třídy: *hlístice* čili *nematody*, „kulatí červi“ s tělem v podobě vláken nebo cylindru, na koncích zašpičatělým; *tasemnice* neboli *cestody*, skupina článkovaných červů; a *motolice* čili *trematody* („ploší červi“). Ve výjimečných případech byl u člověka zaznamenán výskyt parazita kmene *vrtějši* (*acanthocephala*).

Na území bývalého Sovětského svazu bylo zaregistrováno dvaapadesát druhů helmintů, z toho čtyřadvacet připadá na druhy hlístic (*nematody*), devatenáct na článkované červy čili tasemnice (*cestody*) a devět na motolice (*trematody*). Osmadvacet z nich prakticky nemá z lékařského hlediska žádný význam a případy jejich parazitování na člověku jsou spíše ojedinelé. Ostatní druhy helmintů jsou významnější – někteří mají široký výskyt, jiní lokální.

Lokalizace helmintů v lidském těle může probíhat různými způsoby a také intenzita nákazy se liší – od jednotlivců po stovky a někdy i tisíce parazitů. Na jednom organismu může cizopasit najednou od jednoho do šesti druhů helmintů.

V lidském organismu se ve značném počtu usazují různé druhy červů. Závisí to na podmínkách a největší roli hrají následující parametry:

1. **Geografický faktor.** Různé druhy helmintů jsou odlišně rozšířeny v různých geografických zónách podle podnebí, panujících teplot, vlhkosti, druhu půdy a rostlinstva; jejich výskyt také ovlivňuje, zda pro svůj vývoj potřebují hostitelské mezistupně.
2. **Profese.** Pracovníci v zemědělství mívají nejčastěji helminty obývající půdu, zatímco u horníků, kteří pracují v prostředí s trvalými nadměrnými teplotami, se často vyskytují *měchovcí (ancylostoma)* a tak dále.

Obrázek č. 6

- a – do krevní cévy se dostaly chlamydie
b – chlamydie začíná působit na krevní stěnu
c – v důsledku tohoto působení se céva zúží a začíná tvrdnout

tasemnice; na 4. místě jsou vlasovky a na 5. místě tasemnice bezbranná.

Jakmile cizopasní červi proniknou do organismu člověka, obydří prakticky všechny části a začínou se usazovat se ve všech orgánech (například echinokok v játrech), pod kůží (*drakunkulóza* – onemocnění způsobené vlasovcem) a v trávicím traktu (škrkavky, roupi, tasemnice).

Cizopasní červi se živí potravou přijatou člověkem a natrávenou v jeho zaživacím traktu a poté vylučují toxické exkrementy a sekrety, čímž způsobují chronickou intoxikaci organismu. Kromě toho mohou zapříčinit i mechanické poškození, různé reflektorní vlivy nebo škodí jiným způsobem.

Nedodržování základních hygienických pravidel a vytváření hnilobného prostředí v dutinách zaživacího traktu nahrává usazování cizopasných červů a připravuje pro ně příhodné podmínky.

Čtvrtá skupina – koryši a měkkýši. Usazují se v lidském organismu ze stejného důvodu – kvůli intoxikaci.

Pátá skupina – cizopasný hmyz. Jeho přítomnost v organismu vypovídá o posledním stadiu zanedbání organismu, patří sem například vši.

3. **Domácí podmínky** a některé tradice a zvyklosti, konzumace syrového masa (např. stroganina) a některých druhů ryb, konzumace nedostatečně provařeného nebo propečeného masa a ryb, masa připraveného na grilu nebo na rožni či čerstvého soleného štičího kaviáru – tyto potraviny způsobují, že se člověk nakazí z hovězího masa, *tasemnicí dlouhočlennou* z vepřového masa anebo některou motolicí z určitých druhů ryb. Také při hnojení fekáliemi na zahrádce se šíří askaridóza, trichocefalóza a další.
4. **Věk.** Někteří helminti (dětská tasemnice *hymenolepis nana*, škrkavky, roupi) se vyskytují jen u dětí, zatímco jiní napadají jen dospělé osoby (tasemnice dlouhočlenná a některé motolice).

Nejrozšířenější ve všech geografických lokalitách jsou – roupi. V centrální oblasti evropské části Ruska jsou to však škrkavky, ale obyvatelé měst jimi trpí méně než vesničané. Řidčeji se vyskytuje tenkohlavce bičíkový a ještě méně vlasovky. Mezi tasemnicemi vyskytujícími se v centrální oblasti dominuje dětská tasemnice, a to především ve městech, kde se šíří v dětských kolektivech, a na druhém místě je tasemnice bezbranná (*taenia saginata*). Méně častá je tasemnice dlouhočlenná a její larvy (*cysticercus*), echinokok (vývojové stadium tasemnice jaterní), měchožil, tasemnice krysí (velmi zřidkavá) a doslova výjimkou je motolice jaterní (*fasciola hepatica*).

Pořadí helmintů podle rozšířenosti je ve všech oblastech takovéto: 1. roupi, 2. škrkavky a 3. dětská

Jak člověk chytí parazity (například hlísty)?

Novorozeňata se nakazí parazity při narození, čímž trpí všechny orgány – oči, nos, ústa a hřáz; následky jsou viditelné i na kůži. Trvale se nákaza usadí už ve věku pěti až osmi měsíců dítěte, vyčerpává slinivku břišní a někdy způsobuje *diabetes mellitus*, nádorová onemocnění a další nemoci.

Případy parazitárních nemocí narůstají a velký podíl na tom má rozvoj turistiky a cestovního ruchu, znečištění vody a potraviny a nadměrné užívání chemikálií i antibiotik. Hlísti, hlístice a velké množství měňavek (ty tvoří sliz) jsou mezi lidmi rozšířeny mnohem více, než připouští oficiální statistika a tradiční medicína. U některých masných výrobků, zejména z vepřového masa, byla zjištěna vysoká koncentrace parazitů – anglická slanina, šunka, párky, klobásy, vepřové kotlety a další. Příliš nezaostává ani hovězí, drůbeží a skopové maso a ryby.

To jsou smutná fakta a určitě to nepřinese pražádnou radost moderní společnosti, zvyklé konzumovat velké množství masa, masných a rybích výrobků. Proto se nemůžeme divit, že se ve vyspělých zemích, jako je USA, vyskytuje víc parazitárních onemocnění než například v Africe. Člověk snadno chytí červy z vepřového masa, vždyť stačí sníst nepravěně tepelně připravený kousek, špatně uzenou šunku nebo klobásu... Larvy se usazují ve svalech, kde se také rozvíjejí a odsud se šíří centrální nervovou soustavou do dal-

šich tkání a orgánů, až se nakonec přisají na horní tenké střevo. Tasemnice dlouhočlenné jsou pro člověka nebezpečné, protože jejich agresivní larvy pronikají do svalových tkání, do očí, do srdce a do mozku.

Často se stává, že z hladovějícího člověka po dlouhodobé očistné kúře vycházejí dlouhé chuchvalce parazitů a on se diví, jak vůbec něco takového žilo v jejich vnitřnostech a proč o tom nevěděli? Odpověď je velmi jednoduchá: parazit se snaží žít tiše a nepozorovaně tak, aby ho hostitel nepostřehl. Parazit je chytří a dobře vědí, že když si jich jejich „chlebdárci“ všimne, určitě proti nim něco podnikne a bude je chtít vypudit. Samozřejmě si nemůžeme myslet, že mají rozum jako inteligentní bytost, ale jsou chytří alespoň v jedné věci – v umění přežít a rozmnožovat se, což je cílem každého pozemského tvora.

Larvy parazitů nejnázne pronikají do organismu spolu s potravou, například skrze špatně umyté ovoce a zeleninu nebo nedosmažené a nedovažené maso. Můžeme se ale také nakazit od našich domácích mazlíčků. V těle většiny domácích zvířat žije hned několik druhů parazitů a jejich vajíčka se snadno dostanou do okolního prostředí, nejčastěji výkaly. Z výkalů se přenáší na srst a odtud už je jen krůček k člověku – stačí, aby chovatel své zvířátko pohladil, objal nebo polbil... A pozor, některé nákazy se šíří i vzduchem. Největší nebezpečí hrozí malým dětem, které své mazlíčky milují a rády se s nimi mazlí, ale také těhotným ženám a starým lidem, jejichž imunitní systém je oslaben.

Znečištěné tlusté střevo je ráj pro život a rozmnožování parazitů všeho druhu. Tam si mohou vybírat různorodou potravu a berou si z hostitelova jídelníčku to nejlepší, zatímco jemu nechávají zbytky. Mnoho lidí si stěžuje, že žijí a stravují se zdravě, ale přesto se necítí dobře. To mají na svědomí parazité. Mnohem efektivnější je ozdravný systém, který kombinuje správné stravování, cvičení a otužování s preventivní očištěnou organismu od nečistot a parazitů. Někteří odborníci jdou ještě dál a tvrdí, že parazité jsou hlavní příčinou otylosti, protože odebírají orgánům nejdůležitější a nejhodnotnější živiny a ponechávají mu jen prázdné kalorie. Organismus si tedy žádá víc a víc potravy, protože nemá dostatek vitamínů a minerálů.

Diagnostika aneb Jak zjistíme přítomnost parazita v těle

O přítomnosti parazitů v organismu hostitele svědčí především to, že z člověka vycházejí přímo jejich těla či části těl (měňavky, balantidie, články hlístů, roupí) nebo produktů jejich rozmnožování (vajíčka a cysty). Je třeba otestovat všechny výkaly z vylučovacích orgánů, v nichž se mohou usazovat cizopasnici (kal, moč, hleny), a také tkáně organismu hostitele (krev, lymfatické uzliny, biopsie lymfatických a svalových tkání).

Přítomnost parazitů v organismu se dá zjistit ze vzorku kalu. Avšak tato metoda není stoprocentně spo-

lehlivá, protože parazité se dají odhalit jen v případě, že si laborant pod mikroskopem všimne jejich vajíček. Jestliže však parazit zrovna v době laboratorních testů vajíčka nenaklade, pak si jeho přítomnosti nikdo nevšimne.

O přítomnosti parazitů v těle vypovídá vnější vzhled člověka a také nesprávné fungování organismu.

Diagnostika podle zevnějšku

Příznaky: uhry, pupínky a vrásky, hrubá kůže, pihy, různé skvrny na kůži, příliš časně vrásky na tváři, časná plešatost, papilomy, praskliny na patách, štěpivost a lámavost nehtů. To vše vypovídá o tom, že trávicí trakt člověka je něčím nakažen. Původci mohou být prvoci, kočičí lamblie, bičenky i jiní cizopasnici a nejspíše jejich kombinace. Pak se snadno stane, že i drobná infekce vyřadí celý imunitní systém a systém jeho samoregulace.

Nákaza parazity se zákonitě projevuje častými infekcemi (nachlazení, angína, chronický zánět krčních mandlí (tonzilitida), záněty sliznice, záněty vedlejších nosních dutin (sinusitida), polypy, chrápání.

Příznaky parazitární nákazy u žen: bílý výtok, zánět vaječníků, bolestivá a nepravidelná menstruace, celkové vyčerpání a dále následuje fibróza, myom, fibrózní cystická mastopatie, záněty nadledvinek, močového měchýře a ledvin.

Příznaky parazitární nákazy u mužů: prostatitida, impotence, adenomy, cystitida, kameny a písek v močovém měchýři. Infekce může narušit psychiku až do třetího pokolení. Generace následující po infikovaných rodičích umírá o deset až patnáct let dříve.

Nejčastější příznaky parazitózy

Zácpa

Hlísti mají takovou velikost a tvar, že snadno ucpou některé průtoky, a dokonce i průchod střevy. Silná hlístová infekce může dále ucpávat žlučovéody a střevní průchody, takže člověk těžce a bolestivě defekuje.

Průjem

Někteří parazité, a především se to týká prvoků (protozoa), vylučují látky podobné hormonům, které způsobují ztrátu dusíku a chloridů. Stolic je pak často tekutá. Odsud vidíme, že průjem jako doprovodný jev při parazitóze je funkci parazita, a nikoli pokusem organismu zbavit se infekcí nebo nesprávné stravy.

Plynatost a nafouklé břicho

Řada parazitů obývá horní část tenkého střeva, kde vyvolává zánětlivé procesy a způsobuje nafouklé břicho a vylučování plynů. Konzumace těžce stravitelných potravin, například fazolí, případně syrového ovoce a zeleniny, problém jen zhoršuje. Pokud má člověk neustále nafouklé břicho, často to znamená přítomnost utajených parazitů. Žaludeční a střevní symptomy se střídavě vracejí s větší razancí v průběhu několika měsíců nebo i let a tento stav trvá tak

dlouho, dokud se postiženému nepodaří vyhnat parazity z těla.

Bolesti kloubů a svalů

Parazité v organismu nesedí na místě, ale přemisťují se a hledají si pro sebe nejvhodnější místo, kde by se pohodlně uhnízдили. K takovým místům patří kloubní tekutina a svalová tkáň. Po usazení parazitů člověk pociťuje bolesti, které často pokládá za projevy artritidy. Bolesti či zanícené svaly a klouby mohou být imunitní reakcí na přítomnost parazitů anebo důsledkem poškozování tkání parazity.

Alergie

Cizopasnici dráždí, poškozují a někdy proděravují stěvní stěny, takže se zvyšuje riziko průniku obrovských nestrávených molekul. Imunitní systém se aktivuje a zvyšuje se dávky eozinofilů – jednoho z typů obranných buněk organismu. Eozinofily napomáhají zánětlivým procesům ve tkáních a podněcují alergickou reakci. Kromě toho kvůli parazitům vzrůstá tvorba imunoglobulinu E.

Kožní problémy

Stěvní parazité vyvolávají kopřivku, pupínky, ekzém a další kožní reakce alergického charakteru. Vředy na kůži, nádory, bolestivá místa, papilomy a dermatitidu však mohou způsobovat i mikroorganismy.

Anémie

Některé druhy stěvních hlístů se přilepí na sliznici stěv a vysávají ze svého hostitele živiny. Protože jsou jich málo, dochází ke značnému úbytku krve a následnému nedostatku železa (anémie). Anémii vyvolávají bičenky a další parazité, kteří se živí krevními buňkami.

Bičenky také požírají spermie, jež hltají podobně jako červené krvinky, a způsobují impotenci.

Granulomy

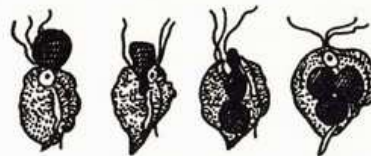
Granulom je hmota podobná nádoru a obklopuje vajíčka parazitů. Tvoří se na stěnách tlustého stěva a konečniku, ale nevynechává ani plíce, játra, dutinu břišní a dělohu.

Nervozita

Odpady látkové výměny a toxiny produkované parazity dráždí centrální nervovou soustavu. Neklid a nervozita jsou výsledkem systematické parazitární nákazy. Mnozí lidé potvrdili, že se po úspěšném léčení cítili vyrovnanější, klidnější a trpělivější.

Poruchy spánku

Člověk se často budí v noci, především mezi druhou a třetí hodinou v noci, a příčinou tohoto jevu může být i snaha organismu zbavit se skrze játra nahromaděných toxických látek. Nebo nespí z toho důvodu, že někteří parazité vycházejí ven konečником a způsobují bolestivé pocity a svědění. Jednou z příčin hemoroidů jsou roupi pod sliznicí konečniku.

Obrázek č. 7

Bičenka požírá červené krvinky, a to vyvolává anémii

Skřipání zubů

Tento jev se jmenuje odborně *bruxismus* a spočívá v tom, že člověk zcela nezvykle skřípe zuby, tiskne je k sobě a tře je o sebe. Často jde o doprovodný jev parazitárních infekcí. Symptomy jsou nejrozšířenější u spících dětí. Organismus reaguje bruxismem na cizorodá dráždidla.

Chronická únava

K syndromům chronické únavy se řadí: tělesná slabost, příznaky podobné chřipce, celková apatie, deprese, ztráta schopnosti koncentrace a špatná paměť. Tyto fyzické, rozumové a emoční symptomy někdy vyvolávají parazité, kteří mají vliv rovněž na rozvoj anémie, intoxikaci a nedostatek živin v organismu v důsledku špatného vstřebávání bílkovin, uhlovodanů, tuků a zejména vitaminů A a B¹².

Poruchy imunity

Parazité oslabují imunitní systém tím, že snižují vylučování imunoglobulinu A. Dlouhodobě dráždí imunitu, takže časem se celý obranný mechanismus oslabí, a to otevírá dveře do organismu dalším parazitům, bakteriím a virům. Přítomnost parazitů v těle rozpoznáme i podle následujících příznaků: zvyšování, anebo naopak úbytku tělesné hmotnosti, nadměrného pocitu hladu, nepříjemné pachuti v ústech, pachy z úst, astmatu, diabetu, epilepsie, úhyků nebo migrén. Nejčastější příčinou úmrtí, srdeční nemoci a rakovinu, mají na svědomí parazité. Hulda Clark ve své knize *O léčbě rakoviny* tvrdí, že řadu nádorových nemocí vyvolává motolice stěvní (*fasciolopsis buski*). „Zbavte pacienta parazitů a nemoc zmizí sama.“

Onkologické nemoci

Nyní už víme, že spousta nádorových nemocí je důsledkem zkázonosné činnosti všech možných parazitů od plísní a trichomonád po hlísty.

Celkově platí doporučení: jste-li nemocní, pročistěte si organismus, zbavte se parazitů a nakonec změňte životní styl, jinak se nemoc vrátí.

Druhá kapitola

Parazité, kteří člověku škodí nejvíce

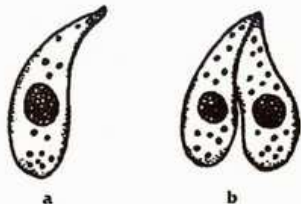
Prvok toxoplasma

Slovo *toxoplasma* je řeckého původu, odvozené od slova *toxon* – nebo *oblouk*. Toxoplasmy jsou prvoci, kteří pronikají do těla a usazují se v různých místech. Způsobují nemoc zvanou *toxoplasmóza*. Původcem nemoci je *toxoplasma gondii*, jež patří k řadě prvoků a třídě *sporozoa*.

Toxoplasmy mají tvar půlměsíce a připomínají díl pomeranče, přičemž jeden z konců těla o délce asi sedmi mikrometrů je zpravidla zaostřený a druhý zakulacený. Pohybují se klouzavě a při průniku do buňky se točí kolem své podélné osy.

Rozmnožují se bezpohlavně dělením na poloviny (podélným). Tento proces se opakuje i v hostitelské buňce: opakované dělení dceřiných parazitů vytváří shluky, jimž se říká *pseudocysty*. Tyto patologické útvary se hojně tvoří v různých orgánech nakaženého organismu a nejvíce během akutního stadia infekční nemoci. Nemají vlastní membránu, jen jakýsi obal nejasného původu, zřejmě tvořený z buňky hostitele. Buňky napadené parazitem se rozpadají.

62

Obrázek č. 8

Toxoplasma zvětšená elektronickým mikroskopem. Na obrázku **a** je jedinec v klidovém stavu, na obrázku **b** při dělení

Akutní stadium toxoplasmózy se projevuje jako celkové onemocnění a doprovázejí je různé symptomy. Pokud se infekce silně rozšíří, nemoc přejde v trvalé chronické stadium a organismus může i zahynout.

V tomto období se počet toxoplasmem ve vnitřních orgánech a tkáních zmenšuje, jejich počet se snižuje a nakonec prvoci zcela zmizí. Někdy po nich zůstávají cysty, protože jsou odolné vůči protilátkám. Ovšem nemizí v celém těle – v mozku a očních tkáních leckdy zůstávají a mohou se rozmnožovat ještě velmi dlouho, třeba i řadu let. Vysvětlení tkví v tom, že protilátky nemohou v dostatečném množství procházet mozkovou krevní bariérou. Proto v období chronické toxoplasmózy nacházíme průvodce nemoci především v mozku, cévách a oční sítnici, ale jen v podobě pseudocyst nebo cyst bez buněčné reakce okolí.

64

Uvolnění parazitů pronikají do nových buněk, kde se znovu dělí a tvoří nové a nové pseudocysty. Když infekce přechází do chronického stadia, toxoplasmy zůstávají v těle jako opravdové cysty (obklopené speciálním obalem). Takové cysty vydrží v organismu zvířete i člověka velmi dlouho, někdy dokonce pět let. Cysty nacházíme ve tkáních očí, srdce, plic a některých dalších orgánů. Počet toxoplasmem v jedné cystě se pohybuje od několika jedinců do několika tisíc.

Nemoci způsobené prvokem toxoplasmou vznikají takto: prvok nejprve v některém místě pronikne do organismu a tam také přejde do krve, načez se usazuje v buňkách orgánů a tkání, kde se začne rozmnožovat. V tomto období se v protoplazmě buněk vyskytuje velké množství toxoplasmem v různých stadiích dělení. Buňka se nejprve objemově zvětší, její jádro je vytlačeno ke kraji a ona získá nepravidelné obrysy. Tvoří se pseudocysty, které se dále mohou rozpadat – obvykle k rozpadu pseudocyst dochází nějakou dobu po jejich vzniku. Parazit se uvolní, pronikají do nových buněk a cyklus se opakuje.

Tkáně napadené toxoplasmou se zanítí, odumírají, rozpadají se nebo se mění jejich normální struktura. V období akutního stadia nemoci dokazují laboratorní zkoušky přítomnost toxoplasmem ve slinách, hlenu z nosu, v mléce, moči, krvi, plodové vodě nebo hnisu. Období aktivity parazitů trvá jeden až dva týdny a končí v období aktivace protilátek (první až třetí týden od začátku infekce).

63

Léčba parazitů v obalu (cysty) je těžší než léčba pseudocyst, neboť hůře zabírají na léčebnou kúru. Toxoplasmy přežívají v organismu jako dřímající infekce.

Toxoplasmóza se dělí na vrozenou a získanou a my si o těchto typech nyní povíme víc.

Vrozená toxoplasmóza

Toxoplasmóza se za určitých podmínek může předávat z generace na generaci: žena musí mít v organismu, v krvi nebo na děložních stěnách volně původce nemoci. Plod se nakazí toxoplasmózou skrze placentu. Obvykle se původce nachází v krevním řečišti jen při akutním průběhu infekce, a to na relativně krátkou dobu.

Plod se během těhotenství může infikovat kdykoli. Pokud k tomu dojde v časném stadiu těhotenství, změny se silně projeví a mohou způsobit i smrt plodu. Jindy se dítě (po zastavení infekčního procesu) narodí s chronickou formou vrozené toxoplasmózy, v některých případech doprovázenou vrozenými vadami některých orgánů, zejména mozku a očí.

Jestliže se plod infikuje ve druhém trimestru těhotenství, dítě může mít meningoencefalitidu, iritidu¹⁹ nebo chorioretinitidu²⁰, pokud v poslední třetině, narodí se s příznaky akutní infekce (osypání, žloutenka) a s poruchami vnitřních orgánů (střev, jater a srdce).

Získaná toxoplasmóza

Získanou toxoplasmózou se člověk nakazí až po narození. Inkubační doba nemoci trvá tři až deset dní

65

a člověk se zpravidla v této době cítí slabý, malátný a má bolesti hlavy.

Klinicky se získaná toxoplasmóza projevuje různými způsoby, protože parazité se lokalizují v různých orgánech nebo jsou všechny orgány a soustavy organismu zasažené současně. Lékaři k dnešnímu dni registrují čtyři základní formy získané toxoplasmózy.

- **První forma.** Při toxoplasmóze lymfatických uzlin (nejčastější forma nemoci) bývají zasaženy krční, zátylkové, břišní, podpažní a tříselné uzliny. Někdy se lymfatické uzliny zvětší a bolí, jindy jsou neznatelné a nebolí. To poukazuje na průběh choroboplodného procesu v oblasti nakažených lymfatických uzlin. Organismus chátá a člověku se kazí zuby, uhnívají mu mandle a kořen jazyka a má zvětšené lymfatické uzliny na krku.
- **Druhá forma.** Průběh připomíná tyfus: má akutní začátek, teplota rychle vyskočí na devětatřicet až čtyřicet stupňů Celsia a člověk se osype na celém těle kromě hlavy, dlaní a chodidel.
- **Třetí forma.** Cerebrospinální s projevy meningoencefalitidy a lupomu, nezfídka s mapulopapulózní vyrážkou. Nemocní si stěžují na silné bolesti hlavy, závratě a deprese, letargii a poruchy spánku.
- **Čtvrtá forma.** Oční forma získané toxoplasmózy se projevuje jako těžká *uveitida* – zánět živnatky zahrnující onemocnění duhovky, řasnatého tělíska a cévnatky. Některé oční nemoci, které bývají často, a samozřejmě neúspěšně, léčeny

jako tuberkulózní projevy, jsou ve skutečnosti způsobeny toxoplasmózou.

- **Toxoplasmózní myokarditida.** Při tomto onemocnění je zasaženo především srdce.

Někteří lékaři vyčleňují ještě plicní a střevní formu nemoci. V případě plicní formy je klinický i rentgenologický nález stejný jako při pneumonii a infiltráty v plicích mohou být zaměněné za tuberkulózní. Střevní forma toxoplasmózy vypadá jako akutní enterokolitida²¹. Obecně jsou pro počáteční stadia toxoplasmózy charakteristické symptomy enterokolitidy.

Když toxoplasmy pronikají do kostí a svalů a rozmnožují se v nich, člověk má po celou dobu akutního trvání nemoci bolesti v kloubech. K dalším symptomům toxoplasmózy patří horečka a zimnice, kvůli nimž je nemoc často zaměňována za chřipku.

Při toxoplasmóze je někdy zasaženo několik orgánů nebo soustav, například centrální nervová soustava a oči, centrální nervová soustava a srdeční sval, lymfatické uzliny a plic. Všechny příznaky však nejsou viditelné a některé probíhají nepozorovaně bez symptomů nebo jen s neurčitými příznaky jako celkové vyčerpání, bolesti hlavy, vysoká teplota a schvácenost.

Kdo je náchylný na toxoplasmózu?

Toxoplasmóza patří k hojně rozšířeným nemocím: mezi zdravými mladými lidmi je nakaženo dvě až jednadvaacet procent osob, ovšem s věkem se jejich počet značně zvyšuje a nemocných přibývá.

Gennadij Malachov

Osmdesát procent matek, jimž se narodilo dítě s Downovým syndromem, mělo pozitivní nález toxoplasmózy. Mezi ženami se ztíženou porodnickou anamnézou (samovolné potraty, porod mrtvého dítěte) je to šedesát procent.

Psychicky nemocní měli toxoplasmózu ve čtyřiceti až padesát případech, nemocní s očními chorobami v padesáti až šedesáti.

Léčba toxoplasmózy

K ozdravným metodám patří:

- očista organismu
- nasycení organismu křemíkem
- léčba pelyňkem a česnekovou tinkturou
- léčba petrolejem
- užívání elixíru Trojčátka a lihové tinktury ze slupky nebo vnitřních membrán vlašských ořechů
- urinové hladovění
- potírání kůže starou urinou
- posilování imunity

Bičienky (trichomonády)

Bičienky (*trichomonadida*) je řád jednojaderných bičíkatých prvoků z čeledi *trichomonadidae*. Z bičienek na člověku parazitují tři druhy: bičienka poševní (*trichomonas vaginalis*), bičienka ústní dutiny (*trichomonas tenax*) a bičienka střevní (*pentatrichomonas hominis*).

Jak se zbavit parazitů

Bičienky mají tři vývojová stadia:

- bičíkatý prvok (dospělé stadium)
- améba (prostřední a nejvíce agresivní stadium)
- cysta (může existovat ve zvláštním obalu, který ji chrání před škodlivými vnějšími vlivy)
- a celá řada přechodných forem

Někdy se tvoří celé rozsáhlé kolonie, jež existují v podstatě jako jednotný mnohobuněčný organismus (jako živočich). Bičienky jsou bezpohlavní tvorové a při každém dělení vzniká nový organismus a buňka, jedinec i druh. To je příčinou, proč se nám tak často nedaří bičienky odhalit a proč jsou jednotlivé kolonie tak různorodé: je známo do dvou set samostatných a tisíce těžce rozpoznatelných náborů. Bičienky se v nich nacházejí v různých stadiích vývoje současně jako prvci, améby či cysty, nebo jako ucelené kolonie (a jednotlivé bičienky v koloniích přebývají ve třech stadiích najednou). Bičienky mají různý původ, a navíc se umějí maskovat: celým svým povrchem vylučují látky, identické tkáním lidského organismu. Jsou tedy takřka nezjistitelné. Upřednostňují lidský organismus jako nevhodnější prostředí k rozmnožování.

Nákaza se předává ústy, konečnickem, pohlavními orgány nebo i pouhým nadechnutím a dále se v lidském těle rozšiřuje, až nakonec zasáhne celý organismus. Podle statistik má třetina zemřelých nádorové změny na kostech a v měkkých tkáních. Ještě větší počet osob však umírá na různé srdeční a cévní nemoci – a tedy následkem kolonizace organismu člověka bičienkami.

Dnes už známe faktory, které napomáhají rozvoji bičienek.

- Iontové záření, které stimuluje růst tohoto parazita a urychluje jeho biologické funkce.
- Faktory dráždiví bičenky, k nimž se řadí některé chemické látky a léky (nikoli proti trichomonádám).
- Kouření a pití alkoholu. Tyto faktory způsobují, že se bičenka podráždí a přechází do agresivnější formy, při níž se také rychleji rozmnožuje.

Chtěl bych se zmínit ještě o jedné vlastnosti bičenek. Pokud se dostanou do nepříznivých podmínek a hrozí jim uhybnutí, například v organismu se silnou imunitou, vytvoří speciální gelovitou látku a vytvoří z ní kolem sebe obal. A tak se tvoří nádory: jsou to vlastně kolonie trichomonád, které se časem podobají chrupavce a vypadají jako myom nebo fibrom, případně se mění v gelovitou hmotu a připomínají cysty. Při působení na bičenky v buněčném stadiu, z něž se tvoří nádory, mění stadiu na mnohem agresivnější aměby a prchají z nádoru krevními cévami pryč. Po cestě si naleznou jiný orgán nebo část těla, zejména takové, v nichž je oslabena látková výměna, tudíž se do nich dostane méně léčiv, a proniknou do něj – například do kostí a chrupavky. Usadí se, rozvíjejí a – vytvářejí nové nádory. Proto je nutné léčbu závčas zopakovat.

- Pokud jsou v organismu další virové, bakteriální a plísňové infekce, oslabují jeho obranné síly, a navíc jsou bičenky „v jejich společnosti“ zhubnější a škodlivější. Ve světě mikrobů totiž neustále zuří válka a parazité z ní vycházejí silnější a krutější. I bičenky chtějí přežít a zvíťazt

nad ostatními parazity, a proto jsou mimořádně zhubné. Nakonec jsou schopné zachvátit celý organismus člověka.

- V neposlední řadě je důležitým faktorem celkový životní styl člověka: charakterové vlastnosti, stravování, pohybová aktivita, denní režim, zlozvyky, hygienické návyky a také čistota okolního životního prostředí, v němž člověk žije. Všechny tyto parametry intoxikují a oslabují organismus, který pak představuje příznivé prostředí pro rozvoj bičenek.

Bičenka poševní

Cizopasí v urogenitální soustavě člověka. Ze všech tří druhů je nejzhubnější – v tomto ohledu převyšuje bičenku ústní dutiny pětadvacetkrát. Také je ze všech tří druhů nejcitlivější k vnějšímu působení. Bičenka poševní má nejraději prostředí, ve kterém je pH 5,9–6,5 a teplota mezi pětaticeti až sedmatřiceti stupni Celsia, to je pro ni optimální a dobře se v něm rozmnožuje. Při teplotě nad čtyřicet stupňů tento prvok rychle hyne, nízké teploty snáší lépe. Bičenky poševní jsou také vnímavé na změny osmotického tlaku. Hypotonický i hypertonický roztok na ně působí stejně – jsou pro ně smrtící. Při vysušování bičenky poševní hynou okamžitě.

Bičenka ústní dutiny

V ústech mladých lidí se zdravými zuby a u bezzubých starců se vyskytuje jen zřídka. Zato v dutině ústní osob se zkaženými zuby, s paradontózou a gingivitidou si bičenky libují; ba ony tyto nemoci přímo způsobují. Bičenky obývají zejména prostor mezi dás-

němi a zuby. Bičenka ústní dutiny není příliš zhubná, zato je velmi rozšířená.

Bičenka stěvní

Jak je patrné už z názvu, tato bičenka žije ve stěvním traktu. V porovnání s bičenkou poševní i bičenkou dutiny ústní je odolnější vůči vnějším vlivům – není divu, vždyť je nucena odolávat silným trávicím enzymům střev. Dále na ni mocně působí horko a ultravioletové paprsky.

Nemoci způsobené bičenkami

Je to především trichomoníáza, infekční nemoc, jež se objevuje v důsledku nákazy různých úseků urogenitální soustavy poševními bičenkami. Symptomy se liší a jsou velmi různorodé a také zhoršení nemoci se projevuje mnoha příznaky. U žen je to zpravidla zánět poševní sliznice (vaginítida) a zánět pochvy (kolpítida), u mužů zánět močové trubice (uretritida) – alespoň podle starších údajů. Sem je třeba přidat také infekce způsobované bičenkou ústní dutiny a stěvní bičenkou, širokou škálu onkologických, srdečních a cévních nemocí a další. Tímto výčtem jsme se dopracovali k závěru, že nejrozšířenější infekční nemocí na světě je – trichomoníáza.

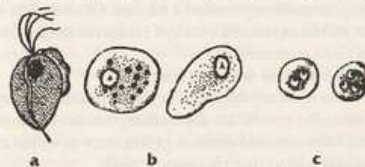
Tím jsme neskončili výčet škod, způsobovaných bičenkou poševní. Kromě zmiňované kolpítidy vyvolává u žen cystitidu, cervicitidu a bartolinitidu, u mužů kromě uretritidy také prostatitidu, vezikulitidu, epididimitidu a orchitidu.

Bohužel se ne všechny ženy s onemocněním způsobeným bičenkou včas obrátí na doktora a vyhledají

odbornou lékařskou pomoc. A proto je oficiálně udávaný počet nemocných menší než počet skutečně nemocných. Obecně se předpokládá, že je bičenkami nakaženo asi deset procent obyvatelstva. Mladé ženy, které ještě neměly pohlavní styk, k nim však nepatří, ty trpí bičenkami jen velmi zřídka. A u dětí před dosažením pohlavní zralosti jde také jen o výjimečné případy. Celkově se počet nemocných trichomoníázou zvyšuje.

Člověk se nakazí bičenkami nejspíše od jiného člověka, buď přímo nemocného, anebo zdravého přenašeče poševních bičenek. Zde také tkví problém: relativně zdraví přenašeči a také osoby, u kterých probíhá onemocnění subjektivně a bez obecných symptomů, se zpravidla na doktora neobrací.

Na šíření infekce se rozhodujícím způsobem podílejí zdraví lidé, kteří nicméně bičenky přenášejí.

Obrázek č. 9 Bičenky

- a – bičkatý prvok (dospělé stadium)
 b – améba (prostřední a nejvíce agresivní forma)
 Nalevo je améba bičenky, která zachytila několik erytrocytů (černé kuličky), zprava je hladová bičenka.
 c. Bičenka ve formě cysty. Zleva v cystě sedí dvě bičenky, zprava čtyři.

Lékařská prohlídka zdravých žen prokázala, že deset až třicet pět procent z nich je nakaženo bičenkami (u mužů to je od dvou do šestnácti procent). Trichomonóza se u mužů i žen přenáší pohlavně.

Původce nemoci naštěstí dlouho nevydrží ve vnějším prostředí a pod vlivem vysoké teploty, sucha a změn osmotického tlaku (u poševních bičenek i ve vodě) rychle hyne.

Trichomonóza se u člověka vyvíjí a prochází určitými stadii. Léčba prostředky proti trichomonádám trvá v průměru od dvou do tří měsíců.

Když původce nákazy pronikne do organismu, záleží na dalších faktorech, jak nemoc začne postupovat. Průběh infekce ovlivňují další souběžné probíhající nemoci, vitamínový deficit a hormonální poruchy, změna stavu poševních stěn v těhotenství nebo po jeho umělem přerušení a tak dále. Obecně platí, že ve slabém organismu se uchytí i slabá nákaza a způsobí těžké onemocnění.

Jak probíhá nákaza u žen

Zda se žena nakazí, to v hojně míře záleží na stavu poševního epitelu. Při dostatečném množství estrogenů, které znamená dostatek glykogenu v povrchovém epitelu pochvy, je riziko nákazy malé.

To se zvyšuje se při mechanickém a chemickém poškození sliznice, zejména v postklimakteriu. Při menopauze je atrofovaná sliznice vaginy obzvlášť citlivá – a to je další negativní faktor pro rozmnožování bičenek. Nejlépe se jim daří při pH 5,5–6. Nakažené ženy mají vyšší vaginální pH než zdravé ženy.

Při zvýšené kyselosti poševního obsahu – pH 3–3,5 může nastat spontánní vyléčení a zmizení poševních bičenek. Těto kyselosti dosáhnete i samostatně s pomocí novorozenecké uriny. Jsou známy případy manželství, kdy nakažený muž přenesl nákazu na manželku, ale ta neonemocněla – díky nízké hodnotě pH poševního obsahu (kolem 3,5–4).

Ženy se v dřívě většině nakazí bičenkami od mužů přenašečů nebo nemocných uretritidou. V prvním případě se parazité dostanou do pochvy ve spermatu, ve druhém ve výtoku z močového kanálu. Jako první je zasažena pochva, potom močový kanál a dále další orgány urogenitální soustavy.

V ženě pochvě se nacházejí leukocyty a plíseň *Candida*, jež nutí bičenky, aby se přeměnily do buněčné formy a byly nerozpoznatelné. Abychom odhalili bičenky, musíme potlačit *Candidu* – tím se naruší mikrobiální rovnováha v pochvě. Bičenky na to reagují a aktivují se, takže je snadnější je odhalit.

Trichomonóza se často projevuje jako kolpitida: bílým výtokem a intenzivním svěděním v pochvě i v oblasti vnějších pohlavních orgánů.

Mnohé ženy přistoupí k lokální léčbě samy nebo na doporučení lékaře a skutečně do dvou až tří týdnů pozorují značné zlepšení zdravotního stavu. Jsou přesvědčené, že se uzdravily, přestanou chodit k lékaři a nejsou sledovány celé měsíce a možná i roky. Jsem přesvědčen, že takováto léčba zaměřená pouze na likvidaci vnějších příznaků pacientkám spíše uškodí a zhoršuje jim zdraví: nemoc totiž přejde z akutního

stavu do chronického a dostane se hlouběji do organismu.

Diagnostika trichomonózy u žen

Některé gynekologové, například V. A. Mjelnikova, doporučují pacientkám čtyřikrát denně užívat uprostřed menstruačního cyklu Nystatin v objemu pět set tisíc jednotek²³, jež se užívá třikrát denně. Celková léčba, která také zahrnuje výplach pochvy dvouprocentním roztokem žaživací sody a potírání poševních stěn levorinovou masťou, trvá dvanáct až čtrnáct dní. Zároveň se předepisuje aloe 2,0 denně nitrosvalově po dobu patnácti dnů a elektroforéza s jednoprocenním roztokem sulfátu zinku, rovněž patnáctkrát. Před očekávanou menstruací se všechny fyziologické procedury, léčba aloe a lokální léčba pochvy přerušují.

Počínaje čtvrtým dnem od počátku menstruace se provádí výtěr ze tří míst: z pochvy, z močové trubice (uretry) a cervikálního kanálu. Nejlepší je opakovat výtěry minimálně čtyři dny po sobě, protože bičenky se mohou objevit jen v jednom místě. V jiných dnech výtěry nemají význam, neboť bičenky se stahují do ložisek uvnitř organismu a do orgánů umístěných výše.

Tento efektivní způsob zjišťování přítomnosti bičenek v organismu prokázal, že jimi trpí nikoli pět až sedm procent žen, nýbrž pětadesát. Dokonalejší a podrobnější moderní metody toto číslo opět zvýšily, takže se dosáhlo skoro na devadesát procent. Pokud

k tomu přidáme počet onemocnění střešní bičenkou a bičenkou dutiny ústní, výsledkem budeme překvapení: parazit ovládl sto procent populace, mužů i žen.

Jak probíhá nákaza u mužů

U mužů dochází k průniku bičenek do močové trubice, ovšem za jiných podmínek než u žen. Ale i zde existuje významný počet faktorů, při kterých se původce nemoci do těla nedostane a nerozmnožuje se. Patří k nim kyselá reakce moči a omývání stěn močové trubice, ale také vysoká odolnost sliznice v případě, že v minulosti neprobíhaly žádné infekce.

K negativním faktorům se řadí snížená odolnost organismu, vyvolaná změnou normální rovnováhy vitamínů, anatomické defekty a souběžná uretritida jiného původu.

Diagnostika trichomonózy u mužů

U mužů trichomonóza velmi často probíhá skrytě. Takový muž o naze neví a myslí si, že je zcela zdravý, ačkoliv je ve skutečnosti přenašečem nákazy. Diagnostikovat infekci způsobenou bičenkami můžeme jen speciálními metodami, zahrnujícími každodenní výtěry a sérii kombinovaných provokací. Nicméně z patnácti až dvaceti laboratorních sklíček se bičenky objeví pouze na jednom až dvou, protože původce se usazuje v uzavřených ložiskách. Z nich parazité pronikají do močové trubice při pohlavním aktu nebo vlivem jiných faktorů.

Symptomy trichomonózy

Incubační doba trvá v průměru pět až patnáct dní. Celkový klinický obraz charakterizují relativně jednovápné symptomy bez specifických zvláštností.

Pacienti si nejčastěji stěžují na výtok, svědění, bolesti při pohlavním styku, častý únik moči, špatný spánek a celkovou podrážděnost.

K symptomům kolpitydy způsobené bičenkami patří především hustý, hnisavý a zpěněný výtok, v akutních případech naleptávající sliznice a s příměsí hnisavého sekretu. Sliznice pochvy je při akutním zánětu pochvy způsobeném bičenkami nateklá a červená, místy s krvácejícími rankami (obecně je krvácivá). Z pochvy vytéká hustý hojný výtok a dráždí sliznici poševní předstěny a kůži vnějších genitálií. Při nemoci v chronickém stadiu dochází k překrvení poševních stěn. Výtok se zmenší, ale zůstává napěněný. Při kolpitydě způsobené bičenkami se zánětlivý proces rozšíří i na poševní část krčku dělohy. Je-li zasažena močová trubice v okolí vnějšího otvoru, projevuje se chorbou rovněž překrvením a otoky a nemocní si stěžují na časté a bolestivé močení.

U mužů nemoc probíhá obdobně jako kapěnková nebo jiná bakteriální uretritida.

Možné komplikace při léčbě trichomonózy

Zánět močové trubice (uretritida) je u mužů jedním ze základních projevů trichomonózy. Stejně jako u kapěnkových nemocí pak dochází k nakažení dalších orgánů urogenitální soustavy. Prostatitida způ-

sobená infekci bičenky někdy probíhá bez jakýchkoli symptomů, ale šourek bývá nakažen mnohem častěji než při kapěnce. Nálezy bičenek ve vzorku tkáně z varlat a v sekretu z prostaty dokazují, že bičenka poševní se z močové trubice může dostat kamkoli do orgánů urogenitální soustavy. K těžším následkům trichomonózy u mužů patří: zúžení močového kanálu, které ovšem nevznikne okamžitě, ale tvoří se dva až osm let. Při léčbě nemoci je třeba udělat všechno proto, aby se u pacienta eliminovaly tyto nebezpečné komplikace. K příznivým faktorům patří včasná diagnostika a intenzivní léčba.

Léčba trichomonózy

Gynekoložka V. A. Mjelnikova doporučuje, aby při léčbě trichomonózy byly využívány prostředky zlepšující obnovu tkání a stimulující obranné síly organismu, aby se medikamenty v těle snáze dostaly k ložiskům nákazy. Léčba nemoci je popsána níže:

V první fázi léčení je pacientovi obden nitrosvalově podávána aloe, asi osmkrát až desetkrát střídavě s nitrosvalovou gonokokovou vakcínou, objemově od množství 0,025 ml (dvě stě padesát milionů jednotek) do množství 1,25 ml, což činí čtyři až pět injekcí podávaných obden, přičemž dávky se pokaždé zvyšují o 0,25 ml. Souběžně se předepisují antiparazitární prostředky, zejména Metronidazol (Trichopol) v množství jedné tablety (0,25 g) třikrát denně po jídle v průběhu deseti dnů, takže celkově na první cyklus léčby připadá 7,5 g. Po prvním cyklu následuje druhý, za ním třetí a tak dále.

Zcela jinak přistupuje k léčbě infekcí způsobených bičenkami přírodní medicína. Nejprve je třeba provést důkladnou očistu organismu a poté různými způsoby upevnit imunitu. Třetí krok spočívá v léčbě všech tří druhů bičenek.

Nejefektivnější je léčba elixírem Trojčátka, protože zabírá na všechny druhy bičenek. Pomáhá také tinktura z membrán vlašských ořechů naložených ve vodce, ještě účinnější je tinktura z membrán nebo zelených slupek vlašských ořechů naložených v petroleji. Připomínám recept:

Nasbírejte sklenici vnitřních membrán vlašských ořechů, rozemelte je v mlýnku na kávu promíchejte s příslušnou tekutinou a nechte odstát v temném místě.

První den – pět kapek na lačný žaludek.

Druhý den – deset kapek.

Třetí den – dvacet kapek a takto pokračovat celý měsíc.

Přírodní léčba bičenky dutiny ústní

Bičenka se v dutině ústní živí zbytky jídla, které zůstaly hostiteli mezi zuby. Nejraději má tuky a cukry. Bydlí v prostoru mezi dásněmi a zuby, v povlaku na zubech, ve slinách, hlenech, tkáních dutiny ústní a na mandlích. Parazit v ústech vylučuje toxiny, kteří ničí dásně i zubní sklovinu a kromě toho způsobují záněty mandlí.

Možná nevíte, že četnost těchto neznámých obyvatel, bičenek, se v ústech zvyšuje při každém polibku. Není třeba dodávat, že člověk s promiskuitními sklony často mění kromě partnerů také parazity a ti

se s každým novým partnerem stávají agresivnější a zhoubnější.

Pacientům se doporučuje cucání slunečnicového nebo ještě lépe olivového oleje. Ráno na lačný žaludek naberete do úst vrchovatou polévkovou lžící oleje a cucáte jej tak dlouho, dokud se jeho konzistence nezmění a nebude z něj vodnatá bělavá hmota; to trvá zpravidla deset až dvacet minut. Potom si důkladně vypláchněte ústa převařenou vodou nebo (ještě lépe) výtažkem z pelyňku a k tomu zvýkejte trochu klikvy, a pokud máte, zapijte to klikvovým moštem. Proceduru zopakujte i před spaním.

Tajemství efektivity této procedury tkví v tom, že toxiny bičenek jsou rozpustné v tucích. Olej obsahuje kyselinu lipovou, která podporuje jejich růst a zároveň slouží jako vábnička, která parazity přitahuje a člověk se snáze zbaví jak parazitů samotných, tak i jejich toxinů.

Přírodní léčba bičenky střevní

Proti infekcím způsobeným střevní bičenkou se nejvíce užívají hořké bylinky s antiparazitárními vlastnostmi v sušeném stavu: pelyněk, hřebíček a některé druhy koření, například cibule, česnek a hořčice. Dále na ně působí potraviny kyselé chuti a červené barvy, kupříkladu klikva a jiné lesní plody.

Přírodní léčba bičenky poševní

Na bičenky poševní působí fytoncidy některých rostlin tak, že parazité hynou v prvních minutách, nebo dokonce vteřinách. Jsou to fytoncidy obsažené

v cibuli, hořčici, křenu, jehličnatých stromech, bříze, rybízu, citronu, klikvė a mandarinkách. Víc si o tom povíme ve třetí kapitole. Doporučuji šťávy, odvary, výtažky nebo olejové přípravky z uvedených rostlin; dají se použít i k výplachu vaginy a k vlhčení tamponů, protože pomáhají zničit infekci. Ke stejnému účelu, k výplachům a zvlhčení tamponů, se hodí také odpařená urina. Léčebný cyklus zaměřený na eliminaci poševních parazitů trvá týden, pak se dělá tři až pět dní přestávka a postup se opakuje až do úplného vyléčení. Zároveň je třeba změnit jídelníček, především z něj vyloučit sladkosti, tučná jídla, maso a kvasnice.

Při léčbě kolpitidy způsobené bičenkami, erozi děložního hrdla a při plísňích se dělá výplach vaginy a klystýry s vlašovičnickem. Dále ženám pomáhá zvlhčování vaginy teplým výluhem z těchto bylinek:

dubová kůra – jedna polévková lžice
 řešetláková kůra – jedna polévková lžice
 pelyněk – jedna polévková lžice
 květy vratiče – jedna polévková lžice
 přeslička polní – jedna polévková lžice

Bylinky přelijte třemi litry vařící vody a nechte dvě až tři hodiny vyluhovat.

Pokud je pro vás tento přípravek slabý a potřebujete něco silnějšího a účinnějšího, postupujte jako při přípravě odvarů a vodu odpařte: nejprve půl litru a potom jeden a půl litru a nakonec vše sceďte a užijte.

Obyčejně stačí dva litry výluhu o teplotě pětácti až šestácti stupňů Celsia. K poševním výplachům se hodí speciální Esmarchův šálek. Gumnovou trubici zaveďte až k děložnímu čípku. Můžete postupovat

i dále a opatrně trubicí protáhnout čípkem až do dělohy a vypláchnout z ní parazity. Cyklus léčebných procedur trvá tři až pět dní a je možné jej podle potřeby opakovat.

Muži při léčbě užívají stejné suroviny, které jsme jmenovali u léčby žen, jen metody jsou jiné – vhodné jsou sedavé lázně a potírání pohlavního ústrojí. Prvních tři až pět dní se provádějí sedavé lázně s jedním litrem bylinkového výluhu ze stejných výše uvedených léčivých rostlin. Pohlavní orgán se staženou předkožkou omýváte pětadvacet až třicet minut.

Vyhánění parazitů napomáhá doplnění křemíku. Jednu polévkovou lžici libovolné kaolinové hlíny rozpustíte v jednom litru převařené vody, ochlazeném na sedmáct až osmácti stupňů. Mužům se dále doporučují lázně: ponořte pohlavní orgán se staženou předkožkou do hliněné vody a nechte deset až patnáct minut působit. Otevírají se jemné sliznice, a tak se do organismu vstřebávají léčebné látky, rozpuštěné ve vodě. Zejména se takto rychle vstřebává křemík, který organismu chybí. Pohlavní orgán se ozdraví a zlepši se spojení mezi topořivými tělisky a mozem. Jakmile muž dostane chuť na sex, nervy rychle předávají impulzy pohlavní soustavě a nastává erekce. Proto tato procedura vylepšuje mužskou potenci.

Ženám také pomáhá hliněná voda, ovšem využívá se k omývání vaginy a k bylinkovým výplachům. Hlina mikroparazity slepuje a vyhání ven z pohlavních cest a přitom se ozdravuje a posiluje sliznice pohlavních orgánů.

Praxe ukázala, že léčba nákazy bičenkami, chlamydiemi a dalšími parazity a původci venerických chorob proběhne úspěšněji, pokud se souběžně organismus pročistí, nasatí křemíkem a provede se komplexní odčervení metodou Naděždy Semjonové nebo Taťany Abramovské.

Teorie Tamary Sviščevoj o trichomonádovém původu rakoviny

Tamara Sviščeva ví, o čem mluvím, protože rakovinu poznala na vlastní kůži. Ale nechme ji, ať nám vše poví sama.

„Mám s rakovinou vlastní zkušenosti, protože na ni vymřela už třetí generace mých nejbližších. Jestliže však starší členové stačili prožít život do sedmdesátilet, jejich děti a vnuci se dožili sotva poloviny. Umírali na rakovinu žaludku, plic a trávicího traktu. Můj bratr měl silné srdce a umíral v nesnesitelných bolestech. Skoro jsem se styděla za to, že jsem jako starší sestra zůstala naživu. Chodila jsem od doktora k doktorovi a prosila o pomoc a někde mi řekli: „Nechť si nemocný zpřijemní poslední dny života chutnými delikatesy.“ Aljoša měl rakovinu žaludku... A já jsem pochopila, že jsem další na řadě. Bála jsem se také o syna, u něhož došlo k prudkému poklesu tělesné hmotnosti – hmotnostní deficit byl více než patnáct kilogramů. K tomu měl nefritidu ledvin, zvětšená játra a parodon-

tózu zubů. Později dostal povolávací rozkaz a musel absolvovat povinnou lékařskou prohlídku. Našli mu bilkoviny v moči a poslali ho do nemocnice, kde mu vytrhli mandle a nasadili penicilinové injekce. Za tři měsíce ho pustili, přestože měl stále krev v moči. Tehdy jsem si uvědomila, že byl podroben závažnému chirurgickému zákroku: vždyť mandle jsou důležitý obranný lymfoidní orgán! Snažila jsem se ošetřujícího doktora přesvědčit a prosila jsem, ale odmítl mě. Syn lékařům uvěřil a dodnes za to platí – stavem zubů a dalšími nemocemi, jimiž trpí. Já jsem ovšem viděla, jak rakovina v naší rodině řádila, a navíc napadala stále mladší a mladší osoby, a proto jsem si postavila pevný cíl: „Můj syn mě musí přežít.“

A začala jsem se věnovat problematice rakoviny.“

Tamara Sviščeva dlouho bádała v praktické i teoretické rovině a nakonec přednesla důkazy, že nádorová buňka je – amastigotní (bezbičíková) forma bičenky. Nádor je vlastně kolonie amastigotních bičenek, které se přeladily na „sedavý životní styl“.

Novotvar vzniká pučením bičenek a v důsledku jejich nedokončeného rozmnožování, při kterém se deřině buňky ještě plně neoddělí od mateřských, ale už dávají život novým buňkám. Když se bičenky nějakým způsobem dostanou do těla, proud krve a lymfy je roznese po celém organismu.

Chytě se vyhýbají imunitnímu systému a maskují se, přecházejí z jednoho do druhého stadia existence a přitom intenzivně nasávají živiny z lidského těla.

Zakousnou se do červené i bílé krvinky a zpětně do organismu vylučují mléčnou kyselinu, peroxid, en-

zymy, špatný cholesterol a další jedy, jimiž postupně otravují hostitele. Takřka nepozorovaně se u člověka vyvine chudokrevnost, celkové vyčerpání a kyslíková nedostatečnost. Snižuje se imunita, dochází k narušení v nervové soustavě, rozpadají se krvetvorné a lymfoidní tkáně a znetvoří se normální prostředí organismu.

Rakovina je tedy nemoc celkového imunitního deficitu. Slabá imunita a celkové vyčerpání organismu neumožní tělu s nemocí bojovat. Rakovinný nádor je jen důsledek výše uvedeného procesu a zároveň jeho poslední stádium.

Tamara Sviščeva nabízí účinné prostředky, s nimiž se rakoviny zbavíte. Jsou to komplexní očista organismu, zničení parazitů a stimulace imunity.

Chlamydie

Původcem nebezpečné venerické nákazy zvané *chlamydióza* je *chlamydia trachomatis*. Chlamydie způsobují závažné procesy v pohlavních orgánech, (hnisavý výtok, rozpad tkání, ztráta funkčnosti orgánů), neplodnost, poruchy zraku (oči jsou po ránu zhněsané, to také způsobují chlamydie), poruchy trávení (zánět slinivky břišní, poruchy funkčnosti jater, *diabetes mellitus*), ničí stěny krevních cév a podle výzkumu vědců z Johannesburgu mohou vyvolat infarkt.

Chlamydie a bičenky mají hodně společného. Zeela nedávno se prokázalo, že chlamydie tráví své období rozmnožování v bičenkách a shlukují se v nich

do mikrokolonii. Dá se s nadsázkou říci, že využívají bičenky jako své porodnice a také jako ochranné bunkry před neblahými vnějšími vlivy (například se v nich schovávají před látkami, které je ničí). Chlamydie se dostanou do bičenek dvěma cestami.

První cesta. Bičenka je v porovnání s chlamydií velkým tvorem, který je pohlcuje, tráví a sytí se jimi. Avšak chlamydie se umějí uvnitř bičenek maskovat a vytvářejí kolem sebe ochranné obaly (vakuoly), jimiž se obklopí, žijí v nich a rozmnožují se. Chlamydie v podstatě na bičenkách parazitují.

Druhá cesta. Chlamydie umějí procházet póry v membránách bičenek a dále se v nich rozmnožují jako jejich parazité. Bičenky se tím aktivují a jsou zhoubnější. Proto se chlamydieové trichomonádové infekce často objevují spolu.

Nedávno proběhla tiskem informace, že chlamydie jsou schopné vyvolat infarkt myokardu. Podíváme se na to podrobněji.

V dubnu roku 1996 si vědci v Johannesburgu, kteří v místních klinikách zkoumali pacienty s infarktem, všimli jisté neobyčejné zákonitosti: pětasedmdesát osob z osmdesáti mělo v krvi bakterii *chlamydia trachomatis* – původce nebezpečné venerické nemoci chlamydiózy. A samozřejmě pojalí podezření, že to není náhoda. Pokračovali v zevrubném výzkumu po celý rok a zjistili, že chlamydie skutečně ničí stěny arterií a vyvolávají infarkt.

Infarkt vzniká jen za určitých neblahých podmínek v organismu a kromě nákazy chlamydiemi k nim patří celkové oslabení organismu v důsledku intoxika-

ce anebo věkem, oslabená imunita, přejídání, zejména tučnými a sladkými jídly, a další zlozvyky, například pití alkoholu, kouření a emoční stres. Všechny tyto aspekty narušují životní pole a kromě toho se v důsledku portální hypertonie a intoxikace cév zhoršuje stav cévní soustavy. Mimochodem všechny popsané podmínky se v organismu vytvoří s věkem samy zpravidla kolem čtyřiceti až padesáti let života.

Celkovou intoxikaci organismu doprovází změny organismu směrem k hnilobnému prostředí, a to jsou vhodné podmínky pro chlamydie a další hnilobné infekce. Jakmile mikrobi proniknou do organismu, nechají se proudem krve unášet (krev žil konečnicku se může ihned dostat do srdce, zejména při portální hypertonii), nejčastěji přímo k srdci, zavrtávají se do cévních stěn a ničí jejich tkáně. Na vnitřní straně cév se vytvářejí jizvičky, jež znesnadňují proudění krve. Zvyšuje se krevní tlak a na srdce je vyvíjena vyšší zátěž. Jak člověk stárne, jizviček je stále víc, srdce trpí nedostatkem kyslíku a tkáně srdečního svalu se začínají rozpadat, až nastane okamžik, kdy stěny tlak nevydrží a – nastává infarkt.

Chlamydieová infekce je nebezpečná a zákeřná tím, že se při ní v některých případech neobjeví zřetelný zánět. Ačkoli samotná venerická nemoc nemusí propuknout, člověk má přesto v krvi plno chlamydií. Někdy chlamydióza probíhá zcela bez příznaků. Na rozdíl od syfilisu nebo kapavky je bezbolestná, nehnisavá a nevyvolává viditelnou erozi orgánů. Ale ve čtyřiceti až pětácti letech člověka zaskočí infarkt náhle.

Chlamydie jsou hodně životaschopné, umějí se maskovat a schovávají se v bílých krvinkách. Proto se organismus ani nesnaží s nimi bojovat, prostě je ignoruje.

Infarkt myokardu tedy může být stejně nakažlivý jako chřipka. To není nová myšlenka, lékaři pojalí toto podezření už v roce 1988, kdy došlo ve Švédsku k nepochopitelné tragédii: jeden za druhým zahynulo osm sportovců. Šlo o špičkové atlety, členy národního mužstva v orientačním běhu, kteří nekouřili, nepili alkohol a nejedli tučná jídla. Přesto je porazil zákeřný infarkt. Nemohli se jeden od druhého nakazit? Vždyť trénovali vždy spolu. Na první pohled to vypadá jako hloupost, protože infarkt se nepokládá za infekční nemoc. Ale jiné vysvětlení náhlých úmrtí několika lidí, na první pohled zdravých, lékaři nenašli. Odborníci z univerzity v Uppsale provedli pitvu zemřelých a zjistili, že se jim v srdcích nahromadily chlamydie. Byli tito mikroskopičtí vteřelci skutečně zabijáky mladých lidí a původci smrtelné nemoci? Tato otázka zůstala bez odpovědi. Případ zkoumali i další odborníci, ale většina z nich pokládala hypotézu za nepravděpodobnou a švédskou tragédií vysvětlili jako souhru nešťastných náhod.

Dnes už se většina odborníků přiklání k názoru, že mikroparazité skutečně vyvolávají nejen infarkt, ale také řadu dalších srdečních a cévních chorob. Aby se jim člověk vyhnul, měl by nasadit antiparazitární léčbu, provést očistu organismu a zvýšit si všemi dostupnými prostředky imunitu.

Uvedu ještě několik dalších údajů o výzkumu chlamydií.

V roce 1988 objevili finští vědci, manželé Saikkoovi, v krvi osob s aterosklerózou (a právě tato nemoc vyvolává infarkt) k vlastnímu překvapení neobyčejně vysoké množství protilátek. Objevily se jako odpověď na přítomnost chlamydií v organismu a také proto, aby jim bránily v rozmnožování. Proč imunitní soustava bouřlivě reaguje na tyto zdánlivě neškodné mikroorganismy? Vždyť se obecně mělo za to, že tento druh chlamydií, objevený teprve nedávno, vyvolává pouze slabý zánět dýchacích cest, ale nic víc, a nepředstavuje tedy žádné nebezpečí pro zdraví.

Po nějaké době manželé Saikkoovi učinili další senzační objev. Bádali v několika finských vesnicích, v nichž z nějakého důvodu mimořádně často docházelo k infarktu myokardu. V krvi těchto navenek zdravých lidí zjistili zvýšené množství protilátek. Začalo to vypadat, že v těchto místech fádí epidemie. Je možné, že si místní obyvatelé navzájem předávají infekci? Vědecký pár sepsal výsledky svého průzkumu a publikoval je v uznávaném renomovaném lékařském časopise *Lancet*.

A tam si jej přečetl americký epidemiolog Thomas Grayston. Vyšel se ve stopách finských vědců a rovněž našel u různých pacientů usazené celé kolonie chlamydií. Tvořily nebezpečné krevní sraženiny, tromby, které jim ucpávaly cévy. Dalšímu Američanovi jménem Joseph Molestein se povedlo cévkovačem vytáhnout sklerotické usazeniny z věnitě tepny srdce devadesáti pacientů. Sestávaly z tuků a vápníku a v sedmdesáti případech obsahovaly rovněž chlamydie.

Od té doby uplynulo několik let a vědci získali další důkazy. Pekka Saikko provedl experiment, který přinesl nevyvratitelný důkaz o tom, že se chlamydie podílejí na vzniku aterosklerózy. Králíkům do nosu nakapal roztok obsahující tyto mikroorganismy, a tím stimuloval nákazu skrze sliznici. Po několika týdnech zcela zdravá zvířata vykazovala příznaky aterosklerózy.

Jistá skupina amerických mediků se věnovala rozsáhlému výzkumu: po dobu pěti let prováděli krevní testy u dvaadvaceti tisíc kolegů. Testování lékaři žili zdravě a vstupní prohlídka neprokázala žádné rizikové faktory srdečních a cévních chorob, k nimž se řadí například zvýšená hladina cholesterolu. Přesto pět set třiačtyřicet osob utrpělo během sledovaného období infarkt nebo mrtvici. Krevní testy prokázaly přítomnost C-reaktivního proteinu; tato bílkovina se tvoří při zánětlivých procesech. To souhlasí s infekční teorií o infarktu, jemuž předchází zánět žil způsobený chlamydiemi.

Zajímavé zkušenosti má také londýnský lékař Sunjip Gupta, který podával pacientům po infarktu antibiotika. Po uplynutí nějaké doby jim z krve zmizely všechny protilátky, jež měly za úkol bojovat s chlamydiemi. Doktor Gupta byl přesvědčen, že antibiotika vir zničila.

Výzkumy prováděné v různých zemích přinesly důležitý výsledek: byl objeven jeden z největších nepřátel lidstva, původce infarktu, který ve vyspělých zemích patří spolu s rakovinou k nejčastějším příčinám úmrtí. Někteří vědci to pokládají přímo za světovou senzaci nebo alespoň za největší překvapení medicíny

dvacátého století. Americký kardiolog Wayne Alexander se dokonce nechal slyšet, že se od základu změnily všechny naše představy o infarktu.

Doporučení pro léčbu chlamydií

Obecně se proti chlamydiím podávají silná antibiotika ve velkých dávkách.

Léčba chlamydií je nesmírně těžká, protože tito malí zákeřní parazité žijí uvnitř bičenek a ty se v lidském organismu dobře přizpůsobily, zejména se naučily maskovat před imunitním systémem. Léčba probíhá ve dvou etapách: v první je třeba se zbavit bičenek a ve druhé chlamydií. K druhému kroku se přistupuje sedm až deset dní po léčbě bičenkové nákazy. Nezbytná je též očista organismu a stimulace obranyschopnosti. Léčebná kúra na odstranění bičenkové a chlamydiové nákazy se provádí podle potřeby, ovšem mezi prvními třemi cykly by se měly dodržovat desetidenní až patnáctidenní intervaly. Mějte vždy na paměti, že chlamydie jsou mimořádně zákeřné, (a proto by se měli léčit všichni členové rodiny, především manželské páry, u nichž by léčba jen jednoho z nich nebyla účinná).

Co vlastně proti chlamydiím zabírá? Elixír Trojčátka, pelyněk, petrolej a lihová česneková tinktura. Chlamydie nesnášejí urinové hladovění a vtírání staré uriny do pokožky. K dalším metodám patří potírání pohlavních orgánů kyselou vodou a procedury v páře s pelyňkovým, březovým, dubovým nebo smrkovým koštětem, které parazity spolehlivě ničí.

Plíseň a houbová onemocnění

Lékařská mikrobiologie zná k dnešnímu dni asi sto druhů plísní, které mohou člověka nakazit a vyvolat těžká onemocnění. Všechny se často vyskytují v přírodě, především v půdě, v rostlinách a v živočišných, ve shnilých produktech, v konzervovaných produktech a v krvi.

Choroboplodné plísně jsou nenáročné na vnější podmínky a všude se jim dobře daří. Většina z nich potřebuje vitaminy, biotin, riboflavin, thiamin a další a odebírají je – z organismu člověka. Na rozdíl od mikrobů vydrží plíseň nízké i vysoké teploty v rozsahu od dvou do pětácti stupňů Celsia. To vysvětluje, proč se jich nezbavíme ani pouhým zvyšováním teploty, ani v pární lázni.

Plísně nemají rády odvodňování, je pro ně zhoubné. Proti plišovým nemocím jsou proto účinné vysušující prostředky a metody, například suché hladovění.

Antibiotika a plišňové infekce

Než byla objevena antibiotika, plišňová onemocnění se u člověka vyskytovala velmi zřídka. Jakmile se rozmohla léčba antibiotiky, plišňová onemocnění se značně rozšířila a jejich počet trvale roste.

Naskýtá se tedy důležitá otázka: jakým způsobem vlastně antibiotika napomáhají rozšiřování plišňových onemocnění?

- **První důsledek.** Svět mikroorganismů v lidském těle je v rovnováze, ale pokud do něj uměle

zavedeme antibiotika, některé mikroby se zničí a jejich místa zaujmou právě plísňe. Při podávání antibiotik se tedy vytlouká klín klínem – člověk se sice zbaví nemoci způsobených mikroby, ale získá plísňové, například opar (*herpes*).

- **Druhý důsledek.** Mikrobi lidské mikroflóry před zničením antibiotiky soupeřili s plísněmi o potravu a místo v lidském organismu. Tato konkurence se vytratila, plísňe se aktivně množí a tvoří v těle člověka *mycelium* (podhoubí).
- **Třetí důsledek.** Mnohá antibiotika včetně penicilinu, tetracyklinu nebo streptomycinu bezprostředně stimulují růst plísní, protože se z nich také tvoří. A plísňe tyto léky pojidají, je to pro ně nevhodnější potrava. Léčba antibiotiky tedy působí jako stimulující program pro plísňe a podporuje jejich rozmnožování, což přináší další komplikace.
- **Čtvrtý důsledek.** Rozkládající se mikroby zabíjí antibiotiky představují další potravu pro plísňe.

Bez přítomnosti antibiotik v těle plísňe rostou pomalu, po jejich přijetí se už za čtyři hodiny vytvoří shluky, které do čtyřadvaceti hodin zhoustnou, dále se větví a vedou až k růstu podhoubí.

Jak se bránit před plísňovými nemocemi

- Jako první musíme přestat vytvářet uvnitř vlastního organismu podmínky, které napomáhají růstu plísní. A to v první řadě znamená, že byste se nikdy neměli léčit antibiotiky. Obráťte se

na přírodní medicínu, například třídenní až pětidenní hladovění, případně na urinovou terapii. Nikdy se nesnažte uměle si srážet teplotu. Za tímto účelem je lepší pokládat kus látky namočený v urině na místa, kde lze nahmatat puls (můžete jím tato místa ovázat).

- Důkladně si propláchněte krk Lugolovým roztokem, což je jod s glycerinem a prodává se v lékárnách. Můžete si z něj připravit léčebný nápoj: dvě až tři kapky přidejte do sto mililitrů teplé vody.
- K preventivnímu opatření plísňových nemocí se hodí cyklus antiparazitárního léčení s elixírem Trojčátka.

Plísňe nesnášejí odvodňování a sůl a také rostliny s pálivou chutí, obzvláště česnek a šťávu z něj, která se užívá samostatně nebo jako výtažek. Dalším vynikajícím ochranným prostředkem je odpařená urina, do níž se přidává lžička soli.

Příklad antiparazitární očisty:

Vyčistila jsem si jednou střeva a třikrát játra a vycházely ze mne bílé hutné pórovitě kamínky, jež se podobaly mozku. Už čtyři měsíce piji každé ráno na lačný žaludek sto mililitrů uriny a dělám si výplach teplou močí. Nyní jsem k tomu začala pít urinu, odpařenou na jednu čtvrtinu objemu, celkem užívám padesát mililitrů také ráno na lačný žaludek.

Změnila jsem také stravování a celou řadu jídel včetně masa a mléčných výrobků jsem už před třemi lety zavrhla. Chleba zatím jím normálně, zeleninu

především syrovou a vařenou a někdy nepohrdnu ani máslem. Dodržuji dělenou stravu a jím kaše.

Ale co je nejdůležitější, zmizela mi prasklina konečnicku a letitá houba na nohou (zasaženo bylo skoro celé chodidlo). Přestala mi prskat kůže na patách, upravila se mi stolice a je nyní pravidelná (jednou denně ráno), zmizely i další prasklinky kolem nehtů na rukou.

Bradavice a jejich léčba přírodními způsoby

Bradavice přinášejí svým majitelům velké nepříjemnosti, zejména jsou-li na rukou. Je možné se jich zbavit jednou a provždy? Zde uvádím několik lidových receptů.

Obecné pravidlo zní: bradavice se odstraňují při odrůstající luně po úplňku nebo před novoluním a můžete k tomu pronést modlitbu nebo zaříkadlo.

„Matka Boží na bílém kameni seděla, plakala, lopotila se a plahočila. Hedvábná nitko, přetrhni se a bradavice božského služebníka (proneste celé jméno), odtrhni se.“

Léčba bradavic jablkem nebo bramborou

Najděte jablko nebo bramboru, které mají výstupek či hrbolek připomínající bradavici; pouze v takovém případě dosáhnete stoprocentního pozitivního efektu. S pomocí pevné ostré nitě rozříznete jablko nebo bram-

boru na dvě poloviny, pak vezměte polovinu s výstupkem a potřete si s ní bradavici (někteří doporučují třít inkriminované místo oběma půlkami plodu). Poté obě části zase spojte a převažte je nitkou, již jste použili při řezání. Jablko či bramboru zakopejte do země v dostatečné vzdálenosti od svého obydlí: postupně v ní bude uhnívát a vaše bradavice se vytrátí.

Léčba bradavic hedvábnou nití

Hedvábnou nit umístěte ve vzduchu na úroveň své bradavice, postupně nad každou zavažte uzlík a přitom pronášejte: „Se mnou nebudete žít, na mém těle vůbec nemáte být. Já se o tom přesvědčím, moje slova pevná jsou, necht' se děje to, co dím, a bradavice odejdou.“

Nitku vložte do čerstvě rozřezané brambory a zakopejte do země, aby o tom nikdo nevěděl. Hlíza bude postupně hnit a vaše bradavice odpadat. V některých případech stačí zakopat samotnou nit.

Léčba bradavic klasem nebo stéblem trávy

Vezměte dlouhé stéblo chlebové obiloviny nebo polní byliny s kořenem. Ostřím stébla si bradavice několikrát propíchněte a pronášejte u toho modlitbu nebo zaklínadlo. Poté je ihned zakopejte do země kořenem nahoru: stéblo shnije a bradavice se vytrátí.

Léčba bradavic klíčí bramborou

Vezměte prorostlou bramboru, do půlky smaltovaného šálku nasype výhonky, zalijte až po okraj vodou a postavte na mírný oheň. Nechte vřít, dokud se voda napolovic neodpaří, sceďte a odvarem si denně během čtyř dnů potřete bradavice. Podle některých znalců má tato metoda vynikající účinek.

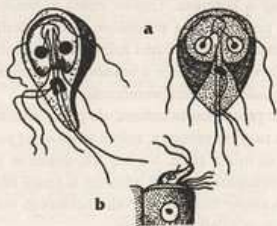
Lamblie

Lamblióza (*lambliosis*) je nemoc způsobená prvoky zvanými lamblie z řádu *diplomonád*, kteří zasahují tenké střevo a játra. Po nakažení člověka lamblie zdaleka ne vždy nemoc doprovází klasické příznaky a on ve většině případů zůstane jen zdravým přenašečem. Na člověku parazituje pouze jeden druh lamblie střevní (*giardia intestinalis*, *giardia lamblia*).

Rozšíření lamblie

Lamblie se vyskytují u obyvatel všech koutů světa. Mezi dospělými je zasaženo deset až dvanáct procent, u zdravých dětí od šestnácti do pětadvaceti procent a při nemocích žaludku a střev šestapadesát procent.

Lamblie ve střevech vytvářejí oválné cysty dlouhé deset až čtrnáct mikrometrů.

Obrázek č. 10
Lamblie: a – v běžném stavu,
b – parazitující na střevní buňce

Zdrojem nákazy lamblie je člověk. Cysty lamblie opouštějí tělo člověka se stolicí. Lamblie se aktivně rozmnožují ve špatných hygienických podmínkách a člověk se může nakazit ze špinavých rukou nebo neupravených potravin, zejména při užití bez tepelného zpracování (ovoce, lesní plody), případně vodou a prostřednictvím některých předmětů v domácnosti.

Když se cysta lamblie dostane do střeva, její chitínový obal se v alkalickém prostředí trávicího traktu rozpustí, lamblie excystují a mění se v *trofozoity* (vegetativní stadium). Trofozoity se usadí v tenkém střevě a tam se také rozmnožují, ale občas migrují do dvanáctníku a někdy pronikají až do žlučníku. Lamblie se udržují na sliznici střev pomocí speciálního ústrojí – *peristomů*.

Pokud tělo trpí dalšími neduhy, které snižují jeho odolnost, lamblie mu začnou škodit a vytvářejí například lokální zánětlivá ložiska, v nichž se dobře daří i dalším druhovým infekcím: v nichž můžeme jmenovat chronickou úplavici.

Toxické produkty rozkladu lamblie způsobují další zdravotní obtíže: anémii, nervové, psychické a další poruchy a narušují žaludeční sekreci.

Při naze lamblie je organismus citlivější na různé druhy alergenů a trpí například kopřivkou, svěděním kůže, bolestmi v kloubech a někdy i třesavkou.

Postižena jsou i játra, v nichž propukne zánět, žloutenka, anebo dokonce cirhóza. Při naze žlučníku zase vzniká zánět (cholecystitida). Pod svalovou vrstvou žlučníku se rozšiřují cévy, rozrůstá se pojivová tkáň a sliznice i svaly otekají. Ve střevech se objevují lo-

žiska hemoragického zánětu a ve spodní části tlustého střeva také vědy.

Symptomy lambliózy

Při lamblióze jsou nejčastěji postižena střevo nebo játra, v těžších případech oba orgány najednou.

Lamblióza střev

Projevuje se jako zánět sliznice dvanáctníku (duodenitida) nebo chronický zánět tenkého a tlustého střeva (enterokolitida). Děti někdy trpí občasným krátkodobým zvýšením teploty. Nemocnému kručí a bublá v břiše, později se objeví bolesti kolem pupíku a nad ním. Enterokolitida přechází do chronického stadia a často se vrací, doprovázená průjmy, nebo naopak zácpou (někdy se střídají).

Nežádka se dostává bolesti v epigastrální oblasti, poruchy trávení (dyspepsie), nevolnost, zvracení, nepříjemná pachut' v ústech, pálení žáhy a krkání (někdy se zápachem zkažených vajec). Pacienti trpí sníženou kyselostí. Některé úseky střev, esovitá klička a vzeštný tračník, se rozšiřují a otekají, řidčeji se objevují bolesti v pravém boku. Při silném postižení střev je člověk vyčerpaný. Rentgenové vyšetření odhalí deformaci dvanáctníku a poruchy funkčnosti žlučníku.

Lamblióza jater

U pacientů je diagnostikována cholecystitida, angiocholitida, hepatitida a někdy i cirhóza jater, případně několik těchto nemocí dohromady. Cholecystitida způsobená lamblie se projevuje silnou jaterní kolikou a bolestmi v jiných místech, někdy pacienti sužuje tupá trvalá bolest, která se zhoršuje při každém příjmu

potravy. Občas nemocný zvrací žluč nebo obsah žaludku, silně sliní, má tekutou stolicí, žlutne mu pokožka a trpí horečkou. Cholecystitida způsobená lamblie bez druhotné infekce způsobuje žlučové kameny a ty se musí často operovat.

Narušit se může i srdce a cévní soustava. Intoxikace se projevuje poruchami nervové soustavy a člověk je unavený, popudlivý nebo apatický. K tomu se přidruží slzavost, bolesti hlavy a svalů, závratě, nestálost tělesné teploty, porucha látkové výměny a hubnutí, třas prstů, hypotonie a zvýšená potivost. Děti mohou zaostávat ve vývoji.

Klasifikace lambliózy

1. Přenašeč lambliózy.
2. Lamblióza s lokálními příznaky. U střevní formy nemoci je například duodenitida, enteritida a enterokolitida, u jaterní formy angiocholitida, cholecystitida a hepatitida.
3. Lamblióza s převládáním obecných projevů – vegetativní dystonie, gastrodystonie, anémie.
4. Smlíšená forma – enterokolitida, cholecystitida s hepatitidou, nervové poruchy spolu s lokálními, změna krve a podobně.

Recepty na léčbu lambliózy

Uvádím dva recepty léčby lambliózy pro dospělé.

- *První recept.* Dobře promyjte padesát gramů březových listů, položte je do smaltovaného kastrolu, dobře stlačte a přikryjte talířkem, aby byly namačkané. Pak kastrol zavřete pokličkou

a na noc omotejte tkaninou. Ráno procedte a dejte do lednice. Pijte třetinu sklenice půl hodiny před jídlem.

- **Druhý recept.** Do půl litru vody přidejte dvě česnekové hlavičky a nechte pět dní odstát. Užívá se jedna polévková lžice na lačný žaludek, která se zajídá jednou polévkovou lžicí medu. Léčba trvá měsíc.

Helminti

Onemocnění škrkavkou (askarióza)

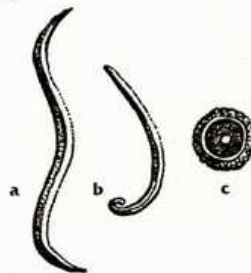
Škrkavky (*ascaris*) jsou dvoupohlavní velcí červi tvarem připomínající vřeten. Mívají délku dvacet až padesát centimetrů a tlustí jsou jako tužka. Obývají především tenké střevo, jedinec má průměrnou délku života rok.

Škrkavky způsobují nemoc zvanou *askarióza*, která se projevuje především žaludečními a střevními problémy (snížení chuti k jídlu, nevolnost, zvracení, bolesti břicha, slinění), nemocemi dýchacích orgánů (od nachlazení po zápal plic) a psychickými poruchami (rozčilení bez příčiny, závratě, bolesti hlavy, nervové tiky, a dokonce i epileptické záchvaty).

Člověk se nakazí škrkavkami perorálně. Vajíčka se dostanou do trávicího traktu a tam se promění v larvy, které nahlodávají sliznici trávicích orgánů a přesouvají se do krve. Nechájí se jejím prouděním unášet

do srdce a odtud do plic. Tam se probíjejí skrze stěny plicních cév a usazují v plicní tkáni, kde se rozvíjejí.

Plicní tkáň mají schopnost seboočistit a při tom lze pozorovat mikroskopický pohyb směrem k nosohltanu. Larvy škrkavek se pohybují stejným směrem, v nosohltanu jsou opětovně polknuty a putují do trávicího traktu, kde vyspívají v dospělé jedince. Kolik škrkavek pronikne z plic do hltanu, tolik se jich přenesou do tenkého střeva a začne tam cizopasit. Škrkavkám stačí k vývinu od okamžiku, kdy jsou polknuty jako vajíčko, k dosažení zralého stadia dvaasedmdesát až šestasedmdesát dní. Z oblasti nosohltanu se larvy škrkavek mohou dostat také do čelních dutin a do dutin lebky a uší, alespoň lékaři takové případy zaznamenali.

Obrázek č. 11
Škrkavky při zachování velikostních poměrů:
a) samice, která je větší, b) samec, jenž je menší
c) vajíčko v obalu (silně zvětšeno).

Preventivní opatření: nikdy nepolykejte hmotu vykašlanou z průdušek a nosohltanu. Všechno naopak vyplivněte a poté si vypláchněte ústa odvarem z peľyňku. Proceduru provádějte zejména ráno.

Larvy škrkavek během svého putování z plic do nosohltanu ničí plicní tkáň a vyvolávají vleklé plicní nemoci, akutní respirační problémy a bronchitidu – ano, tyto nemoci skutečně mohou vzniknout jako následek poškození dýchacích orgánů larvami škrkavek.

Škrkavky mají rády, když se mohou někam protáhnout úzkými šterbinami, například pronikají do žlučníku a jater a způsobují těžké problémy. Medicína zaznamenala dokonce případ, kdy z těla vyšly škrkavky se zapichnutými korálky na tělech. Škrkavky usazené ve žlučníku a žlučovodech vyvolávají hnisavou cholecystitidu, zvětšení jater, zánět pobřišnice (peritonitidu) a sepsi. Pokud si zalezou do slinivky břišní, způsobují akutní pankreatitidu.

Léčba askariózy

Naštěstí medicína zná proti škrkavkám několik přípravků. Existují však také lidové způsoby léčby, především celkové odčervení organismu podle Naděždy Semjonové nebo Taťány Abramovské. Neuškodí ani elixír Trojčátka a koňaková metoda. Škrkavky nesnášejí dlouhodobé hladovění, a už vůbec ne na urinové, po takové kúře tělo opouští.

Profylaxe nemocí ze škrkavek

Boj se škrkavkami bude účinný jedině tehdy, pokud se provede hromadné odčervení obyvatelstva

a začne se dbát na ochranu vnějšího prostředí před fekáliemi. Na venkově a v menších městech je třeba fekálie před upotřebením jako hnojivo kompostovat a ve velkých městech je třeba dbát na bezpečné odvádění kanalizačních vod. Obecně je pak nutné zvýšit úroveň hygieny a hygienických návyků. Člověk musí dbát i na různá preventivní opatření: mít stále čisté ruce, veškeré ovoce a zeleninu vždy před požitím důkladně omýt, užívat hlavně převařenou a filtrovanou vodu jak na pití, tak na mytí ovoce a zeleniny. Je třeba také dávat pozor na mouchy.

Obrázek č. 12
Ohyb tenkého střeva s klubíčky škrkavek

Příklad č. 1: *Je mi osmatřicet let a už tři roky mi zdravotní stav nedovoluje normálně pracovat. Začala jsem s očistou tlustého střeva a ani se nepřejte, co jsem viděla... Dva dny jsem byla prostě v šoku z toho, jaké hmyšy se to ve mně usadily. Po několika klystýrech z odpařené uriny ze mne vytékal v hojném množství sliz.*

Poznámka: to jsou patogenní bakterie, které rozhodily veškerou normální mikroflóru pacientky.

Potom ze mne vyšlo sedm až osm klubiček hlístů, takových průzračných se světlehnědým odstínem, již sestávali ze čtverečků o velikosti deset až patnáct centimetrů. Později jsem vyloučila obrovský chuchvalec, uvnitř něhož bylo cosi, co připomínalo tělo jakéhosi bílého živočicha. Měl poloměr asi dva až tři centimetry a na krajích bílou srst. Celkově to bylo dlouhé asi pět až šest centimetrů bez oněch chloupků. Následovalo druhé podobné tělo, které bylo ovšem celé pokroucené. Třetí bílé hutné tělo bylo na krajích sliznaté. Nakonec se ze mne doslova vyvalilo velké množství nažloutlých koleček, bylo jich skoro půl záchodové mísy.

Poznámka: je někdy až k nevíte, nakolik může mít člověk organismus znečištěný a zanesený parazity. Nejhorší je, že on sám to neví a snaží se vyléčit z různých nemocí. A přitom stačí pročistit organismus!

Příklad č. 2: *Rok a dva měsíce jsme se ženou praktikovali urinoterapií a dosáhli obrovských úspěchů. Patnáct let jsem si kapal do nosu Naftizin. Po dvou operacích na odstranění polypů jsem měl hemoroidy, nesmírné bolesti v kloubech a žaludeční vředy. Pětkrát jsem si pročistil játra.*

Kdybyste jen viděli, jaké množství všelijakých hmušů nám vyšlo z těla. Já jsem vyloučil asi třicet centimetrového obršího červa a manželka dvě dvacet centimetrové medúzy. K tomu z nás vyteklo hodně hlenů.

Poznámka: že se těmto lidem podařilo vyhnat všechny parazity z těla, je obrovský úspěch.

Taky jsme sbírali moč a v každé třilitrové lahvi se usadilo na dva prsty pisku. Manželka předtím polykala spoustu prášků, během očisty však nepřijala ani tabletku, což snášela velmi těžce, ale vydržela.

Onemocnění roupem (enterobióza)

Tento druh helmintózy vyvolávají roupi, popelavě šedí červíci s ostrými konci. Samci dorůstají do délky dvou až pěti milimetrů, samice jsou větší – devět až dvanáct milimetrů.

Roupi cizopasí v dolní části tenkého střeva, ve slepém střevě a v počáteční části vzestupného tračníku. Samice roupů mají velmi výkonnou dělohu, do níž se vejde až dvanáct tisíc vajíček. Spouštějí se do konečníku, opouštějí tělo skrze řitní otvor, kladou v jeho okolí vajíčka a hynou. Délka života roupů je tři až čtyři týdny.

Člověk se nakazí roupy od jiného člověka. Vajíčka za čtyři až šest hodin po nakladiení dozrávají a hned škodí. Znečišťují ložní a spodní prádlo nemocného, nábytek v domácnosti nebo i na pracovišti a jiné předměty. Vajíčka pak po okolí roznáší mouchy. Nejčastěji se člověk nakazí tak, že polkne zralá vajíčka roupů s potravou, někdy je však může vdechnout i s prachem. Nemocní se často opakovaně nakazí, když

se dotýkají rukama zasažených míst v oblasti řitního otvoru, protože je intenzivně svědí. Svědění zapříčiňují samice roupů, které vylézají z konečníku ven.

Obrázek č. 13
a) samice roupa, b) samec roupa

Roupi také mechanicky poškozují sliznici střev, protože se na ni přisávají. Někdy se do ní částečně zavrtávají a ve výjimečných případech byly nalezeny zcela schovaní ve střešní stěně, dokonce až ve svalové vrstvě. To všechno způsobuje krvácení a erozi. Lékařská praxe zaznamenala případy, kdy roupi způsobovali abscesy a mikronekrózu na děložní sliznici a pobřišnici. Obsahovali jak vajíčka a larvy roupů, tak dospělé jedince. Kromě toho roupi vylučují látky, které organismus otravují a vyvolávají alergie a svědivou dermatózu. Způsobují také druhotné infekce, protože k tomu vytvářejí příhodné prostředí: zejména to dělají samice roupů, které přelézají ze střev do dělohy a zanášejí do ní střešní bakterie.

Symptomy onemocnění roupem

Lehčí forma enterobiózy se projevuje především před spaním, kdy se nakažený uloží do postele a zahřeje: tehdy pocítí svědění v okolí řitního otvoru. To trvá dva až tři dny a pak se vše uklidní, ale za dva až tři týdny vše vypukne nanovo. Svědění se objevuje periodicky z důvodu střídání generací roupů.

Když se však roupi ve střevě nemocného přemnoží, svědění začne být velmi intenzivní a trvalé, doslova nesnesitelné. Pokud si nemocný rozškrábá okolí řitního otvoru, způsobí si oděrky a druhotnou infekci doprovázenou dermatitidou a pyodermií, takže se jeho celkový zdravotní stav zhoršuje. U některých nemocných vypuknou vleklé střešní potíže, například častá kašovitá stolice, někdy smíchaná s hleny. Z roupů vzniká také zánět slepého střeva, obvykle je-li tělo zamořeno roupy spolu s druhotnými bakteriálními infekcemi. U žen se po proniknutí roupů do pánevní dutiny objevují symptomy podráždění pobřišnice.

Při těžké enterobióze nastupují bolesti hlavy, závratě, nespavost, zvýšená duševní a fyzická únava, někdy se symptomy neurastenie a psychastenie²³. Roupi mohou u žen přelézat do pohlavních orgánů a způsobovat těžké nemoci, například vulvovaginitidu (nemoc pochvy), anebo simulují kapavkovou nákazu (na to je třeba dávat pozor zejména u malých děvčátek). A platí to i naopak: kapavková infekce má při souběžném nakažení roupy těžší průběh a trvá déle. Byl popsán i případ zánětu děložní sliznice (endometritidy), který byl způsoben roupy.

Hlavním charakteristickým příznakem nemoci však zůstává svědění v oblasti řitního otvoru.

Vnější příznaky enterobiózy u dětí:

- malý vzrůst
- nevyvinuté ušní boltce
- krátké prsty na rukou
- úzké čelo
- málo vlasů a jejich vypadávání
- nestejně oči

Pokud se nasadí vhodná léčba a nemocný začne dodržovat preventivní opatření, invaze roupů se zastaví a on se zcela uzdraví.

Léčba enterobiózy (roupů)

Při lehké formě nemoci stačí, aby postižený dodržoval hygienická opatření a dbal na to, aby nedošlo k opětovné nákaze. Nemocný se zbaví parazitů také po klystýrech, protože vymývají samice červa z dolní části tlustého střeva. Pro dospělé se připravují ze čtyř až pěti sklenic vody a pro děti z jedné až tří sklenic vody a na každou sklenici vody se přidává půl čajové lžičky sody. Nakonec ustane svědění v perianální oblasti, a v důsledku toho i drbání, takže se vajíčka hlístů nepřenesou po těle, oděvech a ložním prádle nemocného. Pacient by měl spát v těsně obtažujících spodních kalhotkách či slípech. Nátělníky, spodní i ložní prádlo se doporučuje denně žehlit, vhodné je dbát na častý úklid s hojným využíváním vody. Při těžkých formách enterobiózy je třeba nasadit medikamenty, které se užívají ústy. Vzhledem k lokalizaci roupů je podávání léků řitním otvorem neúčelné.

Nejlepším lékem proti roupům je éterický výtažek z oddenků kapradě samce (*Dryopteris filix-mas*). Befenium-hydroxy-naftoát se předepisuje dospělým v množství pěti gramů denně a dětem starším pěti let v množství dvou a půl gramů denně; užívá se tři dny po sobě. Denní dávka přípravku se přimíchává do padesáti mililitrů teplého cukerného sirupu, důkladně rozmíchá a pije se na lačný žaludek půl hodiny před snídaní. Jinak se nemocný stravuje tak, jak je zvyklý, s tím, že během léčby befeniem se nepodávají projímadla. V případě nutnosti se cyklus léčby po sedmi až deseti dnech opakuje.

Výtažek z kapradě samce se užívá v mnohem menších dávkách:

- dospělý – jeden a půl gramu
- dítě od jednoho do dvou let – dvě desetiny gramu
- dítě od tří do čtyř let – tři desetiny gramu
- dítě od pěti do šesti let – půl gramu
- dítě od sedmi do osmi let – šest desetin gramu
- dítě od devíti do deseti let – sedm desetin gramu
- dítě od jedenácti do dvanácti let – devět desetin gramu
- dítě od třinácti do šestnácti let – jeden gram

V předvečer zahájení léčby se nemocnému podává solné projímadlo, následující den dostane na lačný žaludek výtažek z kapradě samce a za hodinu další solné projímadlo. Po dvou hodinách je možné sníst. Pokud

nedošlo k úplnému vyhnání roupů, cyklus se po deseti až dvanácti dnech opakuje.

Lidové prostředky proti roupům

Níže popsaná metodika funguje nejen proti roupům, ale také proti tasemnicím, lamblíím a proti dalším typům hlístů.

Léčba dýňovými semínky

Ráno na lačný žaludek snězte sklenici loupaných dýňových semínek, dva syrové žloutky z domácích vajec a několik menších kousků slanečka. Pak si na dvě hodiny lehněte a na pravý bok přiložte ohříváč. Každé tři minuty snězte kousek slanečka, celkem čtyři kousky. Léčba trvá pět až šest dní.

Během léčby je třeba setrávat v tichu a dbát, aby nikde necrčela voda.

Cibulový a česnekový klystýr

Roupy spolehlivě vyžene z těla klystýr z cibule a česneku. Tři česnekové stroužky a stejné množství cibule rozeťfete, zalijte teplou převařenou vodou, nechte tři až čtyři minuty působit, sceďte a vyždímejte přes kousek gázy. Zbylý výtažek přimíchejte do jednoho a půl až dvou litrů vody (šestatřicet až devětatřicet stupňů Celsia). S pomocí Esmarchova šálku zaveďte roztok do konečníku (po přirozené defekaci nebo po očistném klystýru). Několik takovýchto procedur stačí, abyste se zbavili nejen roupů, ale i dalších hlístů a parazitů.

Klystýr s česnekem a cibulí má obecný ozdravný efekt. Léčí intoxikaci při chřipce, angíně či otravě z jídla a pomáhá při dysbakterióze a bolestech hlavy.

Pokud se nemoc vyskytuje v rodině, je nutné, aby se léčili všichni postižení členové.

Preventivně je třeba v domácnostech, na závodech a různých zařízeních, v prvé řadě dětských, dodržovat sanitární a hygienické zásady. Jelikož roupi nemají dlouhou životnost, k jejich vymýcení v rodině nebo pracovním kolektivu stačí dodržování preventivních zásad; medikamenty se předepisují až u těžkých forem nemoci.

Příklad: „Náhodou se mi dostala do rukou vaše kniha o urinetapii. Tak jsem se pustila do popisovaných očistných procedur, přikládala si na břicho zábaly s odpařenou urinou, potírala si s ní tělo a zaváděla si urinové klystýry. Výlezo ze mne tolik roupů, že se to ani nedá představit; o jejich existenci jsem neměla ani ponětí.“

Poznámka: jako první z těla utíkají parazité, kteří žijí v sestupném tračníku.

„Potom ze mne vytékal sklovitý hnis. Přistoupila jsem k miniklystýrům a zaváděla si je dvakrát denně. Už ze mne utekli čtyři polypy, ale stále vyhlučují sliz.“

Poznámka: sliz znamená, že z těla začali vycházet bakteriální parazité.

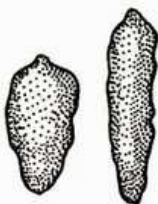
„Nyní si dělám už jeden a půl měsíce klystýry s odpařenou urinou, ale sklovitý sliz teče a teče... Po klystýrech se mi zlepšilo kručení v břiše, které bylo velmi silné a trvalo až tři hodiny v jednom kuse.“

Motolice (trematody)

Onemocnění motolicí (fasciolóza)

Fasciolóza je helmintóza jater a žlučníku vyvolaná motolicemi rodu *fasciola*. Motolice mají plochá těla, dlouhá asi dvacet až třicet milimetrů a široká osm až dvanáct milimetrů.

Člověk se nakazí motolicemi při piti vody a konzumaci bylinek, které rostou ve stojatých nebo velmi pomalu tekoucích vodách (v nich pobývají larvicky). Když se larvy dostanou do střevního traktu, rozloupnou se a pronikají s proudem krve nebo pobíhají do žlučových, žlučníku a někdy i jiných orgánů a tkání. V posledním případě procházejí skrze stěnu tlustého střeva až do břišní dutiny, směřují k játrům, zavrtávají se do jejich tkáně a odtud se přesouvají do žlučových, kde setrvávají tři až čtyři měsíce, dokud pohlavně nevyspějí a nezačnou klást vajíčka.

Obrázek č. 14 Motolice fasciola

Během migrace mladé motolice mechanicky poškozují lidské tkáně. Stejným způsobem škodí i dospělí parazité, kteří se pohybuji ve žlučovodech a žlučníku. Někdy tyto trubice částečně nebo úplně ucpou, čímž zpomalí proudění žluči a vytvářejí příhodné podmínky pro vývoj druhotných infekcí.

Produkty látkové výměny motolic způsobují u člověka zvýšenou citlivost a následně alergické projevy. Je-li v rané fázi onemocnění provedena biopsie jater, odhalí mikroskopické abscesy a mikronekrózu. V pozdějším stadiu nemoci dochází k rozšíření průchodů, zbytnění stěn a adenomatózní rozrůstání epitelu žlučových, někdy také vypukne hnisavá cholecystitida a angiocholitida.

Inkubační doba trvá jeden až osm týdnů, nemoc začíná celkovou nevolností a slabostí těla, která se stupňuje, bolestmi hlavy, nechutenstvím, někdy kopřivkou a horečkou a také změnami zorniček. Horečka se v těžkých případech vyšplhá na devět a půl až čtyřicet stupňů a přichází ve vlnách. Poté se dostaví bolesti v epigastrální oblasti a pravém podžebří. Játra se někdy zvětšují takřka „před očima“ a jsou tvrdá a nateklá. Bolesti přicházejí v záchvatech, po jejichž odeznění se játra prudce sčvrknou. V některých případech se zvětšuje také slezina.

Po uplynutí nějaké doby se akutní příznaky postupně utiší, teplota se sníží a ustálí na normálních hodnotách. Už možná tušíte, co to znamená – ano, fasciolóza přechází do chronického stadia. Nyní dominují žaludeční potíže a bolesti v břiše, zejména lehký tlak a píchání v epigastrální oblasti a pravém podžebří.

U některých nemocných to připomíná žlučníkovou koliku: stejně jako u koliky dochází ke zvětšení žlučníku a člověk trpí horečnatými stavy se zimnicí. V přestávkách mezi záchvaty nemocného nic neboli nebo jen velmi slabě.

V raném stadiu nemoci se často vyskytují alergické projevy, v pozdním angiocholitida, neprůchodnost žlučových a chronická hepatitida.

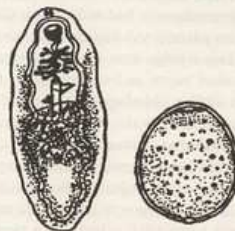
Motolice fasciola byly nalezeny v oční tkáni, pod kůží, v žaludku a žlučníku, v zaníceném slepém střevě, ve vrátníku, jaterním abscesu a v hnisavém výpotku.

V raném stadiu se nemoc těžce diagnostikuje, protože parazité kladou vajíčka až tři až čtyři měsíce poté, co pronikli do organismu.

Preventivní metody proti fasciolóze: vodu ze stojatých a pomalu tekoucích vodních zdrojů vždy důkladně převařte. Zeleninu rostoucí v zavlážených místech dobře opláchněte a polijte vařící vodou.

Fasciolopsidóza

Fasciolopsidóza (*fasciolopsidosis*) je helmintóza zasahující převážně trávicí trakt. Původcem nemoci je motolice střevní (*fasciolopsis buski*). Parazit má oranžovočervenou barvu, délku patnáct až dvacet milimetrů, šířku osm a půl až dvacet milimetrů a tvarem připomíná list. Parazit se shlukují v tenkém střevě, odkud někdy pronikají do žaludku, jater a slinivky břišní.

Obrázek č. 15
Motolice střevní (*fasciolopsis buski*)

Člověk se může nakazit od jiného nemocného člověka, ale také od prasete či psa. Nákaza se dostane do organismu, pokud člověk konzumuje kotvici plovoucí a hlízy některých vodních rostlin, protože na jejich povrchu se larvy motolic často usazují. V těžkých případech nakaženého bolí břicho a má průjem, který občas vystřídá normální stolice nebo zácpa. Později člověk celkově slabne, má závratě, je ospalý a otékají mu nohy. Mužům otéká šourek, otoky se šíří na celé tělo a hrozí nedostatek bílkovin. Nemoc je někdy smrtelná, pacient umírá na celkové vysílení organismu nebo na srdeční a cévní slabost. Pokud choroba zůstane v lehké formě, přináší jen malé obtíže – občasné bolesti v břiše a průjemy.

Existují nové údaje o souvislostech mezi motolicemi a vznikem rakoviny. Badatelka Hulda Clark přišla na to, že tyto parazity vylučují do organismu člověka vlastní výkalý a jeden druh z nich provokuje smrtelnou zhubnou bujení nádorových buněk. Ona sama odhalila u většiny onkologických pacientů motolici střevní (*fasciolopsis buski*). Pokud byl parazit v těle zničen a podařilo se odstranit i jeho toxiny, rakovina i další „nevyléčitelné“ nemoci zmizely. Po pěti dnech léčení se bujení rakovinných buněk zastavilo, u pacientů nemocných cirhózou se játra začala regenerovat a u pacientů nemocných sklerózou se zlepšil krevní oběh.

Léčba. Doporučují celkové odčervení podle Naděždy Semjonové a Taťany Abramovské a dále léčbu pelyňkem, chixirem Trojčátka a petrolejem.

Důležité závěry o příčinách nepochopitelných nemocí – organismus člověka má pozoruhodnou vlastnost – neustále v něm probíhá sebeobnova a regenerace. Zdálo by se, že žádná nemoc tedy nemá šanci. Ve skutečnosti nemoci vznikají, a to v případech, jestliže životním silám organismu něco brání, aby likvidovaly choroboplodné zárodky a obnovovaly poničené tkáně. Co je to „něco“? Ve většině případů to jsou – parazité.

Uvedu příklad: byla jednou jedna divoká step, kterou rozorali a pak ji zasedli, tudíž se proměnila v kultivané hospodářské pole. Aby pole nezarostlo a znovu se neproměnilo v divokou step, člověk musí na procesu neustále pracovat a vynakládat úsilí. Podobným způsobem parazité v lidském organismu vytvářejí svá

„hospodářská pole“ a stále je udržují, a právě to je příčinou, že se spustí to či ono onemocnění. Parazité se zabydlují ve všech tkáních lidského organismu, lehce se jimi pohybují, a tak vyvolávají nebezpečné nemoci v jakémkoli orgánu.

Ve světle těchto nových poznatků jsou nám jasné mnohé příčiny řady takzvaných nevyléčitelných nemocí:

- *Toxoplasmy* způsobují tělesné vady a zohavení, vrozené nemoci u dětí a mentální zaostalost.
- *Bičienky* jsou původci nemocí urinogenitální soustavy, střev, úst, krve, cév a způsobují rakovinu.
- *Chlamydie* jsou příčinou neplodnosti, poruch trávení, poruch funkčnosti slinivky břišní včetně *diabetes mellitus*, nemocí jater a infarktů.
- *Plisně* mají na svědomí velké množství nemocí a také se při nich tvoří a rostou novotvary.
- *Lamblie* zasahují játra a vyvolávají různé jaterní choroby.
- *Škrkavky* způsobují nemoci plic, žlučníku a střev.
- *Roupi* vyvolávají celou řadu střevních nemocí.
- *Fasciolóza* je příčinou alergií, neprůchodnosti žlučodů a chronické hepatitidy.
- *Fasciolopsidóza* podněcuje formování a rozvoj různých onkologických nemocí.
- Podobně se chovají i ostatní parazité, cizopasíci v lidském organismu.

Nyní si můžeme udělat ucelenou představu o vzniku a vývoji většiny nemocí, vyčlenit vlastní stadia chorobného procesu a na základě těchto znalostí sami aktivně vstupovat do procesu nemoci i jeho rozvoje.

Stadia vývoje parazitózy

První stadium

Absence kultury a neznalost. V tomto stadiu se vytváří podmínky pro takový životní styl, při kterém se obranné síly organismu maximálně oslabí. Organismus se přemění ve skládku ekotoxinů a odpadních produktů.

Druhé stadium

Parazité pronikají do oslabeného a intoxikovaného organismu. Skryté stadium.

Třetí stadium

Základem každého onemocnění je zánět. Pokud vyloučíme mechanické a chemické poškození organismu, na prvním místě je poškození způsobené parazity, již vyvolává záněty. Akutní stadium.

Čtvrté stadium

Obranné síly organismu se aktivují a zapojují do procesu. Životní síly jsou vynakládány na boj se záplem. Ovšem parazité nikam neodcházejí, nýbrž zůstávají v těle, a proto je zánět trvalý a stává se součástí života hostitele. Nemoc přechází do chronické formy. Jakmile se rovnováha, která „drží nemoc na uzdě“, naruší, zdravotní stav se prudce zhorší. V tomto stadiu člověk ztrácí životní sílu, je vyčerpaný, předčasně stárne, jeho život se znehodnocuje, zaplňuje chronickými nemocemi a zkracuje.

Z toho vyplývá, že každý člověk by měl po celý život z preventivních důvodů pravidelně vykonávat očistu organismu a průběžně se zbavovat parazitů.

Podle údajů ruského státního statistického úřadu Goskomstat z roku 1993–1997 v Rusku každoročně zemře na infarkt sedm set tisíc lidí a na rakovinu dvě stě padesát tisíc. Parazité tedy požírají hojnou úrodu – kolem milionu lidských životů! Pokud se nechcete stát jejich obětí, očistěte a detoxikujte si organismus! Zbavte své tělo toxinů a dbejte i na očistu a detoxikaci u svých nejbližších.

Třetí kapitola

Faktory, které působí na parazity

Nejdůležitější je *imunita člověka*, neboť ta rozhoduje, zda se v organismu vyvine prostředí příhodné, či nepříhodné pro život a vývoj parazitů. Pokud má člověk silnou imunitu, pak má i při silném nakažení cizopasníky dost sil i prostředků, aby se s nimi vypořádal a nedal jim žádnou příležitost k uhnízdění. U člověka se slabou imunitou je to jinak: stačí malá infekce – a parazité se na něho doslova nalepí. Při důkladné analýze jakéhokoliv antiparazitárního léčebného programu zjistíme, že se zakládá především na práci s imunitou. Jak se dá s imunitou pracovat a v čem spočívá podstata jejího antiparazitárního účinku?

Parazité žijící uvnitř organismu (endoparazité) pokládají za své životní prostředí organismus člověka, a především orgán nebo tkáň, v níž pobývají. Víte, ve které části těla se v organismu parazité usazují nejvíce? Je to *tekuté prostředí organismu*: krev, lymfa, mezibuněčná a nitrobuňková tekutina, žaludeční a střevní šťávy, žluč, moč a některé žlázné sekrety.

Organismus se však před nimi dovede bránit už na úrovni tekutin. Především to vidíme na specifických vlastnostech a struktuře vody. Struktura a vlastnosti

upevnění imunity a trávicích schopností. Toxiny, zahlenění, energetická stagnace – to všechno jsou blahodárné podmínky pro parazity a vznikají kvůli slabému a neúplnému trávení a střevní atonii. Výživné bylinky jsou nutné nejen kvůli zvýšení imunity, ale také kvůli odstranění následků léčby antiparazitárními bylinkami, neboť napomáhají obnově tkání, orgánů a funkcí poškozených parazitů. Bylinky na zlepšení látkové výměny jsou zase nutné proto, abychom si rychleji vyčistili krev a lymfu od toxinů a mikroparazitů, zničili nádory a detoxikovali játra. Takový přístup umožňuje stabilní a bezpečné užívání antiparazitárních bylinek a dalších prostředků. Je nutné mít vždy na paměti, že profylaktická antiparazitární léčba se musí provádět pravidelně v průběhu celého života.

Rostliny proti parazitům a hlístům

Největší antiparazitární vlastnosti mají *hořké a ostré bylinky*. Bylinky s ostrou chutí pozvedají vnitřní oheň organismu a vysušují, proto by je osoby s tělesnou konstitucí žluči měly užívat nanejvýš opatrně. Je třeba se vyvarovat podráždění životního principu žluči. Hořké bylinky organismus naopak ochlazují a vysušují, proto by měly být obezřetně zejména osoby s tělesnou konstitucí větru. Nadužívání může vřít podráždit.

vody vycházejí z energetických specifík organismu a krystalové mřížky tekutých krystalů.

Tělesný zápach vypovídá o energetických zvlášt-
nostech jedince nejvíce. Svaté a vysoce duchovní osoby, a také zdravé, detoxikované osoby, které se správně stravují (především rostlinnou potravou), mají jemný tělesný zápach. Ba dá se říct, že jde o vytříbené aroma, jež někdy mírně připomíná kadidlo a jindy prostě příjemně voní. To platí o pachu veškerých lidských exkrementů: pot má svěží vůni, kal páchne jako povidla a moč má svérázné, nicméně příjemné aroma.

Lidé si už v dávných dobách všimli souvislosti mezi energetikou těla, zápachem a zdravím. Naučili se vědomě využívat různé vůně a také původce těchto vůní (rostlinný, živočišný a minerální materiál), aby si pozvedli energetiku a vylepšili zdraví. Co jim chybělo v organismu, to si brali z rostlinné biomasy. Tak se zrodila aromaterapie, léčba bylinkami nebo medová terapie.

Nyní si povíme o tom, jaké rostliny se hodí proti parazitům nejvíce. Ovšem otázka je poměrně obsírná: nejde jen o bylinky s antiparazitárními vlastnostmi, ale také o hořká tonika a protizánětlivé rostliny a bylinky, které stimulují trávení, zlepšují látkovou výměnu a mají další důležité vlastnosti. Dnes známe hodně bylinek i jejich účinků, ale je třeba mít na paměti, že rostliny s antiparazitárními vlastnostmi jsou jedovaté a mohou silně negativně ovlivnit organismus. Hořká tonika a protizánětlivé bylinky jsou nutné pro lepší detoxikaci organismu a očisty od vnitřních nánosů. Bylinky stimulující trávení jsou nezbytné pro

Některé rostliny s antiparazitárními vlastnostmi jsou zvláště silné, například dýňová semínka. K dalším typickým přírodním antiparazitikům se řadí: hřebíček, granátové jablko, červená paprika, máta peprná, pelyněk hořký, pelyněk cicvárový, ruta, mateřídouška a česnek.

Hořká tonika

Hořká chuť má na tkáň organismu ničivý a zmenšující účinek. Právě tato vlastnost umožňuje vyvádět z těla ven toxiny, napomáhá očistě tkání a souběžně potlačuje a zpomaluje velkou část funkcí organismu.

Hořká chuť snižuje množství toxinů a vůbec všech nepotřebných látek v organismu. Hořké bylinky jsou tedy neoddělitelnou součástí procesu očisty, zklidnění, snižování žaru a odstranění následků léčení.

Hořká tonika nejen potlačují záněty, ale odstraňují i patogenní faktory a ničí infekce vyvolávající záněty. Vyvádějí ven parazity, hlenu a toxiny, jež pronikly do organismu a vyvolaly tam záněty. Proto jsou nanejvýš vhodné při každém zánětu ze zahlenění, intoxikace a mikroparazitů (například při artritidě).

Snižují žár a brzdí tvorbu produktů oxidací a intoxikaci, ochlazují organismus a čistí krev od toxinů.

Kromě toho regulují funkce jater, snižují produkci žluči a kyselin v těle, a proto jsou vhodné při většině jaterních chorob – hepatitidě a žloutence, zejména v počátečním a akutním stadiu.

Hořká tonika vysušují organismus, snižují podíl tuku a regulují látkovou výměnu sacharidů. Navíc upravují funkci sliziny, napomáhají očistě krve a jsou užitečná při *diabetes mellitus*.

Léčivá síla těchto bylinek z nich dělá vynikající antibakteriální, antivirové a protihlistové prostředky. Ale pozor, užívají se jen do okamžiku, dokud nejsou patogenní faktory zničeny – poté se jejich ničivá moc obrátí proti tkáním těla.

Spolu se schopností čistit krev mají také protinádorové vlastnosti a zmenšují benigní i maligní nádory. Mezi hořká tonika a přirozená antipyretika patří: aloe, dřívíšťál, hořec, topol a chininovník lékařský.

Výstraha! Hořké bylinky stimulují trávení, ale pouze v malých dávkách, a především u osob, které trpí horečkou a zimnicí. Jen zřídka se předepisují chronicky nemocným nebo oslabeným osobám. Ve velkých dávkách trávení naopak potlačují, zpomalují vstřebávání a narušují peristaltiku, vysušují tkáň a tělesné šťávy, vyvolávají svalové napětí, a dokonce spasmusy.

Rostliny, které stimulují a podporují trávení

Rostliny stimulující trávení mají pálivou chuť a ohřívají. Posilují tělesný žár a nechávají rozplynout vnitřní chlad, podporují látkovou výměnu a krevní oběh.

Zvyšují trávicí oheň a mají mimořádnou schopnost odstraňovat hleny a nánosy toxinů. Zahřívají žaludek

a krev, zvyšují chuť k jídlu a zotřívají vjemy. Upevňují imunitní systém a často mají antibakteriální a antiparazitární vlastnosti. Napomáhají vstřebávání potravy, a tím pádem i zvyšování tělesné hmotnosti. Skvěle se kombinují s tonizujícími a výživnými bylinkami a s potravou.

Ničí toxiny, a proto oslabují zánětlivé procesy. Dají se kombinovat s hořkými tonizujícími bylinkami a s bylinkami, které působí proti horečce.

Bylinky z této kategorie jsou doporučovány při nemocích, kdy je důležité zlepšit trávení, aby se netvořily toxiny a produkty odpadu z jídla, a také tehdy, když je potřeba rozehnat chlad, provést detoxikaci organismu, očistit jazyk od nepříjemného povlaku a obnovit látkovou výměnu nebo krevní oběh.

Koření, které stimuluje a napomáhá trávení

Hřebíček, hořčice, zázvor, skořice, červená paprika, cibule, česnek, křen, černá paprika.

Výstraha! Nedoporučuje se při nemocích, kdy dochází k dehydrataci organismu nebo nedostatku tekutin, ani při zánětlivých procesech na sliznici.

Jak připravit a užívat rostliny s antiparazitárním účinkem

Z čerstvých bylinek se získává šťáva, odvar a studený nebo teplý výtažek. Největší působnost mají šťávy, nejnižší studené výtažky. Ze sušených bylinek se připravuje prášek, odvar i výtažek.

Čerstvé šťávy

Šťávu získáme z bylinky následujícím způsobem: čerstvě utrženou rostlinu rozlučme na dř' a vymačkáme z ní přes kousek tkaniny nebo odšťavovačem šťávu.

Slabší přípravek získáte ze sušených bylinek, ze kterých rovněž vytvoříte dř' nebo prášek, a přidáte množství vody, jež převyšuje hmotnost sušiny přibližně dvojnásobně. Necháte čtyřicet hodin odstávat a vymačkáte, čímž získáte kvalitní náhražku šťávy.

Odvar

K přípravě bylinkových odvarů se nejvíce hodí kořeny a stébla rostlin, kůra stromů a čerstvé i sušené plody. Získání léčivých látek z pevných a suchých částí rostlin totiž vyžaduje delší dobu. Existuje však jedno obecné pravidlo přípravy odvarů: na jednu část sušených bylinek se bere šestnáct částí vody, čili patnáct gramů bylinek na dvě stě padesát mililitrů vody. Odvar se nechá vřít na slabém ohni, dokud se voda nevypaří na jednu čtvrtinu prvotního objemu (ze čtyř částí prvotního objemu odvaru tedy zůstane jen jedna část). Poté se nápoj scedí a je fakticky hotový a vhodný k užívání. Vyvařování vám sice zabere několik hodin, ale zato získáte nasycený přípravek s vysokou léčebnou silou.

Potřebujete-li slabší odvar, připravíte jej stejným způsobem, ale necháte vodu vyvřít na polovinu původního objemu; proces také bude trvat kratší dobu. Pro hodně slabý odvar stačí odpařit vodu na tři čtvrtiny objemu.

Odvar použijte jen jednou a poté jej vylijte.

Připravujete-li odvar z různých částí rostlin, jemných (květy, listy) i hrubých (kořeny, kůra) dohromady, je třeba jemnější části přidat později. Například začnete vyvařovat kořeny, necháte vodu vyvřít na polovinu prvotního objemu a přidáte květy a listy, načež odpaříte na jednu čtvrtinu prvotního objemu.

Výtažek

Výtažek bývá studený (výluh) a teplý (nálev). Výluh se dělá z jemných částí rostlin (listů a květů) a ze šťavnatých rostlin. Je vhodný pro zpracování aromatických a velmi jemných bylinek, zejména takových, které mají ochlazující nebo osvěžující účinek, například máta, jasmín a také většina koření, protože se při varu rozpadá a vyprchá vají z něj éterické oleje (a tudíž se snižují jejich léčebné vlastnosti).

Podíl vody a sušiny ve výtažku je jedna ku osmi, tedy například na dvě stě padesát mililitrů vody se použije třicet gramů bylinek. Ty se vyluhují jednu až dvanáct hodin ve studené vodě. Bylinky je třeba velmi dobře rozmělnit na nepatrnou dř' (v případě čerstvých surovin) nebo na prášek (v případě sušených). Studený výluh se užívá k ochlazení těla při horečce, v krizi a k normalizaci funkcí jater.

Teplý nálev se získává vyluhováním bylinek v horké vodě, které trvá od třiceti minut do dvanácti hodin. Pak se nápoj scedí a užívá, přičemž platí, čím déle se nechá přípravek odstát, tím je silnější.

Prášek

Většina bylin s antiparazitárními vlastnostmi je pálivá anebo ostrá, a proto je lepší užívat je ve formě prášku. Pro pohodlnou konzumaci se z nich pak

dají vytvořit pilulky, které se dělají tak, že prášek vsypete do něčeho měkkého, například chlebové střídy, a polknete.

Sušené bylinky se dají mlít v mlýnku na kávu nebo jiném přístroji, aby se z nich udělala velejmná drť, ale nedoporučuje se z nich tlouct prášek. Necht' zůstanou jako droboučké částičky, které v trávicím traktu vlivem žaludečních a střevních šťáv nabobtnají a pomalu vám budou dodávat fytoncidy.

Prášek se připravuje bezprostředně před užitím, nikdy ne s předstihem, protože fytoncidy z mletého přípravku vyprchájí rychleji než nemletého.

Bylinky v prášku mají silnější účinek než odvary, výluhy a nálevy. Tekuté přípravky se totiž v žaludku a tenkém střevu rychle vstřebávají do krve, a proto nikdy nemohou „dosáhnout“ na parazity, kteří obývají dolní části trávicího ústrojí. Prášek naopak prochází celým zaživacím traktem, a dokonce se umí „schovávat“ v ohybech a zákoutích střev, v nichž se hromadí toxiny, produkty odpadu, kousky kalu a zbytky denaturovaných jídel, které střevní parazité milují a mezi nimiž se jim dobře žije. Usazený prášek je z těchto úkrytů vyžene.

Olej

Léčivé oleje se připravují z rostlinných olejů a bylinek. Zpravidla se používá slunečnicový nebo olivový olej. Oleje působí zejména na kůži, krev, plíce a tlusté střevo.

Základní metoda přípravy léčivých olejů je následující: jednu část bylinek vaříte na slabém ohni se čtyřmi částmi oleje a šestnácti částmi vody (poměr

1:4:16) čtyři až osm hodin, dokud se veškerá voda nevyvaří. Že je olej už hotový, to zjistíte tak, že do něj kápnete vodu a ta začne prskat.

Alternativní metoda spočívá v tom, že připravíte nejprve samotný odvar z bylinek. Ten potom smícháte s olejem ve stejném poměru a vaříte tak dlouho, dokud se veškerý odvar nevyvaří. Některé aromatické bylinky, méně citlivé na ohřev, jako například červená paprika, hřebíček nebo hořčice, se přidávají přímo do oleje a směs se vaří několik hodin na slabém ohni. Také některé čerstvé šťávy, kupříkladu česneková, se dají míchat se stejným množstvím oleje a vařit do úplného vypaření veškeré vody. Je třeba však být opatrný, aby se nepřevařila.

Nádobí k přípravě léků

Rostliny je vhodné připravovat v hliněném nádobí, neboť je to spřízněný materiál: ony samy rostou v hlině. Pokud takové nádoby nemáte, použijte smaltované. Odvary, výtažky a šťávy získají dodatečné antibakteriální vlastnosti, pakliže použijete nádoby z kovu. Mosaz či stříbro organismus ochlazují. Měděné nádoby má baktericidní schopnosti a vysušuje organismus, naproti tomu antimikrobní schopnost stříbra se dá využívat při jaterních infekcích. Pro vyčerpané osoby s oslabenou krevetvorbou se hodí železo. Hliníkové nádoby se pro přípravu jídel vůbec nehodí.

Obecně se má za to, že léčebné přípravky, jako jsou odvary, které se musí vařit, by se měly vařit na pravém ohni, nejlépe přirozeným plamenem syceným dřevem (spíše než na plynovém vařiči). Elektrický sporák se

nehodí, protože tento způsob ohřevu ničí vnitřní strukturu aktivních prvků.

Jak zavádět antiparazitární prostředky do těla

Antiparazitární prostředky zavádějte do těla pitím, klystýry, kůží a dýchacími orgány. Většina z nich se přijímá ústy. Efektivitu antiparazitární léčby zvyšuje cvičení šankpraktšalána. Kombinace užívání níže koncentrovaných antiparazitárních přípravků s hojným pitím slané vody ničí a ihned vyvádí z těla uhybnulé a oslabené parazity.

Na druhém místě v důležitosti jsou klystýry: jejich obsah se velmi dobře vsakuje v tlustém střevě, které obývá řada parazitů. Klystýrů existuje velké množství a různé typy:

- Klystýry s výtažkem pálivých rostlin, například s česnekem a cibulí, odstraňují bloky energie a čistí tlusté střevo od hlenů, kousků stolice a parazitů.
- Klystýry s léčivými oleji a výtažky z bylinek změkčují tlusté střevo i celý organismus, takže se z něj lépe odstraňují toxiny. Kromě toho jsou výživné.
- Klystýry se sladkými, trpkými a hořkými bylinkami se hodí při zánětech a tlustého střeva.
- Klystýry s močopudnými bylinkami stimulují vylučování moči, protože ledviny a tlusté střevo souvisí.

Některé prchavé látky snadno pronikají póry kůže a vyháňají parazity. Výsledek poznáte, pokud si do koupele přidáte několik kapek anýzu.

Doba, vhodná k přijetí antiparazitárních prostředků

Když se bylinky užívají půl hodiny až hodinu před jídlem, mají vliv na tlusté střevo a spodní část těla, a tím podporují vylučovací funkci. Odsud pramení pravidlo: antiparazitární, projímavé a močopudné prostředky, přípravky na uvolnění menstruace a také bylinky působící na tlusté střevo, ledviny nebo pohlavní funkci je třeba užívat před jídlem.

Bylinky užívané s jidlem ovlivňují žaludek i tenké střevo a napomáhají trávení. Odsud vyplývá druhé pravidlo: antiparazitární prostředky působící na trávení, žaludek, slezinu, játra nebo tenké střevo je třeba užívat s jidlem.

Bylinky, jež se užívají po jídle, mají vliv na horní část těla (plíce, krk, hlava). Odsud získáme třetí pravidlo: bylinky ovlivňující horní část těla a s antiparazitárními účinky, na odkaslávání, na posílení nervů, na plíce, srdce a mozek, je třeba užívat po jídle.

Střevní parazité jsou neaktivnější v noci, a proto by se bylinky proti hlístům měly užívat v čase od půlnoci do tří hodin ráno.

Malé dávky antiparazitárních bylinek můžete přidávat do každého jídla.

Během ozdravovací kúry proti parazitům dutiny ústní konzumujte suché bylinky (například pelyněk): lehce rozžvýkejte, spojte se slinami a pak si jimi napěchujte tváře jako sysel. Tak dosáhnete stálého působení na cizopasníky usazené v dutině ústní v prostoru mezi zuby, na mandlích a v krku (má to vliv na celou hlavu).

Důležité informace o antiparazitárních rostlinách

Hřebíček celý

Indikace: parazité, nachlazení, kašel, astma, špatné trávení, bolesti zubů, nevolnost, zvracení, laryngitida, faryngitida, snížený arteriální tlak a impotence.

Kontraindikace: hypertonie, zánětlivé procesy.

Prostředky: výtažek (nesmí vřít), prášek nebo nemeletá semena (od dvou set padesáti do pěti set miligramů).

Hřebíček efektivně působí na parazity a jejich vajíčka, stimuluje plíce a žaludek. Dezinfikuje lymfatickou soustavu a likviduje chlad. Éterický olej z něj tlumí bolesti.

Granátové jablko

Využívané části: semena, slupka semen, kůra kořene.

Indikace: hlísti (kulatí, drobní, a zejména tasemnice), bolesti v krku, vředy, kolitida, průjem, záškrť, výhřez konečníku nebo vaginy, bílý výtok, zánět spojivek, anémie, chronická bronchitida a tuberkulóza.

Prostředky: odvar, prášek (od dvou set padesáti do pěti set miligramů), čerstvá šťáva.

Červená paprika

Prostředky: výtažek, prášek (v malých dávkách od sta do pěti set miligramů).

Paprika je silným stimulem pro trávicí i soustavu i krevního oběhu. Efektivně likviduje vnější i vnitřní chlad, je vhodná při srdeční slabosti, spalování toxinů v tlustém střevě a při vylučování parazitů. Červená a černá paprika mají obdobné vlastnosti, ale ta první působí silněji při krátkodobém a slaběji při dlouhodobém užívání.

Pelyněk hořký

Popis: víceletá travnatá rostlina dorůstající do výšky jednoho až půldruhého metru. Zpravidla má více stébel a jsou přímé, jen nahoře rozvětvené. Rostlina má velké zelené listy se stříbřitým nádechem o délce tři až patnácti centimetrů a šířce dvou až dvanácti centimetrů. Má růžové nebo načervenalé droboučké květy, jež tvoří vejcovité košíčky a okvěti. Kvete v červenci a srpnu, plody jsou malíčká semínka bez chocholek.

Pelyněk hořký roste všude možné, v pustinách, na polích a mezích a fakticky je pokládán za plevel. Kvete v červenci a srpnu.

Pelyněk je nejvíce hořká rostlina na světě, její hořkost cítíme dokonce i ve zředěném roztoku v poměru 1:10 000. V antice dostávali vítězové olympijských her pelyňkový nápoj za odměnu. Římané připravovali z pelyňku výtažek na posílení žaludku, v Číně se zase nosily pelyňkové listy v sandálech, neboť se věřilo, že zvyšují chuť k jídlu. Mořeplavci jej užívali proti mořské nemoci. Rozčilený člověk může na uklidnění čichat ke svazku pelyňku anebo si jej položit pod polštář pro lepší spání.

Pro lékařské účely se využívají květy (dobře rozvětvené, ale ne úplně vykvétlé), bylinky a někdy i kořeny, jež se vykopávají na podzim. Není třeba je mýt, suší se tak, jak byly vykopané, a poté se opráší štětcem.

Šťáva z pelyňku

Získává se v srpnu před rozvinutím květenství. Pelyňková šťáva upravuje funkci žaludku a jeho zvýšenou či sníženou kyselost. Splaskne po ní oteklé břicho a vyléčí se žaludeční katar. Je třeba užívat jednu polévkovou lžici šťávy s medem třikrát denně před jídlem. Čerstvá pelyňková šťáva kromě toho zastavuje vnější krvácení: namočte v ní obinadlo a naneste je na ránu.

Bioterapeutka A. I. Afanasjeva doporučuje provádět s pelyňkem totální detoxikaci organismu. Šťáva čistí organismus od prvků a dalších mikroorganismů, jednobuněčných bičkovců, hemolytického stafylokoků, kočičích lamblí, bičenek a dalších. Všichni tito parazité narušují látkovou výměnu, způsobují zápal tenkého střeva a různé jaterní nemoci, ucpávají žlučovody, provokují kožní nemoci (k nimž se řadí diatéza, alergie, kopřivka, ekzém, psoriáza a další) a v neposlední řadě vedou také k nemocím z nachlazení s hojným vylučováním hlenů. Jak ukázala praxe, většina lidí má organismus v důsledku špatné výživy a nesprávného životního stylu zahleněný. Velmi účinné jsou výplachy pelyňkem spolu s pravidelným pitím odvarů a pelyňkového sirupu a je třeba je provádět pravidelně. Hořká chuť pelyňku je sama o sobě stimulační, neboť zlepšuje životní tonus a všechny životní činnosti.

Pelyňkem proti hlístům

Proti roupům zabírají klystýry z pelyňkového výtažku, jež se zavádějí do těla po vypuzení stolice. Přidává se do nich česnek: v jedné sklenici výtažku uvařte jednu česnekovou hlavičku.

V lékařské praxi se využívají okvěti cívčarového pelyňku, který je silně protihlístový a vyhání roupů i škrkavky. Květy rostliny se usuší, roztloučou v hmoždíři a užívají se (po předchozí přípravě pacienta) ve směsi s cukrem, zavařeninou, medem a sirupem. Dávkování pro dospělé: během dvou dnů se užívá pět gramů pelyňku třikrát denně půl druhé hodiny až hodinu před jídlem. Po příjmu poslední dávky se pacientovi na noc dává projímadlo.

Rolníci v dávných dobách přidávali cívčarový pelyněk do košťat na zametání chalupy nebo jej kladli pod rohožku, aby odháněl štenice a blechy.

Chcete-li se zbavit bradavic, potřete si je odvarem nebo šťávou z pelyňku.

Kontraindikace: pelyněk je v zásadě jedovatá rostlina a je zakázáno jej užívat v těhotenství a při žaludečních vředech. S pelyňkem se to nesmí přehánět, obzvláště opatrné by měly být osoby s chudokrevností. Nadměrné užívání pelyňku, dokonce i v malých dávkách, může způsobit křeče, křečovitě záchvaty, halucinace nebo i psychické potíže.

Česnek

Vlastnosti: stimuluje, uvolňuje plyny, zlepšuje látkovou výměnu, zlehčuje odkašlávání, je antispazmický, protihlístový, dezinfikuje a omlazuje.

Indikace: parazitární infekce, nachlazení, kašel, astma, srdeční choroby, hypertonie, zvýšená hladina cholesterolu v krvi, ateroskleróza, zrychlený pulz, kožní nemoci, revmatismus, hemoroidy, otoky, impotence a hysterie.

Přípravky: nálev (nevaří se), prášek (od sta do pěti set miligramů), šťáva, olejový nálev.

Jak již bylo zmíněno – česnek omlazuje a dezinfikuje. Navíc očisťuje krev a lymfu od toxinů a vyháňá z nich kolonie mikroparazitů, a nejen z nich, také ze žaludku, střev a celého trávicího traktu. Vynikající účinek mají česnekové klystýry, protože zabíjejí parazity přímo v tlustém střevě.

Výživou proti parazitům

Stav vnitřního prostředí organismu nejvíce ovlivňuje stravování. Na tom, co jíme, záleží, jaká budeme mít střeva, tělesné dutiny i kůži. Jídlo samozřejmě působí i na parazity: nejvíce jim vyhovuje vydatná, ba přímo nadměrná, chaotická a smíchaná strava obsahující hodně sladkostí. To je ideální prostředí pro rozmnožování virů, hlístů, roupů a dalších. Odsud vyplývá: bez úpravy jídelníčku a změny stravovacích návyků se parazitů nezbatíte.

Učíte první krok a přestaňte se přejídat. Jezte jen takové množství, které je pro váš organismus optimální. Stravování musí mít řád a nesmí být chaotické. Jezte dvakrát až třikrát denně a mezi jídly nic nemějte. A také mějte na paměti, že správnému trávení

je třeba pomoci. Dodržujte pár jednoduchých pravidel: tekutiny se pijí před jídlem, jako předkrm si dejte čerstvou nebo dušenou zeleninu, případně salát a po předkrmu bílkovinné nebo sacharidové hlavní jídlo. Trávení bude jednodušší, organismus se tolik nevyčerpá a nebudou se tvořit toxiny ani odpadní látky. A poslední pravidlo: do jídelníčku je nutné zařadit jídla obsahující biologicky aktivní prvky a další důležité živiny, které jsou nezbytné pro uchování zdraví.

Jak by se člověk měl stravovat, aby se zbavil parazitů všeho druhu a vyhnal je z organismu? Provedeme několik úprav předcházejících pravidel.

První úprava stravovacích pravidel

Mikroparazité se často drží v krevní plazmě. Aby se je mohli vypudit, musíte nasycit organismus křemíkem a tekutinami z čerstvých rostlinných šťáv.

Ionty křemíku vytvářejí energeticky nabitě koloidní systémy. Koloidní systém z křemíku má specifický elektrický náboj, a proto má také zvláštní schopnosti: přitahuje, udržuje, ničí a vypuzuje z organismu viry i škodlivé mikroorganismy a vylučuje ven i jejich toxiny. Je to jako oligodynamický účinek: pozitivně nabitě ionty se propojují s aktivními centry bakterií, které jsou na povrchu buněčného povrchu nabitě negativně. Tím zablokují aktivní centra bakterie, skrze něž probíhá její látková výměna a jimiž si vyměňuje energie s okolním prostředím. To znamená pro patogenní mikroorganismy jistý úhyn.

Křemíková voda. Chutná a je stejně svěží jako čirá pramenitá voda z přírodního zdroje, má čistotu a strukturu pramenité a baktericidní vlastnosti stříbrné

vody. Koloidní roztok křemíku vsakuje cizorodé prvky: viry chřipky, hepatitidy, polyartritidy, revmatismu, dysbakterií – plísňe, konidie²⁴, kvasinky i další škodlivé mikroorganismy a následně je zničí v krvi i ve střevě.

Pokud má lidský organismus dostatek křemíku, znamená to, že je dostatečně silně chráněn před viry i mikroparazity. Nedostatek je vždy možné doplnit a nejrychlejším způsobem je příjem kaolinové bílé hlíny: během deseti až dvanácti dnů procedury se obsah křemíku v organismu ustálí na normě.

V organismu, dostatečně nasyceném křemíkem, lépe probíhá očista jater a rozpouštějí se tvrdé vápené odpadní látky kameny. Hlína napomáhá hloubkové očistě – pohlcuje toxiny a které se vylučují během očištění procesu, a snižuje riziko otravy při antiparazitárním léčení.

Denní dávky hlíny: pro dospělé jedna čajová lžička na sto padesát mililitrů vody, pro děti do dvanácti let půl čajové lžičky na sto padesát mililitrů vody.

Roztok hlíny je nejlepší připravit na noc a ráno jej vypít. Čajovou lžičku hliněného prášku nasypete do sklenice, přelijte uvedeným množstvím vody, rozmíchejte a nechte odstát. Ráno se pije na lačný žaludek, někdy i před spaním a půl hodiny před jídlem.

Hliněný roztok se dá před konzumací dynamizovat, tedy nasycit energií. Vezměte další sklenici, desetkrát až dvacetkrát přelijte její obsah z jedné nádoby do druhé, čímž se roztok dodatečně dodatečně nasycí energií, a ihned poté vypijte.

Léčebný cyklus s hlínou trvá tři týdny, další kúry jsou desetidenní a provádějí se jednou do měsíce.

Potřebujete-li velmi rychle dodat organismu křemík, zvýšte dávku hlíny na dvě až tři lžičky denně. Na léčebném kurzu Naděždy Semjonové pacienti během dvou týdnů konzumují dvě stě padesát gramů bílé hlíny.

Zvýšit si zásoby křemíku v těle můžete i stravováním: celozrnnými potravinami a vlákninou z ovoce a zeleniny. Hodně křemíku má například přeslička rolní. Padesát až šedesát gramů bylinek nasypete na kus gázy, zavažte do uzlíku a ponořte do nádoby s vodou. Poté nechte projít varem, dejte na tři až čtyři hodiny odstát a získanou vodu používejte na vaření.

Vynikající vlastnosti má čerstvá okurková a papriková šťáva, neboť obsahuje vysoce kvalitní a snadno vstřebatelný křemík. Obě se dají kombinovat s mrkvovou šťávou, například v poměru čítajícím třicet procent okurkové a zbytek mrkvové šťávy; směs bude chutnější. Stejným způsobem se připravuje směs se šťávou z papriky.

Jak víme z předchozích stránek, rostlinné šťávy jsou samy o sobě antiparazitární. Jako předkrm si místo čerstvé či dušené zeleniny dejte tři sta až pět set gramů čerstvé vymačkané zeleninové šťávy a poté přistupte ke druhému chodu.

Druhá úprava stravovacích pravidel

Parazity je třeba odříznout od výživy, pak se přestanou množit. Po dobu léčby nejzte živočišnou bílkovinnou stravu – maso, vejce, ryby ani mléko. Vylučte veškeré průmyslově vyráběné pečivo a další produkty

obsahující kvasnice. Pamatujte: sladkosti, kromě přirozených jako med a čerstvé šťávy, jsou tabu. Jinými slovy, přejděte na přírodní stravování a vylučte kulinářské zbytečnosti.

Lékaři zjistili, že se zdravotní stav obyvatel se pravidelně zhoršuje po velkých svátcích, při kterých se slavnostní stoly prohýbají pod tíhou různých dobrot a vévodí jim sladkosti. Horší se zejména nemoci z nachlazení a rýma, u žen gynekologické obtíže. Proč? Parazitě se nasýtí různými laskominami a začnou se intenzivně rozmnožovat, čímž podníti dřímající chronické nemoci svých hostitelů a vyvolají jejich recidivu.

Parazitě nemají rádi potraviny zelené a červené barvy, zejména jim nesedí chlorofyl. Nesnášejí hořké a pálivé pochutiny. Většina lesních plodů červené barvy jsou silnými antiparazitiky; například klikva, a zejména klikvová šťáva, okamžitě hubí bičenky. Podobné vlastnosti mají ostružník moruška, borůvky, fíky, maliny, citrony, tomel a granátová jablka.

Už jsme hovořili o tom, jak jsou některé pálivé a hořké druhy zeleniny užitečné. Obvykle syrové zeli spolehlivě vyhání hlísty, kyselá zeli pak ničí všechny druhy parazitů usazené v organismu.

Různé oleje obsahující koncentrované fytoncidy mají rovněž silné antiparazitární vlastnosti. Nejlepší jsou z tohoto hlediska oleje z hořčičných, dýňových a melounových semínek. Doporučuji užívat třikrát denně jednu čajovou lžičku před jídlem anebo při jídle. Vhodným doplňkem jídelníčku jsou některé minerální přísady, například sušené mořské řasy či zelené sladkovodní rostliny, kupříkladu řasu spirulinu.

Jsou to vaši pomocníci v boji s parazity. Organismus posilují rovněž biologicky aktivní prvky a minerály, a on tak může úspěšně čelit vnějšímu náporu parazitů všeho druhu.

Třetí úprava stravovacích pravidel

Při prvních příznacích parazitózy je nutné okamžitě přestat konzumovat živočišné tuky a bílkoviny, maso, ryby, drůbež či mléko a důrazně omezit spotřebu soli, cukru, krupic, bujontů, kávy, bonbonů a potravin s kvasnicemi (chléb, kvas, pivo, vodku). Nevhodné jsou potraviny v solném nálevu a marinované produkty, neboť přikrmují infekci. Naopak nezbytné jsou rostlinné bílkoviny. Obsahují je ořechy, semena, houby, zelené listy a další. Přiznivě působí kaše připravované na vodě, saláty a dušená zelenina. Jezte co nejvíce čerstvé zeleniny, pijte čerstvé vymačkané zeleninové šťávy (zejména mrkvovou) a jezte ovoce.

Probiotika

Na organismus dále blahodárně působí mléčné kysané výrobky s *probiotiky*. Probiotika jsou bakteriální mikroorganismy sídlící v trávicím ústrojí. Právě ona produkují specifické látky, díky nimž je možné udržovat proces trávení, podporovat imunitu a bránit rozvoji choroboplodných bakterií.

V lidském organismu sídlí dva typy probiotik: *Lactobacillus acidophilus* a *Bifidobacterium bifidum*. Existuje i třetí podobný druh bakterie *Lactobacillus bulgaricus*, který se v lidském těle trvale neusazuje, ale je velmi prospěšný. Dostává se do něj z kyselomléčných výrobků. Probiotika léčí celou řadu různých nemocí včetně infekcí trávicího traktu, vaginální kandidózy,

infekci močových cest, uhrů, vyrážek či žaludečních potíží. A hlavně posilují obranyschopnost organismu.

Uvedené druhy bakterií jsou běžnou součástí mléčných kysaných výrobků, k nimž se řadí kyselá mléka, jogurty a podobně. Pokud je váš jídelníček bohatý na polysacharidy, potažmo na ovoce, zeleninu a celozrnné výrobky, bifidobakterie se budou rozmnožovat. Naopak je třeba dávat pozor na antibiotika, alkohol a prudké změny jídelníčku, protože mohou citlivé bifidobakterie zahubit.

Mějte vždy na paměti: při kvalitativních a kvantitativních změnách probiotik následují patologické změny ve prospěch cizopasných mikroorganismů. Nejprve vznikne dysbakteriозa a později těžší nemoci nevyjimajíc onkologické. Podle údajů Ruské akademie lékařských věd trpí devadesát procent dospělých Rusů různou formou dysbakteriозy, a dokonce i pětadvacet procent kojenců.

Čtvrtá úprava stravovacích pravidel

Většina léků, zvláště při dlouhodobém a častém užívání, negativně ovlivňuje schopnost organismu vstřebávat minerály a vitaminy a potlačuje přirozenou střevní mikroflóru (a u žen poševní). Proto se podiváme, jaké nejčastější vedlejší efekty mají některé hojně užívané medikamenty.

Vedlejší efekty některých léků

- **Aspirin** – dráždí sliznici žaludku, způsobuje nevolnost a zvracení, vnitřní krvácení a zvonění v uších. Blokuje vstřebávání vitamínu C a vitamínu B9, a výjimečně vyvolává dokonce alergické reakce.

Proto během léčby aspirinem hodně konzumujte potraviny nasycené vitamínem C – zelený salát či šípkový odvar*.

- **Antibiotika** – škodí běžnému bakteriálnímu prostředí v organismu a zpomalují proces regenerace tkání. Častým vedlejším efektem u žen je plísňová infekce pochvy, průjem a jiné neduhy. Při léčbě antibiotiky jezte hodně jogurty a pijte kysané mléko, protože obsahují správnou živou kulturu – životně nezbytné bakterie.
- **Kortizol** – je znám také pod názvem Hydrokortizon. Lékaři jej nasazují jako součást léčby u některých nemocí autoimunního charakteru: artritidy, tuberkulózy kůže a alergií. Kortizol narušuje vstřebávání vápníku v těle a způsobuje lámavost kostí. Zabráňte tomu tím, že budete jíst celozrnné potraviny bohaté na vitamín D a tvaroh, který má hodně vápníku. Ráno na lačný žaludek můžete konzumovat kvasnice. Na zpevnění kostí je dobrý pohyb a fyzické cvičení, proto jimi neopovrhujte. Buďte vždy opatrní, abyste se nenakazili parazity prostřednictvím potravin. Ovoce, zeleninu a byliny vždy pečlivě omyjte pod tekoucí vodou. Byliny se důkladně očistí ve třech etapách: nejprve odeřte kořínky a další nejedlé části; pak každou rostlinku důkladně omyjte pod proudem tekoucí vody v umyvadle a nakonec ji dejte do velké nádoby, například mísy nebo kastrolu. Dolijte vodu, aby v ní zeleň plavala, a znovu opakovaně promáchejte.

* V ČR je podávání aspirínu zakázáno dětem kvůli jeho schopnosti přilížit ředit krev – pozn. red.

Analogicky umyjte veškeré ovoce, zeleninu a lesní plody, které nebudou tepelně zpracovány. Mrkev a brambory myjte obzvlášť precizně; poté je usušte, pak vložte do lednice a uchovávejte v chladu. Mimochodem si pamatujte, že lednice musí být vždy dokonale čistá.

Pořídte si do kuchyně soupravu prkýnek a nožů – některé na zeleninu a zelené potraviny, které se nevaří, další na chleba a třetí na zeleninu, kterou budete vařit, například přidávat do polévky. Další sadu mějte na syrové maso a jinou na vařené. Dbejte na to, aby se vám během vaření na jídelním stole nehromadily odězky, různé polotovary a špinavé nádoby.

Dělená strava předpokládá správnou kombinaci potravin a konzumaci produktů s vysokým obsahem biologicky aktivních látek a fytoncidů. Za těchto podmínek se v trávicím traktu obnoví správné vnitřní prostředí, normalizuje se mikroflóra a zvýší jak imunita střev, tak celého organismu. Ve zdravém trávicím ústrojí se silnou obranyschopností není pro parazity místo a oni v něm prostě nepřežijí.

Detoxikací organismu proti parazitóze

Důležitou charakteristikou celého organismu, jednotlivých orgánů i tkání je *míra intoxikace* určitým prvkem, který mají rádi cizopasnici. Z toho vyplývá, že očista celého organismu, jednotlivých orgánů či úseku těla je nezbytně důležitá.

Očista organismu by se měla držet schématu, pro-
věřeného staletými:

- očista tlustého střeva
- očista jater
- očista tekutého prostředí

Očista zde znamená, že je třeba vypudit parazity z tlustého střeva, jater a tělních tekutin. Proto je potřeba do hlavních očištných komponentů, oleje a vody, přidávat různé antiparazitární a stimulační bylinky, koření a další látky. Očista organismu pak bude úplná a vsutku efektivní.

Do očištných klystýrů, které se zpravidla připravují ze dvou litrů vody, přidejte klikvovou šťávu, vlastovičnick (jednu nebo dvě polévkové lžice), případně pelyňkový odvar (jednu nebo dvě polévkové lžice) či česnekovou nebo cibulovou šťávu (jednu nebo dvě polévkové lžice). Přidává se také stará urina se silným zápachem čpavku (padesát až sto mililitrů) nebo pět až deset kapek Lugolova roztoku. Aby se toxická voda nevstřebávala zpět stěnami tlustého střeva, přidejte do klystýru jednu nebo dvě lžičky soli. Velkolepý účinek má voda nasycená křemíkem a antiparazitárními bylinkami.

Při elektrolýze se voda mění na kyselou neboli mrtvou a alkalickou čili živou. Oba druhy vody jsou skvělými pomocníky člověka v boji s hrozivými infekcemi, chronickými nemocemi a různými parazity.

Očista jater: používá se olivový olej s pelyňkem, hořčicí, hřebíčkem a dalšími prvky, které efektivně působí na krevní, jaterní a ledvinové parazity. Metodám míchání olejů a dalších léčivých složek jsme se věnovali dříve. Podobně se připravují i kloktadla na vyplachování úst, na miniklystýry, vaginální výplachy a k zevnímu upotřebení.

Seďm pravidel, jak se připravit na komplexní očistu

Praxe ukázala, že pro správnou očistu je nezbytné organismus předem správně připravit, především jej změkčit a zbavit se nemocí, které očištnému procesu brání. K takovým neduhům patří hemoroidy a kýla, proto je nutné nejdříve odstranit je. Je-li organismus příliš suchý, kousky stolice jsou vysušené a musí se nejdříve změkčit. Co přesně znamená, že se tělo musí připravit na očistu od parazitů?

1. *Odstranění prasklin konečníku, zlepšení funkce slinivky břišní*

Do láhve s objemem dvou set padesáti mililitrů nalijte dvě stě mililitrů teplé převařené vody a přidejte čtyři lžičky Befunginu. Roztok uchovávejte v lednici a užívejte jednu polévkovou lžici třikrát denně před jídlem. Cyklus trvá od jednoho do pěti měsíců, teprve poté je možné se plně uzdravit.

2. *Pupeční kýla*

Pupeční kýla se u dospělých léčí následovně: do kravského mléka o objemu padesáti mililitrů kápněte sedm kapek terpentýnového oleje. Užívá se jedna polévková lžice dvakrát denně, ráno a večer, na lačný žaludek; směsí potřete také bolestivé místo s kýlou.

U novorozenců: scedí se jedna polévková lžice mateřského mléka, do níž se přidá jedna kapka terpentýnového oleje. Užívá se jako u dospělých a zbytkem se potírá bolestivé místo. U dvouletých až tříletých dětí se na jednu polévkovou lžici mléka přidávají dvě kapky terpentýnového oleje. Léčba trvá sedm dní, potom

se udělá malá přestávka (tři až pět dní) a dále se v kúře pokračuje šest až sedm měsíců.

U malých dětí zpravidla dojde k vyléčení a kýla úplně zmizí. Dospělým se omývá dolní část břicha vodou s rozpuštěným jablečným octem, aby se kýla dále nešířila. Na kýlu samotnou se na půl hodiny přikládají teplé obklady z dubové kůry.

3. *Silné vyčerpání, vědy se zvýšenou kyselostí a slabě nadledvinky*

Vezměte deset slepičích vajec a dobře je promyjte v teplé vodě. Dále budete potřebovat kilogram kvalitního másla, půl kilogramu medu a dvě stě padesát mililitrů kysaného mléka. Smíchejte s celými vejci (nerozbijte) a postavte na teplé místo, kde směs bude stát, dokud se vaječná skořápka nerozpustí. Potom důkladně promíchejte a užívejte třikrát denně jednu polévkovou lžici.

4. *Zvracení*

Nakrouhete česnek na maličké kousičky, zabalte do chlebové střídy a po kouscích spolkněte.

6. *Hemoroidy*

První způsob: naberte si do úst hořčičný prášek v objemu jedné čajové lžičky a nechte jej působit, dokud se nescvrkne do chuchvalce. Ten stále držte v ústech, aby se přirozeně rozplynul. Alternativně můžete nechat projít varem slunečnicový olej, pak v něm namočit tampon a zasunout si jej do konečníku.

Druhý způsob: čtyři polévkové lžice hořčice rozpusťte ve třech litrech vřelé vody, přelijte je do kbelíku a na ten si sedněte. Zabalte se po pás do deky a vydržte tak deset minut. Opakujte dvakrát až čtyřikrát.

Třetí způsob: nasbírejte vlastní moč do smaltovaného kastrálku, postavte na oheň a přiveďte do varu. Kastrálek odstavte na místo, kde budete provádět prohlížení, například do kbelíku. Vysypte do uriny polévkovou lžici jedlé sody, omotejte se dekou a posaďte se na kbelík.

6. Zácpa

Provádí se ráno: zalijte dvě polévkové lžice otrub sklenicí vařící vody a spařte. Když vystydnou, vodu slijte a kašovitou hmotu snězte na lačný žaludek.

Obyčejně se do pěti dnů zlepši trávení a do deseti dnů upraví i stolice. Otrubová léčba se dobře doplňuje s klystýry.

Některé osoby však dvoulitrové klystýry nesnáší nebo si je z nějakých důvodů nemohou dělat; pro ně máme náhradní řešení. Do litru vody přidejte polévkovou lžici lněných semínek, uveďte do varu a dvacet minut nechte vřít na malém ohni. Vývar ochlaďte, vlijte do Esmarchova šálku a přimíchejte dvě polévkové lžice hořčičného oleje (alternativně použijte dvě sté mililitry olivového oleje smíchaného s jednou čajovou lžičkou hořčičového prášku; směs se musí důkladně zamíchat). Léčebnou směs zaveďte na noc před spaním do konečnicku.

Druhý den proceduru zopakujte, ale s větším množstvím vody (půldruhého litru) a půldruhého lžici lněných semínek. Třetí den zkuste dva litry vody a dvě lžice semínek, čtvrtý den si dejte pauzu. Pak se cyklus opakuje: od pátého do sedmého dne klystýry, osmý den přestávka, od devátého po jedenáctý den klystýry, dvanáctý den přestávka. Další opakování je mož-

né pouze podle nutnosti, zdravotního stavu a postupu v léčbě ještě třikrát, šestkrát nebo dvanáctkrát.

7. Léčebné hladovění

Léčebné hladovění s cílem zbavit se parazitů má svá specifika: ukázalo se, že pro tyto účely je nejlepší hladovění s citronovou vodou. Do horké vody o teplotě padesáti až šedesáti stupňů Celsia vymačkejte citronovou šťávu, abyste získali mírně kyselý roztok (míru snesitelné kyselosti si každý člověk zvolí sám) a ten pijte při úplném hladovění místo vody. Alternativně místo citronu použijte kyselý lesní plodý a ovoce, ty můžete sehnat dnes kdekoli a v libovolném ročním období. Proč jsou kyselá chuť a kyseliny z lesních plodů a dalšího ovoce tak zdravé? Protože rozpouštějí usazené toxiny a odpadní látky, oxyselují organismus a zabíjejí patogenní mikroby i plísňe. Navíc udržují játra neustále aktivní. Po ukončení hladovky funguje trávení mnohem snadněji, a navíc odpadá spousta dalších problémů, které doprovázejí tradiční ukončení hladovky.

Krátkodobé hladovění s okyselenou vodou doporučoval už Paul Bragg²⁵. Doktor Arakeljan dával přednost dlouhodobému hladovění s antistresovým přípravkem (spolu s citronovou šťávou). Vedoucí ozdravných kurzů z Taganrogu Taťána Abramovská tuto metodu praktikuje a má za sebou řadu úspěchů.

Nyní si uvedená pravidla shrneme: organismus se jeden až dva týdny připravuje k očistě a antiparazitární kúře: léčí se především místa, kudy do těla přicházejí antiparazitika a vylučují se toxiny. Dále začíná bezprostřední očista a vyhánění parazitů. Tyto dva proce-

sy zpravidla probíhají souběžně: organismus se čistí při provádění odpovídajících metod (očistné klystýry a šankpraktická: kdo si je osvojil, ten si touto technikou čistí játra a další orgány těla). Souběžně nemocný užívá léky a prostředky proti parazitům.

Zvýšení tělesné teploty

Vnější prostředí má na endoparazity vliv, ale nikoli přímý, nýbrž nepřímý prostřednictvím organismu hostitele. Parazity ubíjí *nenormálně zvýšená teplota organismu hostitele*, například po proceduře v páře, při horečce a podobně. Někdy u nemocných s horečnatými stavy dochází k samovolnému výstupu škrkavek ze střev. Při zvýšení teploty organismu hostitele se mění prostředí – není takové, jaké je pro původce nemoci typické.

Efektivitu léčby mikroparazitů zvyšují procedury v páře, kombinované s příslušnými antiparazitiky. V páře použijte košťata z pelyňku či březových a dubových listů. Dále doporučuji ohřev organismu teplými koupelemi s aromatickými přísadami z bylinek s antiparazitickými vlastnostmi.

Jedovaté látky

Proti cizopasníkům se používají různé jedovaté látky rostlinného (pelyněk, bočehlav), minerálního (chlorkid rtuťnatý) a umělého (petrolej) původu, vždy v ne-

patrných dávkách a velmi opatrně. Potlačují a zabíjejí mikroparazity i makroparazity a stimulují obranné síly organismu, ale druh jedu se musí pečlivě vybrat.

Léčba ionty stříbra a mědi

Je známo, že malé koncentrace kladně nabitých iontů stříbra a mědi hubí patogenní mikroorganismy. Říká se tomu *oligodynamický účinek* (název je odvozen z řeckých slov *oligos* – malý a *dynamis* – síla).

Ničivý mechanismus kladných iontů těchto dvou prvků na choroboplodné bakterie spočívá v tom, že se propojují s aktivními centry bakterií, které jsou nabitě negativně, a to na povrchu jejich buněčného povrchu. Tím zablokují aktivní centra bakterií, kde probíhá její látková výměna a díky nimž si vyměňují energie s okolním prostředím. To znamená pro patogenní mikroorganismy jistý úhyn.

Ionty kovů však nemají stejné oligodynamické vlastnosti. Nejaktivnější jsou v tomto směru ionty mědi, thallia a kadmia, za nimi následují stříbro, rtuť, zlato, hliník a další. Aktivita těchto kovů závisí nejen na normálním potenciálu roztoku iontů, ale také na míře jejich čistoty, protože do roztoku přecházejí jen takové ionty sloučenin, které jim „znečišťují“ povrch (oxidy, karbonáty). Chemicky čisté kovy jsou absolutně neaktivní. Hlavní podmínkou oligodynamických vlastností kovů je schopnost přecházet do ionizovaného stavu.

Doktor Vasilij Rubljov využil oligodynamických vlastností mědi a stříbra a vynalezl léčivou vodu. Vyprávěl, jak se mu to povedlo v domácích podmínkách:

Do skleněné nádoby nalijete litr destruktuované destilované vody (to je obyčejná destilovaná voda nabitá v magnetronu) a přidáte několik kapek kyseliny citronové. Potom do vody ponoříte dvě elektrody: jednu čistě stříbrnou a druhou z čisté elektrolytické mědi. Plocha elektrod by měla mít alespoň patnáct čtverečních centimetrů. Přivádí se na ně napětí devět až dvanáct voltů. Po dvou hodinách změňte póly. Získáte léčebný nabitý roztok, který je vhodný k léčbě chřipky, rýmy, zánětu mandlí, zánětů vedlejších nosních dutin i dalších problémů.

Pokud do roztoku přilijete dva až tři mililitry třicetiprocentního hydroxidu draselného s pH 6–7, budete mít vynikající léčebný prostředek k léčbě psoriázy, kožních zánětů, cystitidy, popálenin, neléčících se ran a dalších. Třicetiprocentní roztok hydroxidu draselného se připravuje takto: tři gramy suroviny, která se prodává v lékárnách, rozpustíte ve sto mililitrech vody. Přípravek nevyvolává alergické reakce a není toxický, protože obsah komponentů ve skutečnosti není vyšší než v obyčejné vodě.

Léčebná nabitá voda skvěle pomáhá při dermatitidě, porážce, neléčených zraněních, proleženinách, popáleninách, psoriáze, žaludečních vředech, zánětu spojivek, ženských nemocích a řadě dalších nemocí, jejichž původci jsou patogenní mikroorganismy.

Kvalita vzduchu

Pokud žijete v lokalitě s velkým množstvím zeleně, máte velké štěstí. Jeden hektar jehličnatého lesa vypustí za dvacet čtyři hodin do atmosféry čtyři kilogramy prchavých organických látek, jeden hektar listnatého lesa dva kilogramy. Při regulaci skladby mikroflóry vzduchu hrají důležitou roli fytoncidy: mají pozitivní vliv na zdraví.

Čistý vzduch nasycený vzdušnými ionty je sám o sobě baktericidní. Je jasné, že z tohoto hlediska by bylo nejlepší bydlet v Alpách, ale to si málokdo může dovolit. Alexandr Čiževskij vytvořil speciální ionizátor (v Rusku se mu říká *Čiževského lustr*), který umí uměle vyrábět vzdušné ionty. Vzduch se nabije vzdušnými částicemi a kromě toho se očistí od prachu a mikrobů. Takto upravený vzduch je kouzelně léčebný, téměř jako horský. Já osobně jsem si pořídil největší existující model Čiževského ionizátoru a nabíjím si v pracovních vzduch vzdušnými ionty. Po půlhodině až půldruhé hodině ionizace se k podlaze snese vrstva prachu, která se předtím nacházela v místnosti, a hned se mi snáze dýchá.

Ionizátory se prodávají v různých provedeních – od stolních lampiček (například jako glóbus) po závěsné jako ozdobné lustry. Přístroj doporučuji chronicky nemocným lidem a onkologicky nemocným pacientům.

Závěr. Parazitě nemají rádi silnou imunitu a očistěný, normálně fungující organismus, kvalitní, přiro-

zenou stravu, fytoncidy a jedy, vysokou teplotu uvnitř organismu, dehydrataci, zvýšenou kyselost ani ultrafialové paprsky. Stačí, abyste se o sebe začali správně starat a vytvořili si uvnitř organismu odpovídající podmínky a úspěšně se vyléčíte z jakýchkoli parazitů i z jejich konečného strašlivého stadia – rakoviny.

Prostředky na zvýšení imunity

Přikládám krátký seznam prostředků na zvýšení imunity, očistění organismu a normalizaci jeho funkcí.

1. Jelikož už víme, jakými prostředky si posílíme imunitu, tak jen zopakujeme zkratce to nejdůležitější:

- stabilní dobrá nálada, absence negativních myšlenek, emocí a prožitků
- očištěný organismus
- plnohodnotná přirozená strava
- užívání prostředků stimulujících imunitu

2. Normální fungující a čistý organismus budeme mít za předpokladů, budeme-li dodržovat následující principy:

- správné stravování, hojná šťavná strava, pární lázně
- úplný nebo částečný program očisty organismu (tlustého střeva, jater, tekutin, ledvin, dutiny ústní, vedlejších nosních dutin, nosohltanu, kloubů a dalších)
- hladovění v různých obměnách: ve dnech eka-daši, čtyřadvaceti, šestatřiceti a dvaatřiceti-hodinové hladovění, střednědobé sedmidenní až

patnáctidenní hladové kúry, dlouhodobé tři až šestiměsíční hladovění, urinové hladovění, suché hladovění

- specifické dýchání, při kterém se akumuluje kyslíčnick uhlíčitý podle A. Strelnikové nebo K. P. Butjka²⁶, jóga
3. Plnohodnotná přirozená výživa předpokládá:
- stravování založené na individuální konstituci
 - stravování, které počítá se specifiky trávicí soustavy konkrétního člověka
 - stravování, složené z přírodních produktů vypěstovaných v lokalitě, kde člověk žije
 - častou konzumaci produktů se zvýšeným obsahem biologicky aktivních prvků
4. Užívání fytoncidů a jedů zahrnuje:
- k léčbě a do potravy se užívají pouze přirozené produkty, fytoncidy a preparáty z nich (šťávy, odvary a výtažky z rostlinných surovin)
 - jedovaté rostliny a další prvky podle speciálních schémat a receptů s ohledem na konkrétní onemocnění, jeho lokalizaci a celkovou sílu organismu
5. Léčba s využitím vysokých teplot předpokládá:
- procedury v páře
 - užívání koření, které rozechřívá organismus a zároveň má fytoncidní vlastnosti (dále stimuluje imunitu)
6. Využívání dehydratace organismu má za následek:
- vzniká mírná konkurence mezi organismem a parazity kvůli vodě, napomáhá tomu odpovídající strava a hořké potraviny

- léčebná dieta podle Johanna Schrotha²⁷
- suché hladovění

Poznámka: výběr metody léčebné dehydratace závisí na celkovém stavu organismu, potenciálu životních sil, věku, individuální konstituci nemocného a druhu nemoci.

7. Zvýšení kyselosti v organismu – pro parazity krajně nepříhodného prostředí – předpokládá:

- hromadění kyslíčnicku uhličitého v organismu různými dýchacími metodami, například podle A. Strelnikové, K. P. Butějka, jogínskými praktikami a dalšími
- tvorbu kyselého prostředí v organismu při hladovění (jednorázové nebo opakované)
- dodržování Bolotovovy nebo Schrothovy diety
- užívání „živé“ a „mrtvé“ vody, které se získávají při elektrolýze
- urinoaterapii

Každý si může vybrat metody, které mu nejvíce vyhovují, a vytvořit si z výše uvedených prostředků vlastní program na míru. Je třeba přihlídnout k tomu, jaký druh parazitů vás trápí, v jakém stadiu je vaše onemocnění a jaké máte individuální zvláštnosti.

Dodatečné rady a doporučení k antiparazitární léčbě

- *Teplotu uvnitř organismu* vědomě zvýšíte prostředky s pálivou a ostrou chutí. Ostré jídlo má lepší chuť, zastavuje svědění, ničí hlísty a působí jako antiseptikum. Aktivuje proces vylučo-

vání hlenu a hlenovitých produktů odpadu z organismu, otevírá cévy a uvolňuje ucpaná místa. Příliš mnoho ostrosti však také škodí, především osobám s individuální konstitucí žluči v suchém a horkém počasí.

- *Užívejte potraviny s jasnou pálivou chutí:* hřebíček, zázvor, hořčice, červená paprika, cibule, česnek a křen.
- *Dehydratace organismu* (mírně) dosáhnete při konzumaci hořkých pochutin, při obyčejném nebo suchém hladovění a při dietě, založené na umírněném příjmu tekutin.
- *Hořká chuť* vyplavuje z těla toxiny, zabíjí hlísty a má baktericidní účinky. Působí proti horečce, snižuje žár v těle a podporuje vstřebávání toxinů, které se tvoří v tukové hmotě, kostní dřeni, lymfě, potu, moči a stolici. Nadbytek hořké chuti však může mít i negativní následky, a zejména se to týká osob s individuální konstitucí větru ve studeném zimním a větrném počasí.
- *Mimořádné hořké prostředky:* pelyněk – všechny druhy, hořec.
- *Kyselé prostředí v organismu* je pro život většíny parazitů krajně nepříhodné. Kyselost v těle spolehlivě zvyšuje hlad a urina.
- *Hladovění* odhlehne organismus a okyseluje jeho vnitřní prostředí, aktivuje imunitu, převádí nemoc z chronického stadia do akutního a vyhání infekce z nedostupných zákoutí těla (důkazem je hnisavý výtok).

- *Vlastní urina* působí jako oksylichovadlo a homeopatikum. Nejsilnější oksylichovací schopnosti má *novorozenecká urina*.
- *Ionty stříbra a mědi* ve vodě zabíjejí mikroby i další patogenní organismy. Zbavují tělo nákažy a léčí je z nemocí způsobených patogenními tvory.

Tím jsme podrobně probrali teorii o parazitech i postupy, jak s nimi bojovat. Nyní raději přejdeme k praktickým postupům, jak si vyčistit organismus a zbavit se parazitů.

Čtvrtá kapitola

Praktické metody očisty organismu od parazitů

Existuje velké množství metod a prostředků, díky nimž se lidský organismus zbaví parazitů. Některé působí na organismus celkově, jiné jsou úzce specializované a působí jen na určité druhy parazitů. Je třeba mít na paměti, že každá léčebná metoda nebo prostředek má své klady a zápory. Já nyní čtenářům předkládám ty nejrozšířenější, efektivní, dostupné a neškodné metody, prověřené mnohaletou praxí.

Očista od parazitů podle Naděždy Semjonové

Naděžda Semjonova je uznávanou autoritou v oblasti detoxikace organismu a léčby parazitů. Organizuje vlastní léčebné kurzy a pro své posluchače sestavila dvoutýdenní očistný a ozdravný program zaměřený na likvidaci parazitů a toxinů z těla. Její očistný plán zde čtenářům předkládám s vlastními komentáři a vysvětlením.

Antiparazitární léčbu je třeba provádět souběžně s celkovou očistou organismu a dále je nezbytné přejít na správné stravování. Dvakrát denně se aplikují očistné klystýry, přičemž nevhodnější doba pro ně je mezi pátou a sedmou hodinou ráni a od osmnácté do devatenácté hodiny večerní. Očistný klystýr zbaví tlusté střevo toxinů, odpadních látek a vajíček hlístů, takže se v něm obnoví zdravé prostředí a mikroflóra.

Vodu na klystýr si připravte dopředu. Pokud máte možnost, použijte přírodní pramenitou vodu; pokud ne, převarujte obyčejnou vodu z vodovodu a nechte ji vychladnout. Na jeden klystýr budete potřebovat dva litry vody.

Naděžda Semjonova doporučuje, aby voda na klystýr měla pokojovou teplotu, tedy ohřátá na dvacet až dvadřacet stupňů Celsia. Je vhodné ji přikyselit polévkovou lžící jablčného octa či citronové šťávy, případně šťávou z brusinek, rakytníku, klikvy anebo šťávou z jiných čerstvých kyselých lesních plodů či ovoce, které by mělo pocházet z lokality vašeho bydliště. Na bičenky je nejlepší klikvová šťáva, protože je spolehlivě zabíjí. Ještě větší účinnosti klystýru dosáhnete, pokud do něj přidáte čajovou lžičku kuchyňské soli. Takový klystýr blahodárně působí na sliznici a léčí její poškození od hlístů (když se odlepí od stěn, způsobuje to drobné ranky).

Nepoužívejte však žádné umělé prostředky okyselování. Při častém klystýrování se mohou objevit otoky, ale sůl tyto projevy našťěstí odstraňuje.

Klystýr si zaveďte klasickým způsobem a obsah chvíli podržte ve střevech: aby se střeva zevnitř dobře promyla, na to stačí dokonce minuta nebo dvě.

Po klystýru si několikrát zajděte na toaletu, střeva zapracují sama. Poslední dávka vyteklého obsahu bude pravděpodobně plná slizu, protože se z těla budou vyplavovat plísňe, houby a velcí parazité.

Na klystýry se také velmi hodí křemíková voda, kterou je třeba taktéž připravit dopředu. Do většího smaltovaného kbelíku nalijte sedm až osm litrů vody a na dno položte černé křemíkové kamínky. Vhodné jsou takové, které při tření o sebe jiskří a vydávají specifický zápach. Naděžda Semjonova doporučuje černý křemík organického původu a malé kamínky: čím jsou menší, tím větší je styčná plocha s vodou a tím větší množství užitečného křemíku se vyloučí. Voda se nechá vyluhovat dva dny (můžete klidně i týden, bude mít mimořádné léčivé schopnosti) a mezitím se strukturalizuje, nasatí křemíkem a očistí. Na dně kbelíku se usadí pěticentimetrová až desetimetrová vrstva usazenin, proto se užívá voda jen z horní části. Opatrně ji slijte a využijte na klystýr. Spodní část vody vylijte a kusy křemíku důkladně očistěte pod tekoucí vodou, načež je můžete zalít čerstvou vodou, nechat odstát a připravit další klystýr. Křemíková voda si uchovává své léčebné vlastnosti neomezeně dlouho, ovšem měla by se uchovávat v uzavřené skleněné nádobě při pokojové teplotě.

Po tomto krátkém vstupu přejdeme bezprostředně k metodám očisty organismu od parazitů.

První etapa odčervení

Vztahuje se na kulaté červy a tasemnice, ale působí i na některé prvoky. Provádí se tři dny a ve třech krocích.

První krok. Jde o prostředek prověřený staletími: výtažek z pelyňku hořkého. Popíjí se sto mililitrů dvakrát denně, ráno a večer, před jídlem a na lačný žaludek.

Příprava výtažku: jednu polévkovou lžici hořkého pelyňku zalijte dvěma sty mililitry vřelé vody, nechte dvacet až třicet minut odstát a sceďte.

Neúčinnější složkou je pelyňková silice, jejíž součástí je alkaloid *thujon*. Pracujte s ním opatrně, neboť je to silný halucinogen, který dráždí vegetativní nervovou soustavu a způsobuje křeče a halucinace. Paralyzuje nervovou soustavu hlístů a ti pak vycházejí z organismu ven. Komplexně působí na celou skupinu kulatých červů a tasemnic a také na parazity i prvoky.

Varování! V žádném případě to s pelyňkem nepřehánějte, neužívejte vysoké dávky a neholdujte mu příliš dlouho. Děti, starci a osoby s konstitucí větru by se měli léčit obzvlášť opatrně.

Druhý krok. Stejný roztok působí i na lamblie v játrech. Našťěstí se pacienti s tímto parazitem mohou vyléčit.

Třetí krok. V těchto třech dnech léčby pořádně prožeňte také roup. Navečer si připravte česnekový výtažek: rozmělněte jeden nebo dva česnekové stroužky, zalijte je horkou vodou, nechte celou noc vyluhovat

a ráno přípravek přecedte skrze gázu (a pokud budete sbírat opatrně, nemusíte jej ani cedit). Gumovým přístrojem (zvaným balonek) zaveďte česnekový klystýr do konečníku. Tento miniklystýr se provádí před samotnou očistou.

Druhá etapa odčervení

Po uplynutí pěti dnů můžete přistoupit ke druhé etapě odčervení, trvající pět až sedm dní. Prostředky používané v této etapě zlikvidují veškeré cizopasníky od mikroparazitů až po velké hlísty, jako je například škulovec široký dosahující délky dvaceti metrů.

Při léčbě se používají dýňová semínka a výtažky z rostlin se silnými fytoncidními vlastnostmi. Připravte se k léčbě dopředu a v předvečer zahájení procedury si naloupejte dýňová semínka – ovšem opatrně, aby se pod bílou horní pevnou slupkou zachovala neporušená jemná zelená vrstva. Měli byste takto získat tři sta gramů loupáných semen. Večer si připravte bylinkový výtažek z těchto komponentů:

- jedna čajová lžička heřmánku
- jedna čajová lžička dubové kůry
- jedna čajová lžička řešetlákové kůry
- jedna polévková lžice květů vratiče

Bylinkovou směs nasype do termosky, přelijte půl litrem vřelé vody a dejte na noc vyluhovat. Ráno snězte na lačný žaludek tři sta gramů loupáných dýňových semínek, které musíte dobře rozkousat, a zapijte je výtažkem ze čtyř výše uvedených bylinek. Po dvou hodinách vypijte solné projímadlo – třicet gramů hořké soli rozpuštěných ve sto mililitrech vody. Asi hodinu po užití projímadla si zaveďte očistný klystýr, který

v závislosti na svém zdravotním stavu dvakrát nebo třikrát zopakujte.

Při tomto kroku se pomocí dýňových semínek zbavíte tasemnic. Rostliny s trpkou chutí (dub, heřmáněk) zbavují organismus mikroparazitů. Je to dvojitý útok na cizopasníky, kteří přímo nesnášejí ani květy vratiče (utečou před nimi všichni hlisti, kteří ještě v organismu zůstali, a také všichni prvoci), ani řešetlákovou kůru, která zlepšuje fungování střev a zrychluje vylučování zabitých parazitů z těla. Mrtvá a paralyzovaná těla parazitů je třeba rychle vyvést z těla a tomuto účelu napomůže solné projímadlo a klystýry.

Třetí etapa odčervení

Došli jsme ke třetí a závěrečné etapě očisty, která se zaměřuje na játra. Mimochoodem tento orgán představuje pro parazity nejméně chutné sousto: usazují se zde v obrovských počtech. V předchozích krocích odčervení jsme si pročistili játra prostřednictvím krve. Nyní je třeba pročistit játra, žlučové a žlučník – žlučič. Jako neefektivnější je doporučována očista s využitím olivového oleje a citronové šťávy. Zdravá žluč je alkalická a má baktericidní vlastnosti, takže zničí veškeré oslabené parazity, kteří ještě někde v organismu po dvou předcházejících etapách odčervení zůstali.

Varování! Naděžda Semjonova během bádání zjistila, že odčervení oslabuje sliznici střev a ta je pak mimořádně citlivá. Proč? Od výstelky střev se odtrhávají desítky, stovky, tisíce a možná miliony parazitů všech druhů a typů, kteří byli k ní a k průtokům žláz přisátí, střevní bičenky, lamblie, motolice kočičí a hlisti všech velikostí, po nichž na sliznici zůstává

spousta maličkých ranek. Není doporučováno čistit játra bezprostředně po druhém kroku odčervení, aby měl organismus dost času na obnovu střevní sliznice. To vyžaduje sedm až čtrnáct dní, během kterých jezte potravu, jež na jednu stranu napomáhá obnovit sliznici a na druhou stranu působí na parazity. Nejvhodnější jsou čerstvě vymačkané zeleninové šťávy, zejména mrkvová smíchaná s řepnou, okurkovou, paprikovou a dalšími. Mimo sezonu, kdy čerstvá zelenina není, pijte bylinkové odvary, které blahodárně působí na sliznici trávicího traktu.

Naděžda Semjonova dále doporučuje následující odvar: přelijte jednu polévkovou lžící sušených kopřiv vařící vodou v objemu jedné sklenice a povařte patnáct minut na mírném ohni. Nechte půl hodiny odstát a užívejte dvě až tři lžičky třikrát denně.

Jeden až dva týdny po ukončení druhé etapy odčervení přichází na řadu klasická očista jater. A tu je možné uměle posílit, například silně fytoncidním olejem. Takový je hořčičný olej anebo jeho náhražka, již získáte rozmícháním jedné čajové lžičky hořčičné prášky ve dvou stech mililitrů olivového, případně slunečnicového oleje. Je to skvělá antiparazitární směs, která navíc ohřívá organismus, což je přesně to, co potřebujete. Nebojte se užívat citrony nebo alternativně kyselí lesní plody z lokality vašeho bydliště (klíkva, angrešt).

Pro posílení antiparazitárního účinku proveďte dvojitou očistu jater, nicméně tento postup je vhodný pro ty, kdo mají s čištěním jater zkušenosti a věří ve své síly.

Upozornění! Ukončili jste tři etapy odčervení organismu. Někdy to však nestačí a celou proceduru je třeba po nějaké době opakovat. Někteří hlisti totiž během léčby přejdou do klidového stadia, v němž chvíli setrvávají, a po nějaké době se znovu probudí, opět v aktivovaném stavu; tomu se říká *recidiva helmintózy*. Druhý léčebný cyklus můžete zahájit nejdříve osmnáct až dvacet dní po ukončení prvního a v případě nutnosti po stejné době přistupte ke třetímu a čtvrtému.

Úplný cyklus vypuzení parazitů trvá od čtyřiceti do devadesáti dnů. Tyto termíny nejsou náhodné, nýbrž vyplývají z periodicity vývoje parazitů. Tak například u roupů činí úplný cyklus vývoje dvacet až třicet dní, u škrkavek sedmdesát až devadesát dní a u vlasovek sedmdesát dní.

Ve druhém cyklu odčervení proveďte třetí etapu (očistu jater) bezprostředně po druhé etapě, protože nyní už jednotýdenní až dvoutýdenní přestávka na regeneraci sliznice není potřeba. Každý člověk by se však měl řídit především tím, jak se sám cítí.

Prevence. Ukončili jste celý cyklus odčervení, ale musíte mít na paměti, že je třeba organismus udržovat čistý bez parazitů, a proto je nezbytné pravidelně provádět preventivní opatření. Naděžda Semjonova doporučuje užívat denně výluh z příslušných bylinek, který se pije jako čaj nejlépe ráno na lačný žaludek, nebo příslušné antiparazitikum.

Pět spolehlivých preventivních prostředků proti parazitům

- **Dýňová semínka.** Ze všech prostředků proti parazitům jsou nejméně škodlivá a nejlépe dostupná. Jsou povolena i těhotným ženám, způsob užívání jsme probrali již dříve.
- **Dubová kůra.** Dvě polévkové lžice dubové kůry přelijte dvěma decilitry vřelé vody, nechte čtyři až šest hodin vyluhovat v termosce, sceďte a pijte na lačný žaludek. Termosku doporučujeme proto, že se v ní voda nasytí fytoncidy lépe než v otevřené nádobě.
- **Bylinková směs.** Je vhodná pro osoby se ztíženou defekací, například s nedostatečnou nebo bolestivou. Pomůže jim bylinkový nálev ze dvou polévkových lžic řešetlákové kůry a stejného množství heřmánku, jež se zalijí dvěma sty mililitry vařící vody a nechají uležet dvě až čtyři hodiny v termosce. Pak se nápoj scedí a pije na lačný žaludek.
- **Šťovíkové listy.** V létě a na jaře si občas dejte na lačný žaludek několik listů šťovíku.
- **Anýzový výtažek.** Hodí se naopak pro zimní období. Obsahuje prchavé fytoncidy, které lehce pronikají skrze póry v kůži dovnitř organismu. Negativně působí na hlisty a vypuzuje je z organismu ven.

Základní hygienická pravidla

Velmi důležité je dodržovat pravidla osobní hygieny, udržovat v čistotě obydlí a připravovat jídlo v hygienických podmínkách.

- Před každým jídlem si umyjte ruce mýdlem.
 - Dbajte na čistotu kůže, každý den se sprchujte.
 - Alespoň jednou týdně si zajděte do páry a dobře se houbou nebo žinkou vydrbejte mýdlem. Pamatujte, že i ideálně čistá pokožka také odumírá, shlukuje se na povrchu kůže a tvoří vrstvu, která slouží jako podhoubí pro různé patogenní mikroorganismy.
 - Udržujte obydlí v čistotě. Nezapomínejte na ionizátor, který čistí vzduch a zbavuje jej prachu i bakterií.
 - V čistotě udržujte rovněž pracovní místo, oděvy, spodní prádlo a obuv.
 - Často doma i na pracovišti větrejte a nezavírejte okna před sluncem. Larvy a vajíčka některých červů pod přímými slunečními paprsky hynou.
 - Při práci si oblékejte oděv, který se hodí pro dané pracovní prostředí.
 - V průběhu léčby parazitů si denně měňte spodní prádlo, všechny oděvy zehlejte a důkladně vysávejte koberec, čalouněný nábytek i přehozy. V pokojích provádějte úklid namokro.
 - Léčit se musí kvůli možnému přenosu nákazy všichni členové rodiny.
 - Opatrně s domácími zvířaty! Neměla by se pohybovat v místnostech obývaných lidmi. Domácí mazlíčci bohužel představují semeniště parazitů.
- Nebudete-li dodržovat tato pravidla, hrozí vám po vyléčení opakovaná nákaza parazity.

Kontraindikace a varování! Některé antiparazitární metody směřují energii organismu dolů, napří-

klad klystýry nebo očista jater. Pelyněk zase posiluje životní princip větru v organismu. Tyto metody jsou přísně **zakázány těhotným ženám**, protože hrozí i samovolný potrat.

Během odčervení hynou ve střevěch, v krvi, lymfě i v jiných místech malí i velcí parazité. Ti, kteří jsou ještě živí, se při odčervovacím procesu podráždí, zvýší agresivitu a začnou vylučovat jedy, které otravují krev. Podíl toxických látek v organismu začne vzrůstat, což jej vyprovokuje k odvetné reakci. Nejprve se zvýší tělesná teplota, spalují se jedy a zvyšuje se obranná schopnost. Dostaví se průjem a toxiny začnou vycházet z organismu. Střevní sliznice začne být postižená a některá místa o sobě dávají znát bolestivými záchvaty, které bývají doslova k nevydržení. Nejsilnější bolest je ve slinivce břišní. Člověk je malátný a bolí ho hlava. To všechno jsou průvodní projevy odčervovacího procesu a očistné ozdravné krize, jichž není třeba se lekat, neboť po ukončení léčby samy odezní.

Organismu můžete pomoci, aby se rychle zbavil odpadu, parazitů a jejich toxinů. Pijte denně několik sklenic horké vody s citronovou šťávou, protože zneškodňuje toxiny a vylučuje je z těla. Doporučuji také čerstvé vymačkané šťávy z ovoce a zeleniny, především mrkovou, čistou nebo smíchanou s jablečnou či řepnou.

Jak ochránit sliznici

Důležitým cenným prostředkem při léčbě je jedlá hlína – kaolinit. Střevní sliznice, poraněná přísavkami hlístů, se jí potáhne a ochrání ji před působením trávicích šťáv.

Bud'te ke sliznici šetrní a při léčbě antihelmintiky užívejte léčebné bylinky s ochrannými vlastnostmi: jednu polévkovou lžičku sušených kopřivových kořenů zalijte jednou sklenicí vřelé vody a nechte patnáct minut vařit na mírném ohni. Užívejte dvě až tři polévkové lžičce třikrát denně.

Příklad č. 3:²⁸

Je mi jednapadesát let a měla jsem chronickou gastritidu se zvýšenou sekrecí, vegetativní dystonií, artritidu kloubů na pravém chodidle a těžkou hypertonií. Ve výčtu bych mohla pokračovat strumou čili zduřením štítné žlázy s eutyreózou a nemocemi srdce. V levé ledvině jsem měla kámen o velikosti čtyři desetiny centimetru.

Po měsíční ozdravné kúře jsem zaznamenala následující změny. Před léčbou podle Semjonové jsem si pročistila střeva a na jejích kurzech jsem začala s odčervěním. Vyšly ze mne jakési dlouhé, asi třiceticentimetrové bílé nitě, tlusté tak tři milimetry, a pak ještě další cary a útržky. Po dvoudenním hladovění a jednom dni o suchém hladu jsem navíc vyloučila cosi prapodivného, připomínajícího širokou stuhu, o délce dvaceti centimetrů a šířce dva milimetry a k tomu chuchvalce a kuličky velké jako hrách, které měly na jedné straně prohlubeň. Bolesti v žaludku a pálení žáhy ustaly.

Následovala další očista jater a po ní další a další vypuzené svinstvo: první den čtyřicet devět kamenů zelené barvy a na druhý den osm kaminků o velikosti hrachu. V těle jsem cítila nepoznanou lehkost, upravil se mi krevní tlak a z ledvin vycházel písek a vločky. Bolelo to. Málo jsem močila, a proto jsem pila odvar

z měsíčku, po němž mi moč zesvětlela a začala vytékat v normálním množství.

Zcela jsem vyloučila z jídelníčku maso a musím říct, že mi vůbec nechybí, prostě je nechci jíst.

Léčba hlístů podle Tatány Abramovské

Tatána Abramovská vede v Taganrogu léčebné kurzy, neboť má v boji s parazity velké zkušenosti. Některé její metody zde čtenářům předkládám.

Příprava k léčbě

Jako první krok je třeba organismus změkčit a vyléčit nemoci, které by mohly bránit antiparazitární léčbě a očistným procedurám: k těmto nemocem patří hemoroidy, kýla, žaludeční vředy a peptické vředy. Doporučovány jsou olejové a mléčné miniklystýry ze sta mililitrů teplého mléka a dvaceti gramů obyčejného nebo přepuštěného másla, do nějž se přidávají další přísady, kupříkladu sůl nebo zázvor. Při výběru přísad se řiďte individuální konstitucí a aktuálním zdravotním stavem.

Příprava trvá v průměru týden a během ní můžete začít antiparazitární léčbu lihovou tinkturou z vnitřních membrán vlašských ořechů. Ručně rozmělněte jednu sklenici membrán nebo je rozemelte v mlýnku na kávu na prášek a zalijte sklenicí vodky. Nechte čtyřadvacet hodin odstát a ráno užívejte na lačný žaludek: první den pět kapek, druhý den deset kapek a třetí den dvacet kapek, které berte další tři týdny.

urinový klystýr, ze mne vyšlo kolem desítky škrkavek a ve čtrnáct hodin po očistném klystýru s citronem další dvě.

Měsíc po ukončení očisty střev mne zaskočil silný průjem a k tomu mi vyskočily horečky do osmařiceti celých dvou desetin stupňů. Sužovaly mne nesnesitelné bolesti hlavy. Stále jsem si zaváděla klystýry a pila urinou. Navečer se všechno uklidnilo.

Nyní si pravidelně proplachuji nos urinou a dvakrát denně jim křen s citronem. Měla jsem příšernou rýmu, celé dva dny mi z nosu bez přestání tekla hlen.

Po ukončení veškerých ozdravných metod a po vtrpění všech martyrií jsem dosáhla těchto výsledků: bolesti hlavy už mne netrápí, zhubla jsem o patnáct kilogramů, nejsem tak často unavená a obecně se cítím mnohem lépe.

Příklad č. 5:

Je mi sedmapadesát let a jsem lékařka. Z nemoci jsem měla chronickou gastritidu s nulovou kyselostí, cholecystitidu, pankreatidu, chronickou hepatitidu, pylonefritidu, thyreoiditu a hemoroidy.

Po měsíčním ozdravném programu proběhly tyto změny: ustaly bolesti v oblasti žaludku, zmizely rušivé projevy ve střevech, mám lepší náladu a vytrácí se i deprese. Po očištění jater ze mne vyšlo hodně pisku a hlísti, například kočičí motolice.

Metodika antiparazitárního léčení podle Huldy Clark

Hulda Clark zkoumala pacienty s onkologickými chorobami a odhalila, že mají organismy zaneseny velkým množstvím nečistot a parazitů. Prozkoumala tisíce případů a dospěla k závěru, že devadesát procent chronických onemocnění způsobují dvě příčiny: parazité a ekotoxiny (toxiny ze životního prostředí, které se dostaly dovnitř organismu, neplést s exotoxiny!). Nastává tedy otázka: jak efektivně čistit organismus od parazitů a ekotoxinů?

Podle doktorky Clark existují tři zázračné prvky, které při vnitřním užití čistí organismus od hlístů i jejich vajíček a pomáhají při léčbě rakoviny. Jaké to jsou prvky? Zelené slupky vlašských ořechů, pelyněk a semena hřebíčku.

Antiparazitární recepty

Očista od parazitů elixírem Trojčátka

Doktorka Clark doporučovala k léčbě tři druhy rostlin, jež jsou spolehlivými zabijáky většiny parazitů, virů i bakterií. Používají se takto: z nezralých slupek černého vlašského ořechu se připraví koncentrovaná tinktura, k níž se přidává pelyněk a prášek hřebíčku. Souběžný příjem všech tří komponentů má komplexní působnost: zabijí v organismu dospělé parazity, jejich larvy a vajíčka i patogenní mikroorganismy a plísně.

Tinktura z černého vlašského ořechu

První den – přidejte jednu kapku tinktury do půl sklenice vody (asi sto mililitrů) a vypijte ji, nejradyji na lačný žaludek před jídlem. Doktorka Clark doporučuje pít po douškách během patnácti minut.

Druhý den – dvě kapky v půl až celé sklenici vody.

Třetí den – tři kapky v půl až celé sklenici vody.

Čtvrtý den – čtyři kapky v půl až celé sklenici vody.

Pátý den – pět kapek v půl až celé sklenici vody.

Šestý den – dvě čajové lžičky v plné sklenici vody.

Po každém smíchání tinktury a vody vyčkejte asi patnáct minut. S takovýmto dávkováním v těle zahynou všichni parazité ve všech stadiích vývoje včetně parazitů usazených ve střevech a na dalších nedostupných místech.

Neprilévejte tinkturu do horké vody, protože tím se níží její účinnost. Tinkturu nikdy nezapijte, to by vynulovalo veškerý ozdravný efekt. Je-li vaše tělesná hmotnost vyšší než sedmdesát kilogramů, užijete dvě a půl lžičky léku; pokud převyšuje sto kilogramů, pak užijete tři lžičky.

Jako profylaktikum proti parazitární nákaze užijete dvě čajové lžičky tinktury rozpuštěné v padesáti mililitrech vody týdně. Chcete-li tinkturu užívat jako lék, stačí stejné dávky, ovšem častěji – dvakrát denně po dobu pěti dnů. Dále užijete dvě čajové lžičky jednou denně po celý rok.

Důležité upozornění! Členové rodiny a přátelé by měli užívat dvě čajové lžičky každý týden, aby vás opakovaně nenakazili. Mohou totiž být nositeli nákazy

a přenašeči střevních parazitů, přestože se u nich nákaza neprojevuje. Zejména se to týká těžce nemocných lidí.

Kúra s pelynkem rozemletým na prášek

První den: špetka prášku před jídlem, zapijte vodou.

Druhý den: čtvrtina čajové lžičky prášku před jídlem, zapijte vodou.

Třetí den: třetina čajové lžičky před jídlem.

Čtvrtý den: polovina čajové lžičky.

Dávky stejným způsobem nadále zvyšujte až do čtrnáctého dne, kdy se dostanete k objemu poloviny polévkové lžice. Nemusíte ji užívat najednou, můžete si toto množství rozložit na dvě nebo tři dávky před jídlem. Po dobu šesti dní užijete polovinu polévkové lžice denně a potom stejné množství jednou týdně.

Hulda Clark doporučuje užívat týdenní dávku (půl polévkové lžice) najednou. Je ovšem třeba rovněž přihlídnout k individuální konstituci člověka. Poznávejte, jak na léčbu Trojčátkem váš organismus reaguje, a podle toho si zvolte dávkování na míru.

Pelyněk v prášku je důležitý proto, že prochází celým trávicím traktem. Pelynkový výtažek se totiž vstřebává už v žaludku a střevech a do tlustého střeva se nedostane. Sušený pelyněk prochází celým trávicím traktem a při cestě působí na parazity.

Hřebíček

Mletý hřebíček v prášku je nesmírně pálivý; jeho fytoncidy díky tomu spolehlivě ničí všechny možné parazity a aktivují teplotorné schopnosti organismu i jeho imunitu.

Hřebíčkový prášek páli jen v dutině ústní, v žaludku střevěch jej necítíme. Zato cítíme, jak se organismus příjemně rozechívá a způsobuje nám žár ve tváři a kolem nosu. Tyto pocity však brzy zmizí.

První den: užijte pětinu čajové lžičky třikrát denně před jídlem.

Druhý den: užijte čtvrtinu čajové lžičky třikrát denně před jídlem.

Třetí, čtvrtý, pátý, šestý, sedmý, osmý, devátý a desátý den: užijte třetinu čajové lžičky třikrát denně před jídlem.

Po desátém dnu: berte jednu čajovou lžičku jednou za týden.

Nejprve musíte absolvovat léčbu se třemi výše uvedenými komponenty a dále preventivně týdně užijte „smrtící“ antiparazitární dávky po celý život. V případě nutnosti můžete antiparazitární kúru opakovat. Těžce nemocní ji mohou provádět už po týdnu nebo dvou, při lehčích nemocích zvolte četnost léčebných kúr podle vlastního zdravotního stavu.

Skutečných výsledků dosáhnete jen tehdy, pokud se budou léčit všichni členové rodiny souběžně. Chlamydie se šíří polibky, plísňe při dotecích a podávání rukou a vajíčka hlístů při hlazení psů a koček. Zvířata je rovněž nutné léčit, jinak se nákaza bude stále vracet. Doktorka Clark dále doporučuje, aby osoby s těžkou chronickou nemocí nechovaly domácí zvířata, a pokud nějaké mají, aby je daly dočasné jinam, dokud členové rodiny neukončí léčbu.

Ve všech případech, kdy lidé po léčbě porušili pravidla diety a začali znovu jíst nedovařené maso, ryby,

konzervy nebo polotovary, se vrátily symptomy nemoci, a tudíž i parazitů.

Jak připravíte samostatně tři komponenty na elixír Trojčátka:

- Tinkturu ze slupek vlašských ořechů připravíte tak, že patnáct slupek rozmělníte nadrobno, zalijete půl litrem lihu a necháte na světle třicet dní vyluhovat. Pak ji přeneste na temné místo. Ořechy jsou nejlepší takové, které právě uzrály a ještě visí na stromě anebo se právě utrhly. Jejich zelená slupka se hodí k přípravě tinktury nejvíce, protože obsahuje hodně jodu. Neseženete-li tyto slupky, užijte Lugolův roztok, což je jod s jodidem draselným. Užívá se pět až deset kapek na padesát až sto mililitrů vody.
- Pelyněk skvěle čistí organismus od parazitů počinaje mikroorganismy a konče velkými hlísty. Pelyněk se užívá vždy jen zralý. Sbírají se listy a plody, nejlépe ve tvaru kuličky, a pak se suší a drtí. Užívají se v suchém stavu jako prášek a zapíjejí obyčejnou vodou. Dávka na jedno užití je dvě stě až tři sta miligramů (polovina čajové lžičky).
- Třetím komponentem Trojčátka jsou semena hřebíčku. Obyčejná semena, která se prodávají pro kulinářské účely, je třeba před použitím rozmělnit. Na jeden příjem stačí pět set miligramů, což odpovídá velikosti hrášku. Dávky se zvyšují postupně: první den jedna dávka, druhý den dvě a od třetího po desátý den

se užívají třikrát denně. Prášek hřebíčku se bere před jídlem. Dále se preventivně po celý rok užívají tři menší dávky jednou týdně.

Doktorka Clark doporučuje užívat všechny tři složky Trojčátka najednou – tinkturu ze slupek vlašských ořechů, pelyněk i hřebíček. Pokud některý komponent postrádáte, začněte klidně bez něj, já osobně jsem začínal jen s pelyněkem a hřebíčkem bez tinktury.

S elixírem Trojčátka si efektivně očistíte organismus od všech druhů parazitů a hnisavých infekcí. Je to úžasný doplněk k dalším ozdravným metodám – správnému stravování, hladovění, otužování, pohybovým aktivitám, urinoaterapii a práci s vlastním vědomím. Jak ukázala praxe, běžné ozdravné prostředky nejsou proti parazitům a hnisavým infekcím dostatečně účinné, ale Trojčátka nebo alespoň pelyněk s hřebíčkem se s tímto úkolem vypořádávají skvěle.

Hulda Clark dále zjistila, že parazité sami o sobě nemohou vyvolávat rakovinu a očištěný organismus je sám zabije. Něco jiného je, má-li člověk organismus znečištěný. Parazité totiž vyhledávají právě tato nečištěná a zanesená místa, snaží se do nich dostat a v nich se pak rozmnožují. A to jsou dva faktory vzniku rakoviny: znečištění plus parazité.

Co všechno znečišťuje organismus a zamožuje jej toxiny? Kromě nevhodné stravy to mohou být i běžné předměty v domácnosti, obaly potravin a další látky. Zvýšené nebezpečí představují plastové láhve, protože se v nich vyskytuje propylen a benzol, různé deodoranty a další kosmetické přípravky, pleťové vody, a dokonce i zubní pasty, dále hliníkové nádoby, freony a naftalín.

Tělo se zbaví toxinů a všech škodlivých látek při hladovění. Pomůže alespoň dvoudenní či třídenní, ale nejlepší je sedmidenní až čtrnáctidenní. Organismus se očistí od toxinů a produktů odpadu všeho druhu na buněčné úrovni. Parazité jsou zbaveni prostředím vhodného pro svou existenci. Navíc se hladovění skvěle kombinuje a doplňuje s léčbou Trojčátkem. Tyto dvě metody všem vše doporučuji. Dále krátce popíši základní pravidla hladovění.

Kontraindikace: Těhotné ženy musejí být při léčbě velmi opatrné, doporučuji snížit dávky uvedené pro dospělé třikrát až pětkrát a v poslední třetině těhotenství raději úplně vysadit.

Ruská varianta elixíru Trojčátka

Doktor Valerij Ivančenko rozpracoval ruskou variantu elixíru Trojčátka.

Obsahuje rovněž pelyněk v prášku a hřebíček, ale namísto tinktury z vlašských ořechů používá vratič obecný (*tanacetum vulgare*) v prášku, který se bere denně v množství tři gramů, ale maximálně jeden gram najednou. Všechny tyto komponenty podporují vylučování šťáv, hlístů a mikrobů a mají antiseptický i antipyretický účinek. Pro pelyněk platí dávka jednoho gramu za den, ale jen dvě stě až tři sta miligramů najednou; pro koření z hřebíčku dávka jednoho a půl gramu denně, ale jen půl gramu najednou.

Nejllepší je si vzít všechny komponenty najednou. Naplňte jimi prázdnou kapsli od léků a tu polkněte.

Kapsle se někdy prodávají v lékárnách prázdné nebo si kupte nějaké velmi levné léky, obsah vyměňte a udelejte si vlastní kapsle. Není to ale nutné, stačí užít prášek bez kapslí a zapít jej vodou.

Varování! Elixír Trojčátka nedoporučuji pacientům s žaludečními a peptickými vředy a gastritidou. Také osoby s vysokým krevním tlakem by měly být opatrné a neustále si kontrolovat hodnoty tlaku, protože hřebíček jej mírně zvyšuje. Léčbu nezačínajte při menstruaci, protože uvedené komponenty posilují výtok krve. Těhotným ženám je léčba zakázána, hrozi samovolný potrat.

Ruská varianta elixíru Trojčátka se užívá následovně:

První den: jedna kapsle půl hodiny před jídlem.

Druhý den: dvě kapsle, jedna před snídaní a druhá před obědem.

Třetí den a dále celý týden: tři kapsle během dne, před snídaní, obědem a večerí.

Pak užívejte jednu dávku Trojčátka týdně po celý život.

Detoxikace pelyňkem podle A. I. Afanasjeva

Pelyněk si připravte o novoluní, prohněte jej rukama a prosijte. Bylinku polykejte suchou. Zbylé neproseté bylinky užíjte k přípravě napařeného pelyňku

do klystýrů, výplachů, očních, ušních a nosních kapek nebo na kloktání.

Upozornění: Vnitřně je nutné užívat nikoli odvar, ale právě suché bylinky: to aby prošly celým trávicím traktem a léčily vnitřní postižená místa. Pelyňkový odvar se totiž vstřebá v tenkém střevě a do tlustého se nedostane. Zabaťte pelyňkový prášek do chlebové střídy a polykejte; pro lepší chuť chleba namažte marmeládou, zavařeninou nebo medem.

Dětem se doporučuje méně hořký cívárový pelyněk. Přidává se do polévky, kaši a dalších pokrmů.

Na pelyněk si musíte zvykat postupně. Naučte svůj organismus přijímat pelyňkovou léčbu.

- První den: položte si na jazyk jeden suchý kvítek, rozmělněte jej se slinami a polkněte; můžete zapít vodou. Opakujte během dne několikrát, vždy po dvou hodinách.
- Druhý den: proveďte stejný postup se dvěma kvítky a po čtyřech dnech dávku zvýšte na obem špičky čajové lžičky.
- Od pátého po čtrnáctý den užívejte pelyněk čtyřikrát denně: třikrát před jídlem a po čtvrté před spaním. Osoby s konstitucí větru mohou očistnou kúru prodloužit až na třicet dní a dávku zvýšit na čtvrtinu až třetinu čajové lžičky (ale nehodí se to pro osoby s konstitucí větru).

Je možné pelyněk rozkousat a chvíli povalovat v ústech, aby se dezinfikovaly zuby, dásně a dutina ústní. U některých osob může docházet ke stírání zubní skloviny, což svědčí o předráždění principu větru. Po ukončení kúry se sklovina zase obnoví.

Očistnou kúru kombinujte s klystýry: začněte s nimi druhý den a pokračujte po celý týden. Večer si zaveďte větší klystýr ze dvou litrů vody, do nichž přidejte půl litru teplého spařeného pelyňku (dvačtyřicet až třiačtyřicet stupňů Celsia). Jakmile se střeva vyprázdní, hned si zaveďte druhý miniklystýr z padesáti až sta mililitrů pelyňkového odvaru; měl by zůstat ve střevě přes noc, a tím na ně blahodárně působit. Ženy mohou v rámci očistné kúry dvakrát denně (ráno a večer) provádět pelyňkový výplach vagíny a močové trubice (používá se vždy teplý bylinkový odvar, ohřátý na dvačtyřicet až třiačtyřicet stupňů Celsia).

Napařený pelyněk připravíte tak, že do litru vody přidáte jednu čajovou lžičku pelyňku, necháte třicet vteřin projít varem a poté na sedm až deset minut odstavíte. Proplachování provádějte od jednoho týdne až do třiceti dnů, dokud nepocítíte, že příznaky infekce vymizely. Roztokem si také zakapejte nos, oči a uši. Dvakrát do roka, nejlépe na jaře a na podzim, se k proceduře vraťte a z preventivních důvodů se jí věnujte alespoň čtrnáct až třicet dní.

Pelyněk dráždí princip větru, ale ten uklidníte teplou koupelí a následným namazáním celého těla olivovým olejem.

Další důležitá věc je, že parazité si mohou na určitý druh pelyňku zvyknout. Proto střídejte různé druhy bylinek: pelyněk pravý, vratič, zeměžluč a další. Každý druh působí na určité typy parazitů. Navíc můžete střídát pelyňkové listy, kvítky, kořinky a semena.

Z vlastní zkušenosti moc dobře vím, že chuťové orgány si na hořkou chuť rychle zvyknou a po něko-

lika dnech už jí takřka nebudete cítit. To je znamení, že můžete směle zvyšovat dávky.

Odčervení koňakem a ricinovým olejem

Toto je efektivní metoda, zaměřená na očistu trávicího ústrojí od parazitů. Po ránu se na lačný žaludek pije směs padesáti mililitrů vysoce kvalitního koňaku, který má tři až čtyři hvězdičky, a stejné množství ricinového oleje.

Mechanismus působení procedury je následný: koňak paralyzuje hlisty (doslova se jím opijí), takže se nemohou pevně přisát ke střevním stěnám ani se schovat do nějakého zákoutí v těle. Ricinový olej pak způsobí průjem, který je vyloučí ven z těla.

Stejnou proceduru opakujte i další den. Někdy se stane, že napoprvé metoda nepomůže a hlisty nevyjdou. Pokud vycházejí napoprvé i napodruhé, je nutné proces zopakovat i potřetí a v případě nutnosti i po čtvrté. O tom, že se všichni hlisty z těla vyloučili, se přesvědčíte podle toho, že žádní ve stolici po defekaci nejsou.

U dětí očista probíhá trochu jinak. Vzbuďte dítě kolem první až druhé hodiny v noci a dejte mu pít nějaký velmi sladký nápoj, například čaj, šťávu z kompotu, sirup nebo zavařeninu. Dvacet až třicet minut poté mu dejte dávku ricinového oleje. Dávky se vybírají individuálně podle věku a pohybují se mezi patnáct-

ti až třiceti gramy; hlavní je, aby se dostavil průjem. Následujícího dne proceduru opakujte a provádějte ji po celou dobu, dokud hlísti vycházejí z těla (čili dokud jsou přítomni ve stolici).

Tato metoda se dá kombinovat s léčbou Trojčátkem nebo pelyňkovou detoxikací podle Afanasjeva. Samostatně se hodí na vyhánění velkých hlístů, například škrkavek a podobně.

Příklad č. 6:

Dívka ještě nemá ani dva roky (přesněji 1,8 roku), ale už je často nemocná: mívá zánět průdušek, prodělala zápal plic, dostala spoustu injekcí i antibiotik a trápí ji neustálý chrapot. Po prvním dni koňakové léčby s ricinovým olejem z ní vyšla obrovská třicetimetrová škrkavka a za ní spousta hlenů.

Odčervení dětí

Děti obzvlášť často trpí helminty a není divu, vždyť si rády hrají na pískovištích, hrabou se v zemi a také mají rády zvířata, s nimiž se mazlí a hladí je. Onemocnění se navenek projevuje různými příznaky: náhlá ztráta hmotnosti a viditelné hubnutí, nevolnost a zvracení, chudokrevnost, bolesti hlavy, narušení nervové soustavy, rychlá únava, avitaminóza, malátnost, úbytek obraných sil organismu a mnohé další. Některé z těchto příznaků však mohou doprovázet onkologická onemocnění. Dítě bude léčeno na všechny možné nemoci, ale podaří se pouze potlačit příznaky, nikoli příčinu. Testy na hlísty je třeba opakovat tři-

Nešťastná matka uvažovala takto: pokud je to dědičné, tak to jsou zase hlísti. Hned se obrátila na onoho známého doktora a ten jí poradil jednoduchý, chytrý a efektivní recept na léčbu hlístů u dětí. Uvádím jej v nezkrácené verzi.

Recept proti hlístům u dětí

Budete potřebovat kvalitní tři až pětihvězdičkový koňak a projímadlo, ricinový olej nebo fenolfalein.

Dále žena postupovala následovně: v sedm hodin večer dceru nakrmila a uložila ke spánku. Ve dvě hodiny v noci ji vzbudila a podala jí dvě polévkové lžíce koňaku smíchaného se sladkým čajem v poměru 1:1. Dítě směs klidně vypilo. Pamatujte, že stačí malý objem koňaku a čaje, například čtyři až šest lžic.

Hladoví parazité v noci vylézají se svých tajemných úkrytů v trávicím traktu a mlsají – s potěšením nasávají sladkou směs. Z koňaku se opijí a už se nemohou přisát ke stěvním stěnám, a tak jen tak vegetují, nezachycení uvnitř prostoru střev. Do půl hodiny jsou hlísti „namol“. Během této doby dítě může ještě chvíli spát, ale pak je rodič musí probudit a dát mu projímadlo. V našem případě matka podala dcerce fenolfalein a posadila ji na nočník s teplou vodou.

Dávky projímadla volte tak, aby k vyprázdnění došlo poměrně brzy, jinak hlísti „vystřizliví“, uchytí se na stěnách a léčba nebude účinná.

První dvě noci dívka nevyloučila nic, ale třetí noc to vypuklo: vycházeli hlísti a červíci všeho druhu, klubička roupů, lamblíi a dalších parazitů. Už na první pohled bylo jasné, že s takovýmito nezvanými hosty dítě nikdy nemůže být zdravo. O čtvrté noci už jich

krát, protože není jednoduché je odhalit. Přesto pitva zemřelých v devadesáti procentech prokazuje hlísty ve střevech!

Jak postupovat, když je vaše dítě nemocné a nikdo přesně neví, čím a jak je léčit?

Příklad vyléčení hlístů

Uvádím příběh, který mi poslala žena, matka dvou nemocných dcer.

Jedna z dívenek byla dlouho nemocná a léčila se u různých doktorů. Žádný však nevedl konkrétní diagnózu a myslelo se, že jde o onkologické onemocnění. Osm měsíců chodila na protirakovinnou terapii, a to jí definitivně zničilo zdraví. Dítě umíralo. Matka ji tedy odvezla z nemocnice a doma si všimla podivných útvarů v dceřině stolici: obsahovala hlísty různého tvaru a velikosti, někdy spletené do klubička, jindy samostatné. Matce bylo jasné, že léčba jí zabila dítě. Dívka zemřela jako pětiletá.

Žena oplakávala dcerku celý rok, ale pak šla do práce a tam se seznámila s mužem, lékařem, který jí vyprávěl, že kdysi sám trpěl podobnou nemocí. Řekl jí, že její dcera mohla být vyléčena za pět dní. O několik měsíců později této ženě onemocněla druhá, třiletá dcera a měla stejné příznaky jako zemřelá starší dívka: změněný krevní obraz, zvětšená játra a podobně. Tak se znovu vydali k lékařům a ti dospěli k závěru, že jde o dědičnou nemoc. Zapamatujte si: když lékaři nechápou příčinu nemoci a neví, jak nemocného léčit, tak se vymlouvají na dědičnost a mají další obecné nicneříkající výmluvy.

bylo podstatně méně, ale o páté noci vyšla patnáctimetrová škrkavka!

Preventivně je třeba postup po deseti dnech zopakovat. I když hlísti vyjdou už při první noci, pokračujte v léčbě ještě o dvou nocích a za týden proveďte kontrolní očistu. Někdy se stane, že hlísti vycházejí i pátou, šestou, nebo dokonce sedmou noc. V takovém případě pokračujte v očištění, dokud nepřestanou vycházet, a dále provádějte preventivní očistu, popsanou výše. Velmi se hodí koňak se sladkým čajem. Sladká chuť helminty přitahuje, a právě proto se užívá právě koňak, a ne jiné lihoviny. Klystýry v tomto případě nejsou vhodné, lepší očisty střev dosáhnete s pomocí projímadla. Průjem je nezbytný, jinak helminti z těla nevyjdou.

Při léčbě dospělých dodržujte stejný postup, ale dávky zvyšte dvakrát. Vypijte čtyři polévkové lžíce koňaku, čtyři polévkové lžíce sladkého čaje a stejnou dávku projímadla, které zapůsobí po jedné až dvou hodinách.

Možná by vás zajímalo, jak se dál vyvíjel osud naší třileté holčičky? Naštěstí dobře: zlepšila se jí chuť k jídlu, měla zdravou krev a do normy se jí vrátila i játra. Přestala být rozmazlená a zlobivá a namísto toho byla plná energie a pohyblivá.

A co se stalo s matkou? I ona byla veselější, ačkoliv si nikdy nepřestala vyčítat, že svou neznalostí léčení a neschopností *de facto* způsobila smrt prvního dítěte. Aby se takové případy neopakovaly, vzdělávejte se, učte se metodám sebeuzdravení a pomáhejte svým nejbližším.

Očista jater od parazitů

Očista jater hořčičným olejem

Játro člověka obývá velké množství parazitů všech možných skupin. V játrech probíhá pestrá látková výměna (tvoří se glykogen a syntetizují aminokyseliny). Protoplazma jaterních buněk je bohatá na živiny, které parazité potřebují pro svůj život. Cizopasníky velmi přitahuje specifický krevní oběh v játrech. To všechno vysvětluje, proč se v jaterních buňkách usazuje nejvíce parazitů, především prvoků a helmintů.

Prvoci, parazitující v lidských játrech

Měňavka úplavičná (*entamoeba histolytica*)

Často postihuje lidská játra. Nemocní se stěvně chorobou amébiázou nebo měňavkovou úplavicí (dysenterii) mají v pěti procentech případů zasažena také játra (amébová hepatitida). Prvotní semeniště měňavky se nachází v tlustém stěvě, avšak odtud parazité stěnami pronikají do žil, lymfatických průtoků a vratnou žilou do jater. Dostanou-li se do jater, poškozují *endotel* (vnitřní výstelku) cév a buněčné tkáně, narušují buněčnou výživu a způsobují krevní sraženiny. Měňavky navíc uvolňují *cytolytické enzymy*, jež spolu s výše uvedenými škodami vyvolávají mikronekrózy jater a později (při jejich slučování) z nich vznikají i *amébové abscesy*. Do těchto semenišť spolu s měňavkami pronikají také bakterie, ty ovšem posléze odumírají a hnis je z bakteriálního hlediska sterilní. Kolem abscesu je viditelná ohraničená zánětlivá oblast, oddělující hnisavá místa od zdravých tkání jater. Měňavky se nacházejí jen v zánětlivé oblasti, v hni-

su samotném ale nejsou. Zánětlivá místa čokoládové barvy obsahují erythrocyty, žluč, tuky a fibrózní tkáň. K základním klinickým příznakům amébového abscesu patří: dlouhodobá horečka se zimnicí, hubnutí, zvětšování jater, bolesti v pravém boku, které vystřelují do pravého ramenního kloubu, či leukocytóza.

Při druhé formě postižení jater měňavkami, což je amébová hepatitida, se abscesy netvoří.

Ničivka³⁰ útrobní (*leishmania donovani*)

Prvok postihuje různé buňky jater – endoteliální, Kupferovy a další. Ničivky se rozmnožují v protoplazmě buněk a roztahují je, takže tlačí na drobné žilky. Histologické výzkumy prokazují hyperplazii Kupferových a endoteliálních buněk, atrofii tkáňových buněk a infiltraci postižených míst lymfocyty, histiocyty a plazmatickými buňkami.

Lamblie

Lamblie v některých případech postihují játra. Z dvanáctníku přecházejí do žlučniku a žlučvodů, přilepují se k buňkám sliznice a způsobují funkční a zánětlivé změny. V některých případech se vyskytuje kombinovaná parazitární a bakteriální infekce s velkým množstvím vylučovaných leukocytů.

Helminti parazitující v lidských játrech

Ve vnitřním i vnějším průtoku krve játry a ve žlučniku parazitují tyto druhy motolic: motolice kočičí (*opisthorchis felinus*), *opisthorchis viverrin*, motolice jaterní (*fasciola hepatica*), *fasciola gigantica*, motolice žlučová (*clonorchis sinensis*) a motolice kopinatá (*dicrocoelium lanceolatum*).

Tito helminti vyvolávají cholangitidu (zánět žlučových cest), neprůchodnost žlučvodů, cholecystitidu a někdy i hepatitidu.

V jaterních krevních cévách cizopasní krevničky (*schistosoma*), jejichž vajíčka se usazují v jaterní tkáni a mají na svědomí hepatitidu a cirhózu jater.

Kromě toho v játrech cizopasní měchožil bublinatý – echinokok vícekomorový (*echinococcus multilocularis*), měchožil zhoubný (*echinococcus granulosus*) a larvy tasemnice dlouhočlenné (*cysticercus, taenia solium*).

Měchožil rozkládá jaterní tkáň a metastázuje do jiných orgánů – do plic, centrální nervové soustavy a dalších. Měchožil vypadá jako bublina a vyvolává atrofii jaterních tkání, tlačí na cévy a někdy i na žlučové cesty.

Skrze játra migrují někteří kulatí červi, zejména larvy škrkavek dětských (*ascaris lumbricoides*), a zanechávají za sebou mikroabscesy, mikronekrózu a eozinofilní infiltráty. Někdy do jater pronikají ze střev dokonce i dospělé škrkavky, jež jsou příčinou cholangitidy a hepatitidy. Znečišťují bakteriální flóru a způsobují hnisavé procesy ve žlučovodech a jaterních tkáních.

Játro jsou jedním z nejdůležitějších orgánů lidského těla. Bohužel jsou také vyhledávaným cílem parazitů, a proto jsou snadno zranitelná. Jako přípravné metody se k očistě jater hodí *kúra s Trojčátkem, detoxikace pelyňkem podle Afanasjeva, pití postřibněné vody, petroleje a lihové tinktury ze slupek nebo membrán vlašských ořechů*.

Po této komplexní přípravě přistoupíme k samotné očistě jater s citronovou šťávou a olejem, při níž bychom neměli skončit u jednoho pokusu, nýbrž postup třikrát až pětikrát opakovat.

Namísto olivového nebo slunečnicového vezměte raději hořčičný olej, který ohřívá a dráždí játra, čímž působí i na uvedené jaterní parazity a vyhání je ven.

Také citronovou šťávu můžete nahradit šťávou z jakéhokoliv kyselého ovoce nebo lesních plodů. Hodí se rakytník, klikva nebo granátové jablko.

Bylinkový elixír proti parazitům

Hořčičný olej se však špatně shání, a proto si můžete na očistu jater připravit vlastní speciální olejový přípravek s vynikajícími antiparazitárními vlastnostmi.

Do olivového nebo slunečnicového oleje přidejte pelyněk, hořčici, česnek, třezalku, hřebíček a další bylinky. Z nich si udělejte očištný elixír: od každého uvedeného druhu vezměte jednu čajovou lžičku nebo jeden gram rozmělněných bylinek a koření a nasypejte do půl litru oleje. Nechte týden odstát na temném místě. Napoprvé nemusíte mít všechny komponenty: zkuste přidat jen čajovou lžičku hořčičového prášku a pelyňku (pro ty, jejichž organismus má silné teploturné schopnosti) nebo mletý hřebíček (pro ty, kterým je spíš zima). To stačí a získáte vynikající léčebný olejový elixír proti parazitům.

Metody očisty jater

Připomínám pravidla, jak provádět očistu jater. Tajemství efektivity této metody spočívá ve správné předchozí přípravě – celkovém změkčení organis-

mu. Tělo se změkčí při teplých vodních procedurách, které je třeba opakovat třikrát nebo čtyřikrát: každou ukončete krátkým ochlazením. Jedině tak z vás hned po prvním úkonu začnou vycházet kamínky, písek a další nečistoty. Poslední změkčující proceduru proveďte den před plánovanou očišťující procedurou.

Budete-li tři až čtyři dny před plánovanou očišťující jíst převážně rostlinné produkty a pít hodně čerstvých vymačkaných šťáv (například směs z dvaceti až padesáti mililitrů řepné šťávy a čtyřikrát až pětkrát většího množství jablečné šťávy, nejlépe z kyselých jablek) a k tomu jedenkrát denně zavádět očišťující klystýry (s urinou i bez ní), vaše příprava bude ideální.

K očištění jater podle mnou doporučené metody přistupte před novoluním, desátý až třináctý den lunárního cyklu. Před očišťující bystě měli být svěží a klidní. Ráno si zajděte na toaletu a zaveďte si klystýr. Vypijte předem připravenou šťávu a lehce posnídejte, v poledne stejně lehce poobědvajte a po jedné až dvou hodinách si začněte nahřívát oblast jater. Položte si na tělo obklad s horkou vodou nebo elektrický ohříváč a užívejte ho po zbytek dne až do počátku samotné očišťující procedury, s níž začnete kolem devatenácté hodiny večer. Předem si ohřejte olivový olej (pokud potřebujete vyvést parazity z těla, tak hořčičný) a citronovou šťávu tak, aby dosáhly třiceti až pětadvaceti stupňů Celsia. Dávky volte podle své tělesné hmotnosti a také podle toho, nakolik váš organismus snáší oleje.

Postavte před sebe dvě sklenice, jednu s olejem a druhou se šťávou. Jednou nebo dvakrát si lokněte oleje a zapijte stejným počtem doušek šťávy. Počkej-

te patnáct až dvacet minut, zda vás nepřekvapí lehká nevolnost, a postup opakujte – tolikrát, dokud ingredience nevypijete. Buďte v klidu a sedněte, divte se na televizi anebo si čtěte zajímavou knížku.

Někteří lidé špatně snášejí oleje a po prvních douškách se jim udělá špatně. Doporučuji počkat, dokud nepříjemné vjemy nezmizí, a teprve poté pokračovat v kúře. Klidně léčení prodlužte, to vůbec neškodí, ba naopak je to účinné. Pokud však nevolnost nepolevuje, dál nepijte a proceduru ukončete. Ohříváč můžete nadále držet anebo jej sundat.

Jakmile máte dopitu šťávu i olej (množství se pohybuje mezi sty a třemi sty mililitry), proveďte další úkony posilující účinek očištění. Přibližně jednu až půldruhou hodinu po požití ingrediencí se usadte v pohodlné pozici (vhodné je na paty), vatou si ucpěte levou nosní dírku a dýchejte pravou. Na jazyk si položte trochu pálivé papriky a na játra aplikátor Kuzněcova, ale s kovovými jehlami. Všechny tyto kroky podněcují produkci energie a tepla a jejich směřování do jaterní oblasti.

Představte si, že při výdechu posíláte k játrům ohnivý paprsek. Dýchejte pomalu a pravidelně čtyřikrát až šestkrát za minutu aktivně přítom pohybujte bránicí. Při nádechu vypněte břicho a při výdechu jej tlače nahoru. Játra se skvěle promasírují, aktivuje se v nich krevní oběh a promyjí se od odpadních látek i zhuštěnin. Dýchejte patnáct až třicet minut, pak si hodinu odpočiňte a cvičení opakujte. V přestávkách si položte na oblast jater magnet.

Všechny vlivy dohromady, teplo, aktivita enzymů, rozprouděná krev, zvýšení náboje červených krvinek i aktivní pohyb volných elektronů, pozitivně ovlivňují játra, drolí a rozpouštějí kameny, vymývají odpadní látky a vyhání parazity.

Přibližně od třinácti hodin večera do tří hodin ráno (nebo blíže k ránu) jsou biorytmy jater a žlučníku na vrcholu své aktivity a začíná proces vyvážení a vylučování kamenů a nečistot, nejčastěji doprovázený průjemem. Konečně uvidíte, jaká „bohatství“ jste si ve vnitřnostech nashromáždili – kvůli svému nesprávnému životnímu stylu, chybnému stravování a dalším zlovykům. Nyní vidíte, že takto dále nemůžete žít, a dokud budete to svinstvo nosit v těle, o žádném zdraví nemůže být ani řeči.

Ráno si vezměte ještě jednu projímadlo, protože z vás možná začne vycházet velké množství kamínků a žluči s konzistencí mazutu. Zaveďte si očistný klystýr, trochu si odpočiňte a najezte se. U prvního jídla byste měli vypít půl litru zeleninové šťávy (mrkvové a řepnojablčkové v poměru jedna ku pěti), která vám znovu propláchně játra. Teprve poté můžete jíst saláty a vodové kaše a vrátit se k normálnímu životu.

Pokud si věříte, že další očistu jater zvládnete a že máte dost praxe, proceduru opakujte. Ráno následujícího dne si zaveďte očistný klystýr a kolem oběda druhý. Během dne pijte jen čerstvé šťávy nebo bylinkové odvary, například třezalkový s medem, máťový s medem nebo balšámový s medem, prostě co seženete. Ve čtrnáct hodin si začněte znovu prohřívát játra a dále si je pročištěte podle uvedeného postupu.

se něčeho nebojte, protože strach způsobuje spazma cév i žlučových průtoků, které mohou zamezit vylučování nečistot, což je další příčinou zvracení. Jestliže jste přesto podráždění, vystrašení, nervózní a cítíte se svázaní, nejprve se uklidněte, snězte a zapijte dvě tabletky spasmolytického léku a relaxujte. Očista proběhne normálně.

Neprovádějte očistu jater po těžké práci ani po dlouhodobém hladovění, nýbrž si v takových případech tři až pět dní odpočiňte a obnovte síly. Jinak nastanou dva scénáře: buď prostě jen sníte trochu oleje s citronovou šťávou, nebo se hodně vysílíte. Pamatujte, že procedura přece jen představuje zásah do jater a nadměrné vyptění pro tělo, k čemuž organismus potřebuje síly. Sami poznáte, jak játra vibrují a dýchají, a to zejména během prvních očistných procedur.

Příklad č. 7:

Už druhým rokem se léčím podle vašich knih o urytoterapii a hladovění. Po prvním roce různých procedur jsem doslova pookřál. Měl jsem časté křeče a velmi mne bolely všechny klouby, přičemž ty na ruku i nohou jsem měl takřka nepohyblivé. Někdy se mi nohy téměř zkroutily bolestí a nemohl jsem chodit ani sedět. Bylo to, jako bych se úplně rozšpal: cukrovka, revmatismus, psoriáza, houbová a plišňová onemocnění, to je jen krátký výčet ze seznamu mých bývalých neduhů.

A nyní? Všechny nemoci mne nechaly na pokoji a já nejenže normálně chodím, ale dokonce se amatérsky věnuji společenskému tanci. Neznám únavu a můj životní tonus se významně pozvedl.

Ráno dalšího dne si zaveďte dvojtyp očistný klystýr a na posílení trávicího ústrojí snězte dobře povařenou rýži s přepuštěným máslem. K obědu si připravte dušenou zeleninu a rýžovou kaši ochucenou máslem a mletými mořskými řasami. Celý další týden odpočívajte, vzdejte se procedur a nic neprovádějte, zejména ne šankpraktálanu nebo klystýry. Jen dodržujte dietu a relaxujte.

K dalšímu jednoduchému nebo zdvojenému očistnému procesu očisty jater se můžete odhodlat po dvou týdnech, nejlépe před následujícím novoluním a po přípravě.

Dodatečná doporučení k detoxikaci

Jak ukázala praxe, mužům a ženám s hmotností do šedesáti až pětadesáti kilogramů a lidem, kteří nesnášejí oleje, stačí sto padesát až dvě stě mililitrů oleje – to aby nezvraceli. Při dalších očistných kúrách se dávky zvyšují na tři sta mililitrů a u této úrovně je možné zůstat.

Pokud vás přesto trápí nevolnost a zvracení a pokud ve zvracích pozorujete nazelenalé, černé nebo podobně tmavé hleny, znamená to, že olej a šťáva v žaludku zapracovaly: rozpustily patologickou vrstvu, která se tam nacházela, a vyplavily ji. Někdy k tomu dojde hned při první očistě. U druhé očisty použijte menší množství oleje i šťávy a u třetí je zase trochu zvýšte.

Během očisty buďte uvolnění, klidní a relaxovaní. Očista s olejem a citronovou šťávou není bolestivá. Někdy se vám však může zdát, zejména když máte hojnou stolicí, že vaše játra dýchají. Hlavně

Detoxikoval jsem si organismus a proces očisty byl silný. Večer onoho čistého dne jsem měl trochu průjem a ráno druhý den od čtvrté do sedmé hodiny ranní trval bolestivý záchvat, kdy mi v břiše všechno tlačilo. Měl jsem pocit, že mi vnitřnosti vylezou ven. Takřka nepřetržitě ze mne něco teklo, chvíli něco hnědého, potom černého, pak zas jakési vločky, sraženiny a chomáče, bylo toho dost. Během jednoho týdne jsem zhubl o dvanáct kilogramů.

Hladovění a antiparazitární léčba

Hladovění znamená dobrovolné odmítnutí potravy na určitou dobu za účelem regenerace životních sil organismem a obnovy harmonie i síly biologických procesů, narušených v důsledku nemoci, celkového oslabení a jiných příčin.

Mechanismus hladovění

Jestliže dojde k úplnému přerušení příjmu potravy, organismus začne spotřebovávat rezervní zdroje a sekundární tkáně, to znamená, že člověk přechází po určité době na takzvanou endogenní výživu. Štěpení výživných látek a tkání způsobuje, že se uvnitř organismu hromadí produkty z tohoto procesu. Tím se pH vnitřního prostředí posouvá na kyselou stranu (acidóza), přičemž hodnoty oxyseleni nepřesahují fyziologické normy.